

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΤΟΙ 8^{ος}

Αρ. 358

την κοιλιά σας, λύστε τη σακούλα σας! Κιτάχτε, καμαρώστε με! Όσο φτάει! Έδω εμ' έγω!

Οι μικροί που πωλούν ξενιστάζαν καθισμένοι απόξω στα σκαμνάκια' απολαβαίναν τη δροσιά, οι λιγοστοί διαβάτες που μπαίνουν απ' το πλαγιά δρομάκι, γυρίζαν τα κεφάλια κι' άγγιγαν το μπουρ-νιό—Λιγούρα απόρθητοι, συνειδημένοι από τα καθημερινά τρετάκια του. Μια τώρα ξαφνιαζότανε καθένας από κάτι άσυνεπτο ποδάρικο ή γέρος ή μεθυσμένος άπάνου του. Ντυμένος δίλος άρματα λαϊκά, σπρωμένα στο λερό που στανουτό, ποδάρικε το καμπούρο κορμί του, η ζωσμένα από τη μέση του με τη λυωμένη φουστάνελλα και ξεπεταγμένους τους γοφούς, και φτάναν ως τα παλιοσάκουα του, τότε με μισή τη φτέρνα και τ' άλλο χωρίς φούντα. Κι' άστράφταν τ' άρματα φανταχτερά, τσαπράζια και παλάσκες και σπαδιά, και δυο πιστόλες και χαρμιά, και τέλος καριοφίλι φλωροζάντιστο απ' τον δυο κορμιασμένο. Όμως όλα αυτά τ' άκριβη στολίσματα τόσο ηγαλάναν κατοικισμένα, τόσο στραβοφορεμένα στού Λιγούρα το κορμί, που θα γεννοίτανε παρ'όλο συλλογισμό άν τύχανε έκαιγε να περνή, άνάμεσα στους πρόστυχους κανένας γυμνασμένος παρατηρητής και γινώσσης τών άρμάτων. Και άλλεγε πως ήταν αυτά τ' άρματα κάποιου όχι άσημου πολέμου; Και τώρα να, τα νεράιαζε ο τελάλης, περιμένο τόκανε με το τελάλημά του τριγυρόντας την προμείτεια του σ' ανθρώπους μέσα που δεν έβλεπον άλλο να τιμάνε παρ'ά μοναχά το χροιάρι και τ' άσημ που ήταν άπάνου στ' άρματα.

—Όρα καλή σου, κατεπάνε, ελτε ένας μπακίλης τάχα ταπεινά, τάχα με φόβο έτσι νάχω καλό ρώτημα, για πού; Για πόλεμο; —Για πόλεμο, για το σεφέρι! —Όλους σας παίρνω τη ζωή! Άφτιά και μύτες κάνω κομπολόγια! Μπερής δέ θα γλυτώση από την κόψη μου, κνδ βαρέλι! —Για το Θεό, μην κάνης τέτοιο χαλασμό! Κατεπάνε μου, ελτε να χωρής τη λεβεντιά σου, τί θα γίνουν τα βαρέλια;

Ο μπαρμπα—Λιγούρας έσκι-εε στο γόνα άπάνου το θηκάρι, και τράβηξε με το δεξί του το σπαθί, μα δεν κατάφερε να ξεγυμνώση το λεπίδι. Τότε άνέμισε θηκάρι και λεπίδι μαζί άπάνου απ' το κεφάλι με τα δυο του χέρια.

—Δε σ' άκούνε τ' άρματα σου, γέρο, δε σε έβλεπνε! Ελνε γι' άλλα χέρια, γι' άλλα λεβεντικά κορμιά...

—Σκύψε να σου πάρω το κεφάλι, δε ελνε και με το θηκάρι! Τα κεφάλια τα μπακίλικα ελνε τριμερά, και χόδοντα είνολα... Τα κεφαλοτύρια τους μοναχά δεν τα πνάνε, μήτε το σπαθί του Μαρκ—Μπότσαρη... Άλλος έδω, τον παλμαρά, τον ήρωα, το γερο—Λιγούρα, άλλος έδω!

—Πόσο τα σιδερέα; ρώτησε ένας έμπορος χίλιω λογιώνε ψιλών προματενής.

—Σίδερα δένουν τα κεμάρια των καριώδων (φιλαργύρων)... Άλλος το γέρο το λεβέντη τον Άρματαλό!

—Πόσο άσημ έχει άπάνου ή πάλα; Το παίρνω με το ζήμ.

—Έκατό τάλλαρα! Τράβα άνοιχτά. Ή ξυγαριά σου δε μετράει απ' της βαρέας! Έδω τ' άρματα του Εικοσιένα! Έδω ή πάλα του Καπετάν Τριάρσα! Με μια κατεπατή κόβει το κεφάλι του άγιογδύτη, μα τώρα θα βοηθήση τον φτωχόν Άγωνιστή, τον παρατεταμένο, που φοβάει στην μάθα. Πώς τα παίρνει τέτοια άρματα, τέτοια άρματα τζιμιά, τζοβάρι; Κορόνα να τα βάνης στο ξερό κεφάλι σου, εικό-νισμα στο ρημαδικό σου; Να τα βλέπης και να φοβάσαι το Θεό; Έδω της Κλεφτουριάς το στόλισμα, της Πέτρας το καμάρ! Έκατό τάλλαρα, ένεγνιτα, ογδόντα, έξήντα τάλλαρα! Πάστε τα χάρισμα, χαρομόφνης!... Χωριστά μοναχά του χήρκα το δικαίωμα. Πάστε τα μη κοφροχονιά, σπαγγοδεμένοι, πάστε τα, τσιφουτήδες κατωαί-μένοι!

—Κόψε με γ' άγίασμο... Αί, κατεπάν Ψειροφονιά, κάτι πολύ μās άγίωφες! Ελα κοντιότερα να ιδή κι' ο κόμος... Κντα μη μās πάρης το κεφάλι μοναχά. Λάγε μου, τίος είνε;

Κι' ο καφετζής, πνάνε αυτό το ρώτημα, χαμήλωσε κάπως τη φωνή:

—Το γερο—Ψάρου δάνα, ξερω καλά...

Γέρος ελγε γίνει από περιέργους, κι' όλοι θαμίζαν τ' άρματα, μα πειδ πολύ καγόντανε να μάθουν το νοικοκύρη. Ή παλιόκορα ήτανε γινιάπι απ' άρματα, λείψανα παλιών Άγωνιστών, που ζούσαν ή πε-θάναν. Καί περναίνοντανε καμιάσση, που δε ντράνιχε αυτός που τάχει να μην τα σεβάση, και στο δρόμο να τα βγάλη.

Ο μπαρμπα—Λιγούρας έσκιωζε και βγήκε από τον κύκλο που τού στήσαν οι περιέργοι. Ξαναπήρε το δρόμο του και ξαναχάρη:

—Έδω, μορέ, οι λαμπροί άνθρωποι, οι πατριώτες οι τρανοί, που

τιμάνε τους Άγωνιστές και πνάνε τ' άρματα τους! Άρματα άξέτι-ματα, γι' αυτό δεν τ' αγοράζουνε, για να μη τα μαγαρίσουν! Νά, οι πατριώτες οι περίφημοι, να οι πατριώτες οι φτηνοί, που σφάντζια ή ντουζίνα! Πάστε, διαόλοι, βάρμα! Στο μεζάτι τάβραλα!

Έφερε μια γυροβολιά με τη μούντζα δλάνοιχη στα μάτια του, και με την όρη που πήρε, έπεσε άπάνου στο γαλατά.

—Δε βλέπς, ώρε γερο—μαρμυτα; Κόντεψες να με ρίξης καταή! φώναξε ο γαλατάς.

—Δωσε μου ένα κατσάρι, φαριμαζώθηκα· ελτε ο τελάλης· καλύτερα ξενωγάλας, παρ'ά τελάλης.

—Όχι, μακαρεμένος σά νάναι άπόκρια σήμερα! Ελτε ο γαλα-τάς. Μα τη δλ'εία σ' κάνεις... Χάπ, κ' ένα κατσάρα... Τέτοια άρματα τα τριγυρνάς έτσι, ώρε, στο παλιοπάζαρο; Άμαρτία να τα ντροπιάς έτσι για... Πόσο τα πλάς;

—Πόσο δίνεις έσύ, ώρε κλωτσούρη;

—Την πιστόλα θέλνω να ιδω· δ'έλνει ού λόκου;

—Δουλέι, που να σε φάη!

—Δό μ' να ιδω...

—Βρωμάνε ξενάγαλο τα χέρια σου· σήρε να καπνιστής πρώτα με λιόνα... κάτου το χέρι, βλάχο, να μη στη φέρω κατεπατή στην κόνα σου!

—Έμένα μ' το λές αυτό, οδρέ; Κ' οι δυο φορτωμένοι της

προμάτιες τους, άρπαχτήκανε, φέρανε δυο γίδες έτσι άγκυλα-στοί, κι' ο Λιγούρας βροντήχτη-νε, φορτωμένους καθώς ήσανε, βα-ριά στο χόμα, και τ' άρματα γε-μίσαν απ' της λάσπες. Σάλιξη σπρώθηκε μέσ' στο παζάρι, κι' ό-λοι συντρέχανε κατά τη συμπί-οκή, μα έκείνη τη στιγμή ένα χέρι δυνατό άρπασε το γαλατά και τον έβριξε άνάσκελα. Το ξενόγαλο άρχισε να χορλαχά από τ' άσπ' στ' αλάλα.

—Σήκου άπάνου, γέρο! Ελτε μια φωνή προσταετική.

Συγχρομένος και ταπεινωμένος στάθηκε ο Λιγούρας στα ποδάρια του με το σπαθί.

—Προσκυνώ, κατεπάνε... κνδ τετράρχη! Κντάξε πως μ' έκα-νε ο παλιόδραχος...

Ο τετράρχης ήτανε φουστα νελλας πλατιστήθος, γέρος γε-ρός, δίλος γεμάτος δύναμη, στε-κόμενος στα πόδια του σάν πα-λικάρι· ληστοφάρος όνομιστος· με την πλατειά, δλόγρησι, μα έτοιμμένη κορόνα του φεσού

Μια πληγή σημάδευε τ' άριστερό του το σαγόνι, τιμή από σπαθί τουόχο.

—Τραβήχτη πέρα, ελτε ο κατεπάνος, φέρνοντας γύρα τη γοργή ματιά του στον κόσμο που συνάχτηκε. Τινάζου, τινάζε τ' άρματα σου, κακομοιρή, πήγες να μαλλώσης, γέρος άνθρωπος, μ' αυτόν τον ποτε-ναροκέφαλο. Δεν τραβούσες, κάλλιο, το σπαθί... φέρε να ιδω... Τι σπαθί ελνε ποτό;... Που το έβρω γ'ό, που το είδα; τί λές, κατεπάν Άντώνη;

Κοντά του ο ύποδιοικητής, Φαλαγγίτης κι' αυτός καλοστεγυμένος, έκρινε άπάνου στο σπαθί, κι' οι δυο τους το ξετάζανε. Σιγά τράβιόν-τανε κατ'ά τον τοίχο, και οιομοιόσαν και μαλάζαν τ' άρματα· τα ξετάζανε με γυμνασμένο μάτι, με πιδέξιο χέρι. Κι' ο Λιγούρας έπαψε έναν κομμά χορδ τριγύρω τους, με χέρια και με πόδια, στα μουγγά, θέλοντας να βελ τρόπο και να τους συστήση την πραιμεία του. Μα οι δυο τους ούτε και τονε βάσανε στο νού.

—Κάπου το είδα γ'ό αυτό το σπαθί... (Μιλούσε με τον έαυτό του) γαταγιά έλεφ Σαμπόλ μονά, πάλα Κορασίνα, το λεπίδι της ταμπάν... Πιστόλες, λαμιά και φωτιές Σπανιόλας, μα λείπουν τα μερτζάνια της, παφίλια τέσσερα, φυλάχτες δίλο άσημ... Καριοφίλι σαρκιά Άρδαίνισια, παλάσκες δίλο χάρτσα Γιαννιώτικη δουλειά, σε-λαχλιά χρυσοκέντητο, λείπει το χαίμαλι μοναχά... Κι' αυτά τα γράμ-ματα τα κεντημένα στο σελάγι... κακομοιρή Γιώργο Ψάρο! Σε γνώ-ρισα! Ελνε δικά του, Άντώνη, τ' άρματα!

—Και που βρεθήσαν έδωδερα; Ελτε ο Άντώνης· είκοσι χρόνια έ-χουμε ν' άναμωθοίμε.

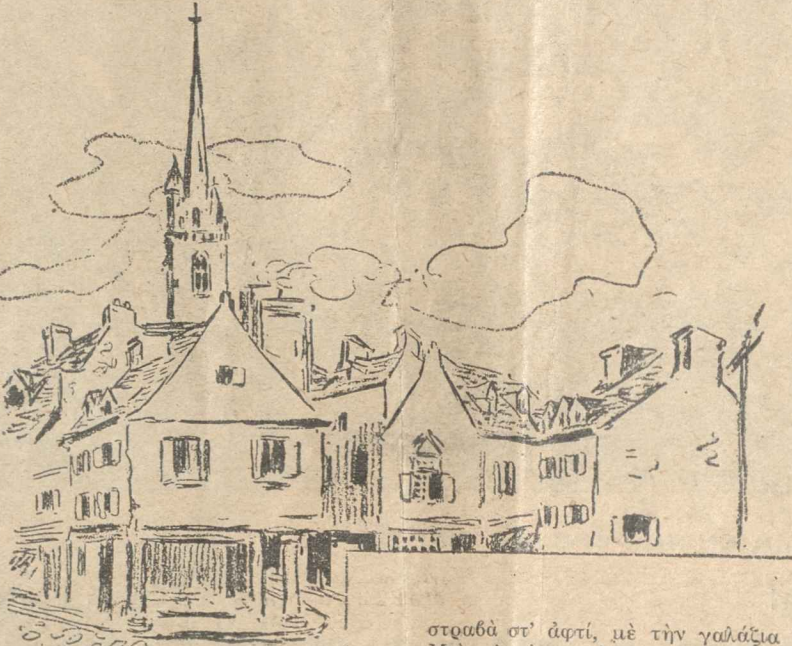
—Παλιός όχτρος μου... παλικάρι! Χάθηκε απ' τον κόσμο, άρ-ρωστος απ' της πληγές του, και κανένας πειδ δεν άκουσε... Κρίνε σί, ώρε, που τάβρες αυτά τ' άρματα;

—Ζή, κατεπάν! Ελτε ο Λιγούρας, ελνε στα τελευταία του.

—Αιτός σου πάδισε να τα πνιλήση;

—Όχι, ή μαύρη γυναίκα του τ' άκούμησε στον ποταστή το

Στραβοδιδή για δεκατέντε κολωνάτα και για δυο μήνες, είδεμν ή τ'ά πνιλή. Τόκαμε για ν' άπαντήση την άρρωστικη του γέροντά της, μα κείνος όλο και πάει χειρότερα. Έτσι ο Στραβοδιδής μου τάδισε να τα πνιλήσω... Ντελάλης, ελνε ή δουλειά μου, πρώη δημόσιος κι-

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Μ. Ο.

Από τις ευφρόνες και πλέον συμπαιθητικές Άθηναίες, προκα-σμένη με καλλιτεχνικό ταλέντο σπάνιο άπαγγελίας, έπιμένως περιζή-τη στις πλέον έλκετες καλλιτεχνικές δεξιότητες. Σιλουέττα έκφρα-στική και κομφοτάτη, φουσιγονομία Παριζιάνικης θελακτικότητας. Την διακρίνει μεγάλη συμπαιθητικότητα. Αι εμφανίσεις της στις κοσμικές δεξιότητες θεμαίζονται πάντοτε.

H MONTAIN

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

—Την παρελθούσαν Τετάρτην δεξιότητες παρ'ά τή κ. και τή κ. Στ. Περιστόλιν προς τιμήν της Μς Έλλάδος.

—Η δις Ρόδη έλοιπε από όραιότητα και χάριν, φέρουσα κομφο-τάτην τουαλέτα.

—Παρευρέθησαν κ. και κ. Ύψηλάντη, κ. και κ. Κ. Τσαλδάρη, ή κ. Καποδίστρια, κ. και κ. Άφεντούλη, κ. και κ. Νικολαΐδη, ή κ. Καναδοράκη κλπ.

—Μαρίτς προχθές παρ'ά τή κ. και τή κ. Ν. Πετρίτσι.

—Διεκρίνανε τον Ύπουργόν και την κ. Βουρλουμή, τον κ. και την κ. Κ. Μεταξά, την κ. Θεολόγου, την κ. Καλδοκορέση, την κ. Ά.

κνδοή, την κ. Κατακογιάννη, την κ. Πε-ρσίλιου, την κ. Α. Τσουκαλά, την κ. Σ. Πετρίτσι, την κ. Κομάρα, την κ. Άλ. Καλλιμά, την κ. Αδαμίδη, την κ. Άλ. Πετρίτσι, την κ. Ριζάκη, την κ. Δ. Σκου-ζή, την κ. Διερετζή, την κ. Κ. Γεωργιάδη.

—Κομφοτάτη ή κ. Χατζηναστάση με μαύρα.

—Το παρελθόν Σάββατον δεξιότητες παρ'ά τή κ. και τή κ. Άνδρέα Χατζηνα-στάση.

—Χορηγούμενη εμόρφα ή δις Έπη Χατζηναστάση, φέρουσα κόκκινη τουα-λέτα.

—Μεταξή των κεκλημένων αι Πρό-σθερα κ. κ. Ρασκίνο και Ένις, ή κ. Α. Μυλιακοπούλου, ή κ. Βουρλουμή, Ναύαρχος και ή κ. Β. Λοιμρέστη, Ναύαρχος και ή κ. Γ. Πανά, Στρατηγός και ή κ. Φραν-τζή, κ. και κ. Γ. Ηλιάσου, κ. και κ. Γ. Μοκκί, κ. και κ. Ίακ. Δαμαλά, ή κ. Δαγ-κλή, κ. και κ. Α. Μυλιακοπούλου, ή κ. Ήλ. Ηλιάσου, κ. και κ. Κ. Τσαλδάρη, ή κ. Δελαπόρτα, ή κ. Γιαννιούστα, ή κ. Φω-στοπούλου, κ. και κ. Κυριακίδη, κ. και κ. Χριστοδελή, κ. και κ. Άλ. Πασπάτη, Στρατηγός και κ. Ίακ. Νεγρεπόντη, ή κ. Σπάρδα, ή κ. Κανάρη, ή κ. Σκωνοδής, ή κ. Ζιλιά, ή κ. Ματσίνα, κ. και κ. Μαυ-ρόδη, ή κ. Άλ. Πάλλης.

—Θαμνασθείς εμφανίσεις ή δις Ρί-τα Ίακ. Δαμαλά και δις Νέλλη Δελαπόρτα.

—Έτμα και κατόπιν δεξιότητες ελς στενόν φιλικόν κύκλον προχθές Κυριακήν παρ'ά τή κ. και τή κ. Διον. Λοβέρδου.

H MONTAIN

Η ΕΙΚΟΝ ΤΟΥ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

Η εικών του σημερινού έξοφυλλου μας ελνε έργον του Γερμανού λογιγράφου Σισελ, και φέρει τον τίτλο «Η Μελαχροινή».

ονας, παμμένος απ' την άγμνη πολιτεία.

—Κ' έσύ τάφερες να τα ποδοκλήσης έδωδερα; Ελτε ο κατεπάνος άγνος. Έλα, Άντώνη, να, τα δεκατέντε τάλλαρα, κι' άν δεν τα δινη αυτός, πως τονε λένε, να μου τον πάς δεμένο στην καζάρμα, ίσα στο μπουντρούμι. Πάρε και τρία παλικάρια μαζί σου... Πώς σε λένε έσύ, ώρε;

—Λιγούρας, με σημάδιε, πρώην δημόσιος χήρκαας, παμμένος απ' το χόμα έδω και τρία χρόνια· κάνω το ντελάχι στην αγορά να βρώ το ψωμί και το κρασάκι μου. Πάρ' τα, κατεπάνε, χωρίς δι-μίσια διαμάρτια, χωρίς τίποτε!

—Πάρε τα αυτά τ' άρματα και να τα πās στη γυναίκα του και να της πās να τα κρεμάση εκεί που τάχε πρώτα ο νοικοκύρης τους, έτσι να της πās! Και πās, ο κατεπάν Δαμάρο—Ζυγόντης, ο τετράρ-χης... όχι, πού' άλλο να μην πās... Τραβάτε! Έδω σε περιμένο, Άντώνη! Κ' έσύ, πάρε το τάλλαρό σου, πās σε λένε, γερο—μαρ-μυτα—δωάκι! Να πās τ' άρματα στη νοικοκύρη, στα χέρια της να τα παραδώσης... Πάρε άκόνα πέντε τάλλαρα και δός της, και μην πās ποός της τί στέλνει, άκοις; τελείωσε ο κατεπάν Άντώνης.

—Το καμ' ελνε που σήμερα είχαμε μιστό, γύρισε ο Ζυγόντης κατ'ά τον Άντώνη. Μα δε φτάνει αυτό. Ού κόμω ρεφενέ στην τε-τραρχία, και θα βγί, τί λές, θα συναχθούν ακόμα είκοσι τάλλαρα; (Το τέλος στο προσεχές)

ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗΣ

ΕΝΑ ΒΙΒΛΙΟ ΠΟΥ ΑΝΑΣΤΑΤΩΣΕ ΤΗΝ ΚΟΣΜΙΚΗ ΕΥΡΩΠΗ

ΤΟ ΣΑΡΩΜΑ ΤΩΝ ΠΑΛΗΩΝ ΚΑΛΩΝ ΤΡΟΠΩΝ

ΤΟΥ ΠΙΩΔ ΡΕΜΠΙΟΥ

Η καλή συμπεριφορά, οι άμειμπτοι κοσμικοί τρόποι, ύπηρέαν πάντα το σπουδαιότερο μέλημα των κυριών του καλού κόσμου. Βιβλία σχετικά με τους «τρόπους» του «πρόσθερα» έχουν έκδοθη άπειρα. Στην Έλλάδα, μάλιστα, μετε-φράση και έκδοθη και το σχετικό έργο της βαρώνης Στάφ. Μα οι καλοί αυτοί τρόποι, ο καλός της έθιμοτυπίας, που ίσως ως τώρα, έπλάγησε, κραι-αζόταν συνεπώς ένας νέος κώδικας, συγχρονισμένος, έντελως μοντέρνος, που να γίνη το ευάγγελο του «εσθούρα βίβη» των κοσμικών κύκλων. Το βιβλίο λοιπόν αυτό, το τόσο απαραίτητο για την εποχή μας έκδοθη τελευταία στο Παρίσι και ελγε καταπληκτική έπιτυχία. Έγινε δύο μηνών πουλήθηκαν 100 χιλιάδες αντίτυπων του. Έγινε άμέσως το έγκλημα του καλού κόσμου. Και στην Έλλάδα έγράφαν ένθουσιώδη κριτικά άρθρα γι' αυτό. Ο κ. Νιρέ-νας έγραψε στην «Έστια» τρία χρονογραφήματα. Συγγραφέας του συγγράμ-ματος αυτού—το όποιο έχει τον τίτλο: «Σαρόνοντας τις παλιές συνήθειες», ελνε ο Πωλ Ρεμπώ, ένας από τους πνευματωδέστερους Παρισιούς πελορά-φους. Απ' το βιβλίο λοιπόν του Ρεμπώ θα σας δώσουμε τις πιο έκλεκτες και πιο ένδιαφέρουσες σελίδες του, αρχίζοντας απ' το α' κεφάλαιο των πα-ρουσιάσεων.

Η ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΙΣ

Άλλοτε, στα μεγάλα σπία, όταν γινόταν μια επίσημη δεξίωση ή θαλαμώλης στεκόταν στην πόρτα του σαλονιού και άνήγγελλε τους ξένους με τους τίτλους τους. Ή μόδα όμως αυτή έχει σχεδόν καταρ-γυθεί σήμερα.

Μολαταύτα ελνε απαραίτητο όταν ή κυ-ρία του σπιτιού συνιστά δύο πρόσωπα ά-γνωστα μεταξή τους, να φροντίζη ώστε ν' αναφέρη μαζί με τ' όνομά τους και το έ-πάγγελμα του καθενός, τα έργα που έχει κάνει, τις τιμητικές θέσεις στις όποιες έ-χει διακριθεί και καθετί τέλος που συντε-λεί σε μια πληρεστέρα γνωριμία.

Τίποτε δεν ελνε πιο δυσάρεστο από μια άτελή παρουσίασι, ύστερα από την όποια οι κύριοι μένουν έξ ίσων άγνωστοί, ότοις και πνίν, και δεν έβλεπον τί να πνν.

Επίσης όταν παρουσιάζετε μια κυρία σε μια άλλη κυρία ή σ' έναν κύριο, πρέπει να αναφέρετε τ' όνομα και το επάγγελμα του συζύγου της καθώς και το επάγγελμα το δικό της, άν έχει. Αν πρόκειται για δε-σποινίδα, θ' αναφέρετε το επάγγελμα του πατέρα της ή του αδελφού της.

Εν ή περιπτώσει όμως το πρόσωπο που συνιστάτε δεν κάνει καμιά δουλειά και ελνε χασομέρης, τότε πρέπει να ρήττε όπωσ-διόποτε κάτι να πής και γι' αυτόν. Έκεί-νος, φυσικά, θα διαμαρτυρηθή με μετρο-φροσύνη, έτσι όμως θα δημιουργηθή θέμα συνδιαλέξεως, όπερ ελνε το σπουδαιότερο...

Συνήθιζαν ως τώρα να συνιστούν πάν-τοτε πρώτον τον νεότερο προς τον πιο ή-λιωμένο, έναν κύριο σε μια κυρία και έ-νδεμα περιπτώσει μια κυρία σ' έναν κύ-ριο, ούτε κι' όταν ο συνιστώμενος ήταν ένας σεβαστός καθηγητής και ποσοπώ-δεκαχότ' έτών.

Όταν έχετε λοιπόν να παρουσιάσετε δύο πρόσωπα του αΐτου φύ-λου, της αΐτης ηλικίας και της αΐτης θέσεως και δεν έβρετε από πνόν να πρωταρχήσετε, για να μην προσβάλλετε ούτε τον έναν ούτε τον άλλον, παραιώμεστε τον ομιλούν, λέγοντας:—Ο κύριος Δ..., ο κύριος Β..., άπλόνοντας συγχρόνως και τα δύο χέρια, έτσι ώστε να μην μπορή καλά-καλά να καταλάβη κανείς πνόν πρωτονοστήσατε.

Όταν πρόκειται να συστήσετε δύο γνωστούς σας μεταξή τους και ξεγνάτε τα όνομά τους, μια μόνον άσπρη άπαρχή:

Νά πής: Άνωρίζετε βέβαια... Απ' ελνε άνάγκη να σας προσή-σω... Κα πρώτα προλάβουν οι άλλοι να διαμαρτυρηθούν, άρχίζετε εύθις άμέσως τη συζήτηση.

Η παρουσίασις ελνε μια άσπρη γνωριμία, που ή συνέπείς της μπορεί να ελνε διάφορες. Φιλία, έρως, άδιαφορία, μίσος, αντίζηλια.

Γι' αυτόν το λόγο άναλαμβάνετε μια πολύ βαρεία έστίνη, όταν βάξετε σε συνάφεια δύο πρόσωπα. Όταν λοιπόν δεν έλστε υποχρεω-μένους εκ των περιστάσεων να συστήσετε δύο ανθρώπους μεταξή τους, μη σπεύδετε να το κάνετε.

Επίσης άν κανένας, τον όποιον δεν συμπάσχετε έξαφνικά και δεν τρέφετε γι' αυτόν μεγάλη έστμια, έμάνει καλά και σώνει, να τον συστήσετε σ' έναν γνωστό σας, μη διατρίψετε να τον πής:

—Είμαι άπολύτως στη διάθεσή σας. Άλλα δεν συνδέομαι και τόσο με τον κ. Α. Δεν νομίζετε πως κανένα άλλο πρόσωπο, που τον γνωρίζετε καλύτερα, θα ήταν καταλληλότερο για να σας παρουσιάσει;

Αν όμως ή διαμολογία αυτή δεν χωράει, τού λέτε χαμογελώντας:

—Ω, ξερέτε, ο κύριος Χ. έλε, πολύ περίεργα χαμογέισα. Άπο-φύγειε όσο μπορέ τις ναυαρχίες γνωριμίες.

Λέγοντας τα όμωσ αυτά, πρέπει να έχετε ένα ύμω γελαστό, έτσι ώστε να μην ύπάρχη φόβος να δημιουργηθή καμιά παρεξήγηση.

Και... άλλάξτε κατόπιν με τρόπο την κουβέντα... ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τα παιδιά και τα σκυλιά στο σπλόν.

Η διαπρεπής Έλληνις καλλιτέχνις του τραγου-διού δ/νις ΔΟΥΛΑ ΜΑΥΤΑ, άριστοχός της Ά-καθίμιας της Βιέννης, ή όποια δίδει το ρεσιτάλ της την 5ην Φεβρουαρίου ήμέραν Πέμπτην και ώραν 6.30 μ. μ. ελς την άβανσαν του Όδείου Αθηνών.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

— Μην προσπαθείς να με παρηγορήσεις, παιδί μου, είπε ο Κοντόσταυλος. Έβλεπα οργισμένα χρώματα... Ξέρω να πεθάνω λοιπόν σαν άνδρας, μέσα σε δέκα λεπτά. Μά πριν πεθάνω, παιδί μου, θάθελα να ήξερα κάτι... Είσαι ευνυμνισμένος, Φραγκίσκο;

Ο Φραγκίσκος έσκυψε το κεφάλι του κι' απάντησε:

— Είμαι άρκετά ευνυμνισμένος, πατέρα...

— Πές μου ακόμα κάτι, παιδί μου. Δεν θα συμφιλιωθείς ποτέ με τον αδελφό σου Έρρικο;

— Ποτέ! Απάντησε με πείσμα ο Φραγκίσκος.

Ο Κοντόσταυλος μούγκισε τα μάτια του και ξαναείπε σε λίγο:

— Δεν είναι τόσο ένοχος, όσο νομίζεις, ο αδελφός σου, Φραγκίσκο.

Κι' ακόμα πές μου, παιδί μου, τί άπόγινε ή νέα εκείνη... Ξέρεις για ποιά μιλάω, Φραγκίσκο...

— Η κόρη του άρχοντος ντε Πιέν, λέγουν, τί άπόγινε;...

— Ήτανάστε, πατέρα! Τά περασμένα είναι για μένα νεκρά, ηθάρσιος στανγανισμένος ο Φραγκίσκος.

Φραγκίσκο, άκουσέ με, έπεμεινε ο Κοντόσταυλος. Πρέπει να την ξαναβρείς... Είναι... είναι... ά...

— Άλλά ο έτοιμοθάνατος δεν μπορεί να έξακολουθήσει. Ψιθύρισε μονάχα μερικές άσπάληντες, μισές, μονοσύλλαβες λέξεις και ξε-νύησε...

Ο Φραγκίσκος έλαμψε ειλικρινώς τον πατέρα του. Άπό την ή-μέρα δέ του θανάτου του Κοντοσταυλου είχε κλειστεί στο μέγαρό του και δεν έβλεπε κανένα, ως πού τη νύχτα αυτή άποφάσισε να συναν-τηθεί με τον βασιλέα της Ναβάρρας και τους άλλους άρχηγούς των Ούγενότων, στον πύργο του ναύαρχου Κολινύ.

Ο βασιλέας της Ναβάρρας ήποδέχτηκε τον Φραγκίσκο με έγκαρ-διότητα.

— Άν και βρεθήκαμε πολλές φορές αντιμέτωποι, του είπε, και πολεμήσαμε ως έχθροι, εξετίμησα πάντοτε την άξία σας. Και για να σας άποδείξω την εκτίμησή μου, σας προσκύλισα νάρθηκα άπόψε εδώ για να με συναντήσετε...

— Η έμπιστοσύνη σας αυτή με τιμά, άποκρίθηκε ο Φραγκίσκος άποκαλυπτόμενος.

— Για να σας δείξω λοιπόν όλη την έμπιστοσύνη που έχω σε σας, έξακολού-θησε ο βασιλέας, θα σας άνοιξω άμέσως την καρδιά μου και θα σας πώ τό σκοπό, για τον όποιο ήρθα στο Παρίσι. Σκο-πεύουμε, κύριε στρατάρχα, ν' άπογράψου-με τον βασιλέα της Γαλλίας! Τί λέτε σείς επί του προκειμένου; Θα συμμετά-σχετε στη συνωμοσία μας, θα αντιπαρ-έστε ή θα τηρήσετε άπλώς ουδέτερό-τητα;

— Αυτό έξαφτάει, Μεγαλειότατε.

Έγώ προσωπικά, ούτε παράπονα έχω από τό βασιλέα μου, ούτε άποχρεώσεις του άρείλω. Έπειδή όμως είναι βασιλέας μου, τό χρέος μου άπαιτεί να τον ήπε-ρασώ και να τον βοηθήσω. Άν λοι-πόν θέλετε να τον βγάλετε άπ' τη μέση, για να φέρετε στο θρόνο καμιάν άλλη οικογένεια, είμαι έναντίον σας! Άν ά-ποβλέπετε μ' αυτή την πράξη σας σε θρησκευτικούς σκοπούς, μένω ουδέτε-ρος! Σας πληροφορώ όμως από τώρα, ότι με κανένα τρόπο δεν δέχομαι να γί-νο συνεχής σας...

— Σας συγχώρω για την ειλικρινείά σας, κύριε στρατάρχα. Δεν ξέρετε πόσο ευχαριστούμαι να μιλάω μαζί σας! Λοι-πόν άποφασίσαμε να άιχμαλωτίσουμε τον βασιλέα Κάρολο. Και θέλετε να μάθετε τό λόγο; Θα τον άιχμαλωτίσουμε, γιατί καταδικάζει τους Ούγενότους. Είναι ά-νίκηση λοιπόν να πεθί ένα τέτοιο σ' αυ-τές τις άδιαιές. Και επειδή δεν έχουμε δυνάμεις να μετρησουμε μαζί τον στο-πέδιο της μάχης, θ' άναγκαστούμε να κατακτήσουμε σ' άλλο μέσον. Μπορώ λοιπόν, ύστερ' άπ' αυτά που σας είπα, να βασιτώ σέ σας;

— Για να σιλλάβετε τό βασιλέα δη-λαδή; Είμαι μόνος εδώ μέσα και σεις είστε πολλοί. Μολαταύτα θα σας μιλή-σω με όλη μου την έλευθερία, σύμφωνα με τη συνείδησή μου, χωρίς να φοβάμαι τίποτε άλλο, παρά μόνο τό θάνατο...

— Η έμπιστοσύνη σας αυτή με τιμά! άποκρι-θηκε ο Φραγκίσκος άποκαλυπτόμενος.

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

Ο ναύαρχος Κολινύ, άκούγοντας τά λόγια αυτά, προχώρησε προς τό μέρος του Μονμορανσύ και του είπε:

— Δούξ, αυτή την ώρα βρίσκεστε στο σπίτι μου και είστε φιλοξε-νοίμενός μου. Οτιδήποτε και να πείτε, θα βγήτε από δω, χωρίς να τολμήσω κανένα να πειράξει ούτε μιά τρίχα άπ' τό κεφάλι σας...

— Για να έξηγηθώ καλύτερα, έξακολούθησε ο Φραγκίσκος, μόλις βγώ έξω θα ήρημονήσω τη συνέντευξη, στην όποια είχα την τιμή να κληθώ. Σας δίνω όμως τό λόγο μου, Μεγαλειότατε, ότι θα κόμω ό τι μπορώ για την προστασία του βασιλέως Καρόλου, χωρίς βέβαια να σας είδοποιήσω...

— Ζηλεύω τον έξάδελφό μου που έχει τέτοιους άφοσιωμένους φί-λους, άνέκραξε ο Έρρικός της Ναβάρρας. Και θα ήμουν ευνυμνι-σμένος, αν έμοιαζαν με σας όλοι οι άντίπαλοί μου...

— Η Μεγαλειότης σας άπατάται, είπε ο στρατάρχης. Έγώ δεν είμαι φίλος του Καρόλου. Είμαι ένας άπλός στρατιώτης της Γαλλίας και έντελώς τό καθήκον μου. Όρκίζομαι όμως, Μεγαλειότατε, ότι κα-νένας άλλος δεν είχεται περισσότερο από μένα να λάβουν τά δεινά των Ούγενότων.

— Ευχαριστώ, στρατάρχα, άποκρίθηκε ο Έρρικός της Ναβάρρας. Λοιπόν δεν πρέπει να βασίζομαστε ούτε σε σας, ούτε στους φίλους σας;

— Όχι, Μεγαλειότατε! Άν όμως μιά μέρα προσκληθώ να λάβω μέρος σε μιά συνδιάσκεψη μεταξύ των και του βασιλέως Καρόλου, δεν θα διατάσω να δηλώσω στο βασιλέα, ότι, αν και είμαι καθολικός, ντρέπομαι για τη διαγωγή των όμοθρήσκων μου και άποκηρύσσω τη θρησκεία τους!

— Εύγε σας, έντιμε και γενναίε στρατιώτα! άνέκραξε ο Κολινύ με θαυμασμό, άπλώνοντας τό χέρι του προς τό στρατάρχα.

— Δούξ, είστε έλεύθερος... Η ειλικρινεία σας μου ήποχεται πολ-λά, είπε ο βασιλέας της Ναβάρρας.

— Ύστερ' άπ' αυτή τη συνομιλία, ο Φραγκίσκος χαίρεται τους άρ-χιηγούς των Ούγενότων και βγήκε έξω, συνοδευόμενος από τό ναύαρχο.

Ένώ όμως περνούσαν την αλλη και τραβούσαν προς την πόρτα, τους έπλησίασαν δύο άνδρωτοι, από τους όποιους ο ένας ήταν ο κύριος Θεόδωτος Μαριγιάν, ο όποιος είχε αρ-τήσει την τελευταία στιγμή τον Παρνταγιάν κοντά του.

Ο Μαριγιάν άποτάθηκε άμέσως προς τό Φραγκίσκο ντε Μονμορανσύ και του είπε:

— Έξοχώτατε, επιτρέψατέ μου να σας παρουσιάσω τό φίλο μου ήπότις ντε Παρνταγιάν, ο όποιος έχει να σας πεί-λήσει για μιά σπουδαία ήπόθεση.

— Αύριο, κύριε, άποκρίθηκε ο Μο-μορανσύ στον Παρνταγιάν, θα είμαι όλη την ήμέρα στο μέγαρό μου, και θα θεωρήσω έντιμή τον έαυτό μου να σας δεχτώ...

— Παρακαλώ τον δούκα ντε Μο-μορανσύ, είπε ο Παρνταγιάν με σπντή-ρησι, να με άξιώσει της τιμής να τον μιλήσω άπόψε και όχι αύριο...

— Κύριε στρατάρχα, είπε παρεμβά-νοντας ο Κολινύ, ο ήπότις ντε Παρ-ταγιάν είναι ένας άπ' τους ευγενέστ-ρους ήπότους που γνώρισα ως τώρα!

— Να μιά σύστασι που, βγαίνοντας από τέτοια χείλη, σας καθιστά, νέε μου, προσφιλή, είπε ο Μονμορανσύ στον Παρνταγιάν. Έλάτε λοιπόν μαζί μου, άφού ή ήπόθεσις που μου λέτε, δεν έσ-δέχεται άναβολή...

Κατόπιν αυτού, ο Φραγκίσκος άπο-χώρησε μαζί με τον Παρνταγιάν, ό ό-ποιος άποχωρήσεις βιαστικά τον Μαρι-γιάν και ήποκλήθηκε εκ νέου μαζί με τον ναύαρχο Κολινύ.

Όταν έφτασαν στο μέγαρο Μο-μορανσύ, ο στρατάρχης όδήγησε τον έ-αυτό του σε μιά αίθουσα, στην ίδια αίθουσα όπου ή Άνναμπέλλα ντε Πιέν είχε έ-ξαναγκαστεί άλλοτε άπ' τον Κοντόσταυ-λο να παρατηρή ή από τό συζητήμα της δικαιοσύμια — και του είπε:

— Σας άφίνω μιά στιγμή, ήπατα, για ν' αλλάξω ρούχα, έπειδή αυτά που φορώ με στενοχωρούν...

(Άκούοντες)

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ Γ. ΛΕΙΠΡΕΒ

Η ΜΟΥ ΓΡΑΒΑΤΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΓΑΣΤΩΝ, 35 ετών.

ΕΛΙΖΑ, 30 ετών, γυναίκα του.

(Σ' ένα σαλονάκι, στολισμένο μ' άπλότητα και καλαισθησία. Ο Γαστών διαβάζει έφημερίδα. Η Έλίζα κεντάει. Έξαφνα, ο Γαστών παύει να διαβάζει και πετά την έφημερίδα.)

ΓΑΣΤΩΝ.—Τί ώρα είναι, Έλίζα;

ΕΛΙΖΑ.—(Κυτίζοντας τό ρολόι της).—Είναι έξ και τέταρτο. Άλ-λά γιατί σ' ενδιαφέρει τόσο ή ώρα άπόψε;

ΓΑΣΤΩΝ.—Έχω κάποια ήπόθεση.

ΕΛΙΖΑ.—Σπουδαία ήπόθεσι;

ΓΑΣΤΩΝ.—Άρκετά σπουδαία.

ΕΛΙΖΑ.—Και θ' άρχίσεις να γυρίζεις;

ΓΑΣΤΩΝ.—Δεν ξέρω... Ίσως...

ΕΛΙΖΑ.—Κοίμα!... Ήθελα να πάω στο θέατρο άπόψε.

ΓΑΣΤΩΝ.—Πηγαίνουμε αύριο, Έλίζα.

ΕΛΙΖΑ.—Γιατί όχι άπόψε;

ΓΑΣΤΩΝ.—Μά άφού άπόψε έχω δουλειά;

ΕΛΙΖΑ.—Και θα σ' άπασχο-λήσει τόση πολλή ώρα αυτή ή δου-λειά; Δεν πιστεύω να μην είσαι έλεύθερος ως τις όχτώ...

ΓΑΣΤΩΝ.—Δεν ξέρω, Έλίζα...

ΕΛΙΖΑ.—Δεν ήξερα ότι έχεις τόσο σπουδαίες ήποθέσεις... (Κυ-τίζοντας τον έξαφνα με προσο-χή). Τί γραβάτα είναι αυτή που φοράς άπόψε; Πότε την άγόρα-σες; Τί σου ήρθε να πάρεις μιά γραβάτα; Ό; τώρα δεν φόρεσες ποτέ μιά γραβάτα...

ΓΑΣΤΩΝ.—Μά... βαρεθήκα-μαι τό ίδια χρώματα...

ΕΛΙΖΑ.—Ό; τώρα δέ φορού-σες ποιά τις γραβάτες που σου ήλάει; Εγώ, Τί συμβαίνει λοι-πόν;

ΓΑΣΤΩΝ.—(Εκνευρισμένος).—Δεν συμβαίνει τίποτε. Είσαι πολύ καχύποπτη άπόψε. Αυτό είναι.

ΕΛΙΖΑ.—Μά έτσι έξαφνα κι' άλλες γούστα!... Τό μόνό χρώ-μα τό αντιπαθώ και σ' οι δύο μου.

ΓΑΣΤΩΝ.—Νά!... Ίσως...

— Άλλά, όπως ξέρετε, άλλάζουν κά-ποτε τά γούστα. Σήμερα μιάς ά-ρεσας από τό χρώμα, αύριο τό άλλο. Σήμερα λατρεύουμε μιά γυ-ναίκα κι' αύριο άδιαφορούμε γι' αυτή...

ΕΛΙΖΑ.—Ά, έτσι!... Άλλά, έ-ξ χρώμα γραβάτας σήμερα... Άύριο μπορείς ν' αλλάξεις και τη γυναίκα σου!

ΓΑΣΤΩΝ.—(Άναπνέοντας από τη θέσι του).—Δεν είσαι καλά άπόψε, Έλίζα!

ΕΛΙΖΑ.—Είμαι πολύ καλά, φίλε μου. Λοιπόν, πές μου, ποιά είναι αυτή ή χαριτόπαικτη κυρία που σε περιμένει άπόψε;

ΓΑΣΤΩΝ.—Παραλογίζεσαι, Έλίζα.

ΕΛΙΖΑ.—Ποιά είναι αυτή ή καλαισθητός κυρία που αγαπάει τόσο τό μόνό χρώμα; Είναι ρομαντική, ποιητική ήπαρξίς!...

ΓΑΣΤΩΝ.—(Διακόποντας την άπόφασή).—Άς μιλήσουμε σοβα-ρά, Έλίζα. Έπειδή άπόψε μου έχει τύχει αυτή ή ήπόθεσις, δεν θα μπορέσω να σε συνοδέω στο θέατρο.

ΕΛΙΖΑ.—Πολύ καλά!... Έχεις δίκιο... Τότε θα παρακαλέσω τον Έρρικο να με συνοδέει.

ΓΑΣΤΩΝ.—Τον Έρρικο; Γιατί τον Έρρικο;

ΕΛΙΖΑ.—Γιατί πρόκειται να ρηθί άπόψε στο σπίτι.

ΓΑΣΤΩΝ.—Πώς τό ξέρεις ότι θα ρηθί άπόψε στο σπίτι;

ΕΛΙΖΑ.—Μά, φίλε μου, ο Έρρικός έρχεται σχεδόν κάθε βράδυ...

ΓΑΣΤΩΝ.—Κι' όταν λείπει έχω;

ΕΛΙΖΑ.—Φυσικά. Άλλωστε, ο Έρρικός είναι ο καλύτερος φίλος σου, και του έχεις άπειρη έμπιστοσύνη.

ΓΑΣΤΩΝ.—Και θέλεις να πιάς άπόψε μαζί του στο θέατρο;

ΕΛΙΖΑ.—Τί να κάνω; Άφού έσύ θα λείπεις...

ΓΑΣΤΩΝ.—Ξέρεις όμως ότι δεν έχω καμιά διάθεσι να γελή ή να κλάω είς βάρος μου;

ΕΛΙΖΑ.—Τί θέλεις να πής;

ΓΑΣΤΩΝ.—Θέλω να πώ ότι, δεν μ' άρέσει να σας δούν άπόψε

στο θέατρο και ν' άρχίσουν να ψιθυρίζουν ότι... ότι...

ΕΛΙΖΑ.—Λέγε λοιπόν... Ότι!...

ΓΑΣΤΩΝ.—Ότι με άπατάς!...

ΕΛΙΖΑ.—Είμαι πολύ καχύποπτος, φίλε μου.

ΓΑΣΤΩΝ.—Σε παρακαλώ, Έλίζα. Δεν θέλω να πιάς άπόψε στο θέατρο με τον Έρρικο. Περιμένει να πάμε μαζί αύριο.

ΕΛΙΖΑ.—Καλά!... Άφού σε πειράζει τόσο αυτό, θα μείνω στο σπίτι. Θα περάσω τη βραδιά μου με την συντροφιά του Έρρικού...

ΓΑΣΤΩΝ.—Είναι άπαραίτητο να σου κάνει συντροφιά άπόψε αυτός ο κ. Έρρικός;

ΕΛΙΖΑ.—«Αυτός ο κ. Έρρικός», είναι ο καλύτερος φίλος σου.

ΓΑΣΤΩΝ.—Και σ' άρέσει πολύ ή συντροφιά του;

ΕΛΙΖΑ.—Πολύ. Είναι τόσο έξυπνος, τόσο μορφωμένος! Άν δεν ήταν αυτός, θα έπληττα μέχρι θανάτου, τις ώρες που λείπεις έσύ, τρέχοντας έξω για τις σπουδαίες σου ήποθέσεις.

ΓΑΣΤΩΝ.—Δεν ήξερα ότι ο Έρρικός μ' αντικαθιστά, τις ώρες που λείπει.

ΕΛΙΖΑ.—Μά, φίλε μου, μη γίνεσαι ήπερβολικός. Δεν σου είπα ότι σε αντικαθιστά. Άλλωστε, ο Έρρικός είναι έντελώς διαφορετι-κός από σένα. Με συντροφεύει, με παρηγορεί...

ΓΑΣΤΩΝ.—Είπες ότι ο Έρρ-ικός είναι έντελώς διαφορετικός από μένα; Είναι δηλαδή καλύτε-ρος ή χειρότερος;

ΕΛΙΖΑ.—Όύτε καλύτερος, ούτε χειρότερος. Είναι μόνον διαφορετι-κός από σένα.

ΓΑΣΤΩΝ.—Και σου άρέσει γι' αυτό;

ΕΛΙΖΑ.—Ό, Γαστών!... Πα-ραλογίζεσαι άπόψε. Ο Έρρικός είναι πολύ πιο μορφωμένος κι' από μένα κι' από σένα. Ξέρει τόσα πράγματα που δεν τά ξέρουμε έ-μείς. Είναι τόσο ευχάριστος.

ΓΑΣΤΩΝ.—Κι' όμως κάποτε τον ευρίσκεις σχολαστικό.

ΕΛΙΖΑ.—Με τον καιρό αλλάζει καις γούστα και!...

ΓΑΣΤΩΝ.—Και!...

ΕΛΙΖΑ.—Και συμπάθειες.

ΓΑΣΤΩΝ.—Όστε έτσι; Τόν συμπάθεις τώρα αυτόν, τον κ. Έρ-ρικό;

ΕΛΙΖΑ.—Όχι, τί ήπερβολές!...

Εξ άλλου, φίλε μου, είναι ώρα να ηγμάνης...

ΓΑΣΤΩΝ.—Γιατί βιάζεσαι τό-σο να φύγω;

ΕΛΙΖΑ.—Για να μιά χάσεις τό ραντεβού σου με την κυρία τού ξετερελάειγεται για τό μόνό χρώμα.

ΓΑΣΤΩΝ.—Έλίζα, σε παρα-καλώ, σε ίκετεύω, σόπα!... Μονάχα θένω άγαπώ, Έλίζα, τό ξέρεις... και δεν θέλω να μείνεις άπόψε μόνη με τον Έρρικο.

ΕΛΙΖΑ.—Η ώρα πέσσε. Η κυρία με τό μόνό θ' άγωνιά!...

ΓΑΣΤΩΝ.—Έλίζα, έτοιμάσου να πάμε στο θέατρο. Τό άπατώ!...

ΕΛΙΖΑ.—Και τό ραντεβού σου; Και ή μόνό γραβάτα;

ΓΑΣΤΩΝ.—(Βγάζοντας τη γραβάτα από τό λαμό του, και πε-τώντας τη κάτω).—Νά λοιπόν!... Νά!... Στο διάβολο να πάη για γραβάτα!... Κι' ακόμα, δεν θα φύγω. Δεν έχω να πάω πουθενά. Θα μείνω σπίτι. Η τί λές; Πάμε στο θέατρο!... Έλα, Έλίζα. Μη με τρωανείς, άγάπη μου!... Σ' αγαπώ, γυναικούλα μου. Δεν θα σ' άφίνω μόνη τά βράδια. Συγχώρεσέ με!... Νά, θα σου τά πώ όλα!... Λοιπόν τό... όμολογώ!... Κάποια γυναίκα έπαύσθη και... γοητευτική με παρέσυρε!... Σου όρκίζομαι όμως ότι δεν άποθήνηκα έρωτα γι' αυτή. Ήταν... πώς να σου πώ!... Ήταν από τις γυναίκες που έυ-πνούν τό κτήνος μέσα μας. Μά μιά ήπαρξίς έξαίρετης, σαν κι' εμένα, δεν πρέπει ποτέ να καταδεχτεί να θεωρήσει αντίληφο της μιά τέτοια γυναίκα. Γιατί έσύ, Άλζα μου, είσαι ή άγαπημένη μου γυναικούλα, ή διαλεκτή μου!... Πίστηψέ με!... Και συγχώρεσέ με!...

ΕΛΙΖΑ.—Σε συγχώρω, φίλε μου. Σε συγχώρω, γιατί κι' έχω σ' αγαπώ πάντα, Γαστών. Όύτε ο Έρρικός, ούτε κα κανένας άλλος μπορεί να σε αντικαταστήσει στην καρδιά μου. Κι' αν ακόμα ν' έγκα-τέλειπες, δεν θάδωκα παρηγοριά παρά μόνο στο θάνατο!... (Άγκα-λιάζονται και φιλούνται).

ΣΠΙΤΙΑ ΚΑΙ ΔΡΟΜΟΙ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

Η ΛΕΩΦΟΡΟΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

(Η 'Αθήνα του περασμένου αιώνας)

Α'.

Τα τελευταία τριάντα χρόνια, αλλάξαν δλωσ διόλου θνην και εκείνοι που εισήλθαν πλέον εις τὸ γήρας, δόσκολα ἀναγνωρίζουν τὴς παλῆς των συνοικίας. Οἱ δρόμοι τῆς μετὰ χαμῶσπτα ἢ μετὰ μάνδρες μετεβλήθησαν εἰς ὁδοὺς πολυτελῶν οἰκοδομῶν καὶ ἔχουν κίνησιν ἢ ὅποια ἐνθιμίζει τὴν ζωὴν τῶν μεγάλων εὐρωπαϊκῶν πόλεων. Ἐτοὶ ἡ λεωφόρος Πανεπιστημίου, ἡ ὁποία ὅταν ἐσχηματίσθη ἀνομάζετο «ὁδὸς Βουλευαρίου», πρὸ πενήντα ἐτῶν ἦταν ἀκόμη ἀκατάστατος. Ἐκείνος πρὸς ὅστις τὸ πρῶτον σπῆν ἐπ' αὐτῆς ἦταν ὁ Ἀθῆναιος. Τὸ σπῆν αὐτὸ εἶνε τὸ σημερινὸν ξενοδοχεῖον τῆς «Μεγάλης Βρετανίας», τοῦ ὁποίου τὸ ὄραϊον σχέδιον εἶχε δώσει ὁ διὰσμος ἀρχιτέκτων Χάνσεν.

Ἐγεν ἔπειτα οὗτος ἀπὸ τὴν Δανιμαρκίαν μετὰ τὸν ἀδελφόν του Θεόφιλον ἀποφασισμένοι νὰ ἐγκατασταθῶν εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ νὰ ποιεῖσιν αὐτὴν μετὰ οἰκοδομῶν ἀρχαίου οὐραίου. Διετέλεσαν ὁ Χριστιανὸς καθηγητὴς τοῦ τότε συσταθέντος Πολυτεχνείου. Ἄλλ' ὅταν ἡ Συνέλευσις τοῦ 1843 ἐνήργησεν τὸν νόμον περὶ αὐτοχρόνων καὶ ἐτεροχρόνων, ἀπελύθη ἀπὸ τὴν θέσιν του καὶ ἔτσι ἐφυγεν ἀπὸ τὰς Ἀθήνας ὁ μέγας αὐτὸς καλλιτέχνης. Εἰς τὸ κτίριον αὐτὸ ἐγκαταστάθηκε ἡ τότε συσταθεῖσα Γαλλικὴ Ἀρχαιολογικὴ Σχολή. Παραπλεύρως αὐτῆς ἔκτισεν ὁ Πρίγκις Παλαῖνδρος τὸν ὁποῖον ἐκάλουν «τὸ πάλαιον σπίτι», ὅπου ἐκατοικεῖτο μετὰ τὴν οἰκονομίαν του ὁ πρὸς τὴν ἐπαναστάσεως ἡγεμὼν τῆς Μάνης Πετρόπουλος. Ἐκείνη καὶ ἀπέθανε. Εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ Βουλευαρίου μία Ὀλγὰ καὶ ἀπέθανε. Εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ Βουλευαρίου μία Ὀλγὰ καὶ ἀπέθανε. Εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ Βουλευαρίου μία Ὀλγὰ καὶ ἀπέθανε. Εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ Βουλευαρίου μία Ὀλγὰ καὶ ἀπέθανε.

Ὅταν ἐτέθησαν τὰ θεμέλια τοῦ Πανεπιστημίου οἰκοδομήσαν εἰς τὴν λεωφόρον ταύτην οἱ πρῶτοι καθηγηταὶ τοῦ τὰς κατοικίας των γὰρ νὰ εὐρίσκωνται πλησίον αὐτῶν. Πρῶτος ἀπὸ αὐτῶν ἦταν ὁ Νεόφυτος Βάλβης, ἔπειτα ὁ Φραερίτης καὶ κατόπιν ὁ Δημητρίος Σούτσος, ἡ κυρία Τυπιδὴ καὶ ἕνας βασιλεὺς ἀξιωματικὸς ἀπὸ τοὺς ἐβδόμους μαζί μετὰ τὸν βασιλέα Ὅθωνα. Αὐτὰ ἦσαν ὅλα τὰ κτίρια, τὰ ὁποῖα περιελάμβανεν ἡ ὁδὸς Βουλευαρίου. Ἀπὸ τὰ σπῆντα αὐτὰ ἄλλα καταβάρβιθκαν καὶ ἐγέρθησαν εἰς τὰς θέσεις των πολυτελῆ μέγαρα, ἀλλὰ καὶ μερικὰ ἀπὸ αὐτὰ ἔμειναν ὅπως ἔχον, ἔτσι δὲ παρουσιάζουν ὅποια ἦσαν αἱ οἰκοδομαὶ τῆς μεγάλης αὐτῆς λεωφόρου κατὰ τὴν περίοδον τῆς πρώτης δυναστείας καὶ πολλὰ χρόνια μετ' αὐτήν. Μία ἀπὸ τὰς σκευὰς εἶνε καὶ τὸ σπῆν τοῦ φιλοσόφου Βάμια, ὅπου σήμερον εὐρίσκεται τὸ ἀρτοποιεῖον τοῦ Γαῖου ἀπέναντι τῆς Ἑθνικῆς Βιβλιοθήκης. Εἰς τὸ ὑπόλοιπον μέρος τῆς ἐπὶ μακρὰ ἔτη δὲν ἦσαν παρὰ μόνον γήρεα καὶ μάνδρες.

Ἐπὶ ἀρχαῖα χρόνια ἡ λεωφόρος παρέμεινε ἀνοικοδόμητη, διότι οἱ πρῶτοι κάτοικοι τῆς πόλεως ἐπρωτοῦσαν τὴν Πλάζαν, καὶ τὰς ὁδοὺς Ἑρμοῦ καὶ Αἰόλου. Μίαν ἀπὸ τὰς διασωζόμενας οἰκίας τῆς λεωφόρου εἶνε ἡ χρησιμεύουσα ὡς κατοικία τοῦ μακαρίτου καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Κωνσταντίνου Φραερίτη. Ἡ ἄλλη παρακειμένη τῆς κατοικίας του οἰκοδομὴ εἰς τὴν γωνίαν τῶν ὁδῶν Πανεπιστημίου καὶ Κοραΐ, ἀνῆκεν ἐπίσης εἰς αὐτόν. Πρῶτον μεταβλήθη αὐτὴ εἰς τὸ σημερινὸν μέγαρον, ἦτο μία μονόροφος ἀπλοσύστη, ὅπου εὐρίσκειτο τὸ ζαχαροπλαστεῖον «Κοραΐς», εἰς τὸ ὁποῖον ἐσχηματίζον φουτρελά, ἐκεῖ δὲ οἱ ἀναγορευόμενοι διδάσκατοι, μετὰ τὰς ἐξετάσεις των μετέβαιναν καὶ ἐσώταζαν τὴν ἐπιτυχίαν των κερώντες τοὺς φίλους των παραλαβάντες καὶ πόνους τὸν πατροπαράδοτον ῥοσά. Ὁ Φραερίτης ἔκτισε τὸ σπῆν τοῦ ἀπέναντι τοῦ Πανεπιστημίου, διὰ νὰ μεταβιῇ ἀκόπως εἰς τὰς παραδόσεις του, ἐκεῖ δὲ ἀπέθανε μετὰ διδασκαλίαν πενήντα περίπου ἐτῶν.

Ἐν τῇ Φραερίτην χρεωστῇ πολλὰ τὸ Πανεπιστήμιον. Αὐτὸς περιεμένε τὴν Ἑθνικὴν Βιβλιοθήκην καὶ τὴν ἐγκατέστησεν εἰς τὸ νῦν οἰκοδόμημα τοῦ Πανεπιστημίου, αὐτὸς δὲ καθήρτισε καὶ τὸ νομισματικὸν μυστεῖον. Ἦτο ἕνας ἄνθρωπος γεμάτος μετὰ ζωὴν καὶ δραστηριότητα. Εἰς αὐτὸν ἐπίσης ὀφείλεται ἡ σύστασις τῆς Πανεπιστημιακῆς Φυλάκας, τῆς ὁποίας ἐξελέγη ἀρχηγὸς τῆς κατὰ τὰς τοσαύτας ἡμέρας τῆς ἐκδρομῆς τοῦ Ὀθωνος μετὰ τοὺς ἐνόλους φοιτητάς, ἐτήρησε τὴν τάξιν εἰς τὴν ἐπαναστατημένην πόλιν. Ὁ γέρονς καθηγητὴς ἔζη μέχρι τοῦ 1902, παρὰ τὴν μεγάλην του δὲ ἡλικίαν, ἐξετέλει μακροὺς περιπάτους. Ἐφ' ἑκείνη τὴν ἡμέραν τὸν περὶ αὐτὸν, ἡκολούθει ἀπὸ τὸν ποτὸν τὸν σκύλον Ἀζὺ καὶ διήρχετο κάθε μέρα τὸ μονοπάτι τοῦ Ἀντρου τῶν Νυμφῶν, τὸ μεταβλήθη ἀπὸ τριακονταετίας καὶ πλέον εἰς τὴν ὁραίαν λεωφόρον

τῆς Βασιλείας Ὀλγας. Καμμίαν φοράν συνάδουν αὐτὸν παλαιὸν μαθητὰν του, ὁ δὲ Φραερίτης εἶχεν ὡς προσφιλὲς θέμα ὁμιλίας τὰ δίκαια τῆς Μεγάλης Ἑκκλησίας καὶ τὰ σχέδια διὰ τῶν ὁποίων αἱ Ἀθήναι ἐμελλόν νὰ διαμορφωθῶσι μίαν ἡμέραν εἰς μεγάλην πρωτεύουσαν. Ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦτο εἶχε πολλὰ εὐνότερας ἰδέας τὸν συγχρόνον του. Ἐκαμὶ διαφόρους ὑπολογισμοὺς καὶ κατέληγεν εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι ὅπως ἔβαιναν ἡ φυσικὴ αὐξήσις τοῦ πληθυσμοῦ τῆς αἱ Ἀθήναι ἐντὸς ὁρισμένου χρονικοῦ διαστήματος, θὰ ἐγένοντο μεγάλη πόλις. Ἐφ' ἑκείνη τὴν ἡμέραν, ἔλεγε, νὰ ληφθῶσιν ἀμέσως μέτρα, διὰ ν' ἀποκτήσῃ αὐτὴ εὐρείαν ὁδοὺς, δημοσίας πλατείας, δημοσίας κτίρια, θέατρα, λουτρά καὶ ὅ, τι ἄλλο χρειάζεται εἰς μίαν πρωτεύουσαν. Αὐτὸς πρῶτος συνέλαβε τὴν ἰδέαν, ὅτι οἱ βασιλικοὶ σταυροὶ ἐκείνη νὰ μεταφερθῶν ἀπὸ ἐκεῖ πρὸς τὴν ἐκδομήσαν, ἀσχημίζοντες τοὺς δύο ὁραυτέρους ὁδοὺς τῆς πόλεως, τὴν ὁδὸν Σταδίου καὶ τὴν ὁδὸν Πανεπιστημίου. Ἐμμεῖς ἐπίσης περὶ τῆς μεταφοράς ποσίων ὁδῶν, περὶ δεινροφρενέσεως τῶν λεωφόρων καὶ κατασκευῆς ὑπονόμων.

Ἡ ἀγάπη του πρὸς τὴν ἑλληνικὴν πρωτεύουσάν του ὥσθως καὶ ποτε νὰ ἐκτεθῇ ὡς ὑποψήριος δημαρχός. Οἱ γνωρίζοντες τὰς ἰδέας τοῦ Φραερίτη ἀπεδέχθησαν τὴν ἀπόφασίν του ταύτην μετ' ἐνθουσιασμοῦ. Ἄλλ' οὗτος δὲν εἶχε τὴν παραμικρὰν ἐννοίαν τὸν τρόπον πῶς ἔπρεπε νὰ πολιτευθῇ. Ἐνόμιζεν ὅτι τὸ πρόγραμμά του ἦτο ἀρκούντως ὁλοκλήρως καὶ πρὸς τὴν ἐκτέλεσίν του, καὶ ἠρξάτο εἰς τὴν δημοσίευσίν αὐτοῦ. Συνέκρινε μίαν ἡμέραν τοὺς ἐλλογίους κατὰ τὸ σπῆν του καὶ ἀπὸ τὸ μισθολόγιόν του ἐξεφώνησεν ἕνα περίφημον λόγον εἰς ἀκαδημαϊκὴν γλῶσσαν. Ἐλεγε ὅτι διὰ τὴν ἱστορίαν τῶν Ἀθηνῶν, ἀνέφερε τὸν Περικλέα πρὸς ὅσον εἰς τὴν πόλιν τὰ ὁραυτέρα μνημεῖα τοῦ κόσμου, προσέθεσεν ὅτι ἡ ἀναγεννηθεῖσα Ἑλλάς θὰ διεδραμάτιζε μίαν ἡμέραν μεγάλων ὁρίων εἰς τὴν Ἀνατολήν καὶ ἡ πρωτεύουσά της μετὰ τὸν καιρὸν θ' ἀποκοιδεῖ τὴν ἀρχαίαν τῆς δόξαν. Τότε κατέστρωσε τοὺς ὑπολογισμοὺς του ἐνὸς τῶν ἐλλογίων του καὶ εἶπεν ὅτι αἱ Ἀθήναι ἐντὸς τὸ πρῶτον πενήντα χρόνων θὰ ἐγένετο μεγάλῃ πόλιν καὶ εὐ ἀσπῆς τῆς Ἀνατολῆς.

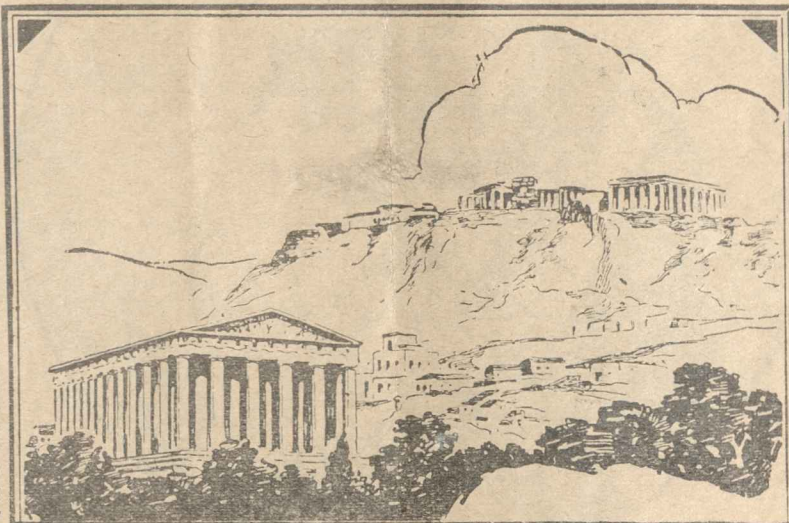
Ἐφ' ἑκείνη τὴν ἡμέραν, ἔλεγε, τὸ σχέδιόν της, τοὺλάχιστον εἰς τὰ νῦν τμήματα, τὰ ὁποῖα κατ' ἀνάγκην θὰ ἐδημιουργούνητο, νὰ ἦσαν ἀνάλογα πρὸς τὸ μέλλον της. Τὸ πλῆθος τῶν ἐκτελεστέων καὶ ὁ Φραερίτης ἐσταμάτησεν ἔως ἐκεῖ. Τὸ σπῆν του ἔκλεισε καὶ οἱ δημοσιογράφοι, οἱ ὁποῖοι μετέβαιναν νὰ τοῦ ζητήσουν συνεντεύξεις, τὸν ἄκουσαν νὰ λέη :

— Ὅ,τι εἶχα νὰ εἶπω τὸ ἐξέσπασα εἰς τὸν προγραμματικὸν μου λόγον. Τώρα μένει εἰς τοὺς δημόσιους νὰ ἐγκρίνουν ἢ ὄχι τὸ πρόγραμμά μου. Τὰ περισσότερα λόγια δὲν ἔχουν καμμίαν ἀξίαν, τὰ πρόγραμμα θ' ἀποδείξουν, ἐάν ἐκλεγῶ δημαρχός, κατὰ πόσον εἰμαι ἄξιός της ἐμπιστοσύνης των.

Ἄλλ' ἐνῷ ὁ Φραερίτης ἐνόμιζεν ὅτι ἐξεπλήρωσε τὸ καθῆκόν του ὡς ὑποψήριος, οἱ ἀντιπαλοὶ του ἐξαλοχῶσαν τὸν κόσμον. Ὁρισμένα ἐκείνη ἐναντίον του ἐπατηδεύοντο. Δὲν τὸν ἔβλεπον μὲν διότι ὁ σεβάσιμος καθηγητὴς δὲν εἶχε οὐδὲν ψεκτόν, ἀλλὰ τοῦ ἔλεγαν ὅτι στὰ γεωμετρία του εἶχε καταληφθῇ ἀπὸ μεγαλομανίαν καὶ ἔζητοε νὰ παρουσιάζετο ὡς ὁ Περικλῆς, λέγοντες ὅτι θὰ ἐξετέλει μεγάλα ἔργα, ἐνῷ ἡ πόλις εἶχεν ἀνάγκην ἀπὸ λίγης βοῦσας καὶ μερικὰ κάρτα κατασκευῆς. Ἐνῷ δὲ αὐτὸς κλεισμένος στὸ σπουδαστήριόν του ἐμελέτα κατὰ τὴν τὴν ἐπ' ἀπαιτήσεως τὰ λαμπρὰ τὸν σπῆν, ἡ αὐτὴ τοῦ ἀντιπαλῶν του εἶχε μεταβλήθῃ εἰς μέγα κέντρον συναφίσεως, ὅπου ἐνήνοον ἀριστα καὶ προσεφέρτετο ἀφθόνως ἡ ῥετορική ἐξάσκηση τῶν ἐνθουσιασμένων τῶν ἐλλογίων, οἱ ὁποῖοι μετὰ σπουδαῖα διότιζα ἐκφορῶντες εἰς τοὺς δρόμους καὶ εἰς τὰς ταβέρνας τοῦ Κολωναίου καὶ τοῦ Ψυρῆ το πρόγραμμα τοῦ καθηγητοῦ μετὰ τὴν περὶ αὐτοῦ.

Τὸ ἀποτέλεσμα ἦτο ν' ἀποτύχῃ ὁ Φραερίτης καὶ νὰ λησμονηθῇ τὸ πρόγραμμά του. Ἀπὸ τὸν ἐπέρασαν πενήντα, ἐπ' αὐτὸν αὐτὸν χρόν. Αἱ προβλέψεις του περὶ τῆς αὐξήσεως τοῦ πληθυσμοῦ τῶν Ἀθηνῶν ἐπαρρηματοποιήθησαν περισσότερο παρ' ὅσον καὶ αὐτὸς ἠτολμήεν, ἔνεκα τῆς μακροαπαιτίας καταστροφῆς. Φυσικὰ ἡ λεωφόρος Πανεπιστημίου ἤρρισε νὰ καίεσται. Τὰ παλαιὰ μαζορόπτα κατεδαφίζοντο καὶ εἰς τὴν θέσιν των ὑψόνοντο μέγαρα. Ἐτοὶ ἐγένετο αὐτὴ τὸ ἀριστοκρατικὸν κέντρον τῆς πρωτεύουσας.

Ἡ ἡσυχία καὶ μελαγχολικὴ κατοικία τοῦ Φραερίτη ἔμεινε ὅπως εἶχε καὶ πρὸ ὀγδοήντα χρόνων. Ἐν τούτοις εἶχε καὶ αὐτὴ μία-δύο Κυριακὰς θορύβου καὶ φαιδρότητας. Κατὰ τὸ 1889 μερικὸν νέον δι-

Ο ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΣ ΚΑΥΓΑΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΓΑΛΟΠΟΥΛΛΑΣ

Ἡ φιλολογικὴ σελὶς τοῦ ἐκλεκτοῦ συνεργάτου μας, ποιητοῦ κ. Μιλτ. Μαλακάση, ἡ δημοσιευθεῖσα στὸ Χριστογεννητικὸ φύλλο μετὰ τὸν τίτλον «Ἐνε γένμα τὴν παροιμίαν τῶν Χριστογεννῶν», ἡ προκαλέσασα τὴν ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἑλλάς ἀπέναντι τοῦ διεσπαστοῦ λογιόχου καὶ ἱστορικοῦ κ. Γιάννη Βλαχογιάννη, καὶ γενομένη αἰτία τοσοῦτο φιλολογικοῦ θορύβου, ἐξακολουθεῖ, παρὰ τὴν ἐπιθυμίαν μας δυστυχῶς, νὰ προκαλῇ σχόλια καὶ ἀπαντήσεις. Εἰς τὰ γραφέντα εἰς τὴν σελίδα αὐτὴν τοῦ κ. Μαλακάση, ἀπαντᾷ σήμερον διὰ τῆς κατωτέρου ἐπιστολῆς του, ὁ γνωστός λογιόγραφος κ. Κώστας Πασαγιάννης :

Κύριε Διευθυντὰ τοῦ «Μπουκέτου»,

Μόλις σήμερον ἐδίδασκα εἰς τὸ Χριστογεννητικὸ τεῦχος τοῦ «Μπουκέτου» ὡς ἕνα πεζογράφημα τοῦ κ. Μ. Μαλακάση μετὰ τὸν τίτλον «Ἐνα γένμα κλπ.», ὅπου ἀναφέρεται καὶ τ' ὄνομά μου ὅτι δῆθεν συνέγραφα μὴ κλεμνὴν γαλοπούλα μαζί με τοὺς διηγηματογράφους Παπαδιαμάντη, Κακαβιδάση κλπ.

Ἀποκρίσας πρὸς τὸν κ. Μαλακάση, παρασημασμένος ἀπὸ τὴν ἀχαλίνωτη ποιητικὴν του φαντασίαν, λησμονήσας ὅτι ἔξεμεινα πίσω ἀπὸ τοὺς ἀπαιτήσαντας μεγάλους μας λογιόχους Παπαδιαμάντη καὶ Κακαβιδάση—στὴ ζωὴ καὶ βίωσίν μου τὴν ἀσπῆς τῆς ἀσπῆς—στὴν ἐκείνη τὴν ἡμέραν, ὅταν ἐπὶ τῇ συνείδησί μου νὰ βεβαιώσω ὅτι ποτε δὲν συνέγραψα καμμίαν τὴν κλεμνὴν γαλοπούλα.

Ἐναι ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ὡς στὸ τέλος μὴ ἀνακρίβεια καὶ μὴ διαστροφὴ.

Ἄν εἶταν στὴ ζωὴ ὁ Κακαβιδάσης καὶ ὁ Παπαδιαμάντης τὰ ἴδια θὰ ἐβεβαίοναν.

Μετὰ φίλιν
ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΣΑΓΙΑΝΝΗΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΣΥΝΗΘΕΙΑΣ

Κάποτε ὁ περίφημος Γάλλος μυθιστοριογράφος Φλωμπέρ ἐπῆγε νὰ περῶσιν τὸ καλοκαίρι του σὲ μὴ ἔσχοι τῆς Νορμανδίας. Κατὰ τὴν ἐκείνη διαμονήν του, γνώρισε καὶ τοὺς δύο ταχυδρομικοὺς διανομῆς τοῦ χωριοῦ. Μία μέρα, λοιπόν, ἐνῷ ὁ συγγραφεὺς τῆς «Κωνίας Μπιοαρίν» συζητοῦσε μετὰ τὸν ἕνα ἀπ' τοὺς ταχυδρομικοὺς, ὁ συνμηλητής του τοῦ εἶπεν ὅτι, ἐπὶ πενήντα χρόνα ποὺ ἐξασκῶσε τὸ ἐπάγγελμα του, περπατοῦσε εἰς αὐτὴν καὶ τὴν ἡμέρα.

—Πενήντα χρόνια! εἶπε μετὰ ἀπορία ὁ Φλωμπέρ. Καὶ δὲν ἔχεις πάρει ποτέ σου ἀδεια;

—Ὁ, πῶς! Κάθε χρόνον παίρνω δεκαπέντε ἡμερῶν ἀδεια, τοῦ ἀπάντησε ὁ ταχυδρομικός.

—Καὶ θὰ χρησιμοποίησιν, βέβαια, τὴν ἀδειάν σου γιὰ νὰ ξεκουράξῃσαι κάπως ἀπὸ τοὺς τόσους δρόμους ποὺ κάνεις;

—Ἄ, ὄχι, διαμαρτυρήθηκε ὁ ἀγαθὸς Νορμανδός. Τὸ καθῆκόν μου εἶνε πολλὸ βαρετό. Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἔχω τίποτε ἄλλο νὰ κάνω τίς ἡμέρας τῆς ἀδειᾶς μου, πηγαίνω μαζί μετὰ τὸν ἄλλον γραμματοκομιστὴν...

Καὶ ὁ Φλωμπέρ ἔμεινε ἀναμῆτος...

Ἐπὶ αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ ἀπεφασίσανεν νὰ σχηματίσῃσιν Κομιτᾶτον τῶν Ἀπόκρων καὶ ἐξελέξαντο ὡς πρῶτον μὲν τὸν Φραερίτην, ὁ ὁποῖος ἐπῆγε τὸ ζήτημα λίαν σοβαρῶς, ἀνέλαβεν αὐτὸς ὅλην τὴν ἐξουσίαν εἰς χεῖρας του, ὁ δὲ Σουρῆς, ὁ ὁποῖος ἦτο καὶ αὐτὸς μέλος τοῦ Κομιτάτου, ἐδημοσίευσεν εἰς τὸν «Ρωμῆνον» τὸ ἀκόλουθον διάστιχον :

Ὁ Φραερίτης ἔβγαλε αὐτὸ τὸ μανιέροστο,
Εἰς τὴν ἀρχὴν, εἰς ἀρχὴν τῶν μακαριῶν ἐστω.

Ἐστῆσαν λοιπὸν εἰς τὴν ταράτσαν τὴν εὐρισκόμενὴν ἐπὶ τοῦ ζαχαροπλαστείου τοῦ «Κοραΐ» ἕνα καλλιτεχνικὸν παρτήριον τοῦ ὁποῖου τὸ σχέδιον εἶχεν ἐκτελέσει ὁ Θέμιος Ἀννίνος, κατὰ τὸ ἑλπίαν αὐτοῦ ἡ πρώτη καλλιτεχνικὴ οὐαδὴς τῶν μακαριῶν, ποὺ εἶδαν αἱ Ἀθήναι, ἡ συντηρημένη εἰς τὴν ἱστορικὴν γκαμῆλ καὶ τὸ γ α ἰ τ ἂ ν α κ λ.

Ἡ διασκεδαστικὴ ἐκείνη ἡμέρα ἦσαν ἡ τελευταῖα πρὸς τὸν κ. Ἀθηνῶν τὸν Φραερίτην. Ἐπειτα ἐκλείσθη πάλιν εἰς τὸν ἑσπέρειον του καὶ μίαν ἡμέραν ἀνηγγέλλῃ ὁ θάνατός του. Οἱ παλαιὰ μαθητὰ του ἠκολούθησαν τὴν κηδείαν του. Τὸ σπῆν τοῦ ἐκλείσθη καὶ κανεὶς σήμερον δὲν γνωρίζει ὅτι ἐκεῖ ἔζησε καὶ ἀπέθανεν ἕνας ἀπὸ τοὺς διασημότερους καθηγητὰς τοῦ Πανεπιστημίου.

ΘΕΟΔ. ΒΕΛΛΙΑΝΤΗΣ

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΩ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος στοὺς Δελφοὺς. Τὸ πείσμα τῆς ἱερείας. Διὰ τῆς βίας. Τὰ ἱκανοποιητικὰ τῆς λόγια. Ἡ μεγαλειότητα χαρὰ τῆς ζωῆς του. Ἡ γυναῖκα τοῦ Σωκράτους. Πάνω στὸ θυμὸ της. Ὅπως κι' ἡ κόττα !... Ἡ καταγωγή τοῦ Κικέρωνος. Μία ἀπεστομωτικὴ ἀπάντησις. Ὁ φόρος τοῦ πνεύματος.

Ὅταν ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος πῆγε κάποτε στοὺς Δελφοὺς γιὰ νὰ συμβουλευθῇ τὸ ἐκεῖ μαντεῖο, ἡ ἱερεῖα ποὺ ἦταν ἐπιτετραμμένη νὰ δίνει τοὺς χρησμούς, ἀντίσταν ν' ἀνεβῇ πάνω στὸν προφητικὸ τρίποδα.

Τότε ὁ Ἀλέξανδρος ὠργίστηκε, τὴν ἄρπαξε ἀπ' τὸ χεῖρ καὶ θέλησε νὰ τὴν ἐξαναγκάσῃ νὰ καθήσῃ στὸν τρίποδα διὰ τῆς βίας.

—Ὁ παῖδί μου, τοῦ φώναξε ἡ ἱερεῖα, ποῖος μπορεῖ ν' ἀντισταθῇ στὴ δύναμίν σου τῇ μεγάλῃ καὶ ἀκατάβλητῃ !...

—Μοὶ ἀρκεῖ αὐτὸς ὁ χρησμός, ἀποκρίθηκε ὁ Ἀλέξανδρος γεμάτος ὑπερηφάνεια. Δὲν θέλω περισσότερα...

Καὶ ἔφυγε ἱκανοποιημένος ἀπὸ τὰ λόγια τῆς ἱερείας.

Ὁ Κάρολος ὁ 5ος ἔβριχε νὰ λάβῃ μέρος κάποτε στὴν πολιορκίαν μίας πόλεως καὶ νὰ ἐκτεθῇ πάλιν στὸ ἐχθρικὸ πῦρ.

Οἱ ἀξιωματικοὶ του τότε ἄρρισαν νὰ τὸν παρακαλοῦν νὰ ἀποσυρθῇ, γιὰ νὰ μὴ πάθῃ τίποτε, ἀλλ' αὐτὸς ἀρνήθηκε λέγοντας :

—Καὶ ποῖος βασιλεὺς ποτε σκετώθηκε ἀπὸ δόδα !...

Ὅταν ἐρώτησαν κάποτε τὸν Γάλλο στρατηγὸν Βιλλάρ ποῖα ἦσαν ἡ μεγαλειότης χαρὰ τῆς ζωῆς του, ἀπάντησε :

—Δύο μεγάλες χαρὲς ἀσάνθηκα στὴ ζωὴ μου. Τὴν μίαν ὅταν πῆρα τὸ πρῶτον βραβεῖον στὸ σχολεῖο καὶ τὴν ἄλλη ὅταν κέρδισα τὴν πρώτη μάχην !...

Ἡ Σανθίττι, ἡ γυναῖκα τοῦ Σωκράτη, ἦταν, ὡς γνωστὸν, πολλὴ δασύτροπη. Μία μέρα, ἐνῷ ὁ συζυγὸς τῆς δειπνοῦσε μετὰ κάποιον φίλον του, θύμωσε τόσο πολὺ, ὥστε ἀπάνω στὴν παραφωρὰ τῆς ἀνατολόμενης τοῦ τραπέζι κι' ἔχυσε τὰ φαγητά.

Ὁ ξένος θεωροῦσε τὴν συμπεριφορὰ τῆς ὡς σημεῖον ἀπεφυκτικῆς καὶ σηκώθηκε νὰ φύγῃ. Ἀλλὰ ὁ Σωκράτης τὸν ἐκράτησε λέγοντας :

—Τὴν περασμένη βδομάδα, ἐνῷ τραγοῦσε σὲ σπῆν σου, πῆρες μὴ κόττα καὶ μὴς ἔκανε ἀνομάττο. Εἰς οὗτος, ἀντὶ τὸ ὁμοιοπαθῆναι, γέλασες ν' ὀλῃμας τὴν καρδιά σου, γιὰτὶ στενοχωροῦσαι ;

Ὁ Κικέρων κατήγετο ἀπὸ ἱστορικὴν οἰκονομίαν καὶ εἶχε ἀσπῆς πατέρα. Γι' αὐτὸ ὁ πολιτικὸς τὸν ἀντιπαλοῦσε Ματτέλλος Νέπος, κατὰ πόρᾳ ποὺ μιλῶντες στὴ γενοσῖα, θέλοντες νὰ τὸν ταπεινώσῃ, τοῦ ἔλεγε :

—Καὶ ποῖος εἶνε ὁ πατέρας σου ;

Ἐξ ἄλλου ὅπως ἦταν γνωστὸν σ' αὐτὴν τὴν πόλιν, ὅτι ἡ μητέρα τοῦ Νέπος εἶχε ἀρετὰ σκάνδαλα στὴν ἀσπῆς τῆς ζωῆς. Μία κορὰ λοιπὸν ποὺ ὁ γυῖος τῆς ἀπέτεινε τὴν ἀντιπαρῶσιν τὸν ἐρώτησε στὸν Κικέρωνα, ὅς δασύς οὗτος τὸν κατεκρεμῶνσε ὡς ἔξης :

—Τὸν πατέρα μου τὸν ἔβριξε ὁ γυῖός μου. Θὰ μεταφύσῃς ὅπως νὰ βεβαιώσῃς κι' ἐνῷ μετὰ τὴν ἀντιπαρῶσιν ποῖος εἶνε ὁ γυῖός σου πατέρα ; Κόκκαλο ὁ Νέπος.

Κάποιος ἀνὴρ καὶ γελοῖος ἐπρωτοῦσε κάποτε στὸν Μ. Ναπολέοντα νὰ βάλῃ ἄφρο στὸ πνεῦμα.

—Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι σας, ἀποκ

ΤΑ ΦΡΙΚΑΛΕΠΤΕΡΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ

ΛΟΥΚΑΝΙΚΑ ΑΠΟ... ΑΝΘΡΩΠΙΝΟ ΚΡΕΑΣ!

Ο Καμάρ έφαγε τους πελάτες του, ενώ τους ξύριζε!...

ήταν αλόουσιστα... κομψή!

Αλλ' εάν η Μαργαρίτα έστερείτο άκοης, είχε εξαίρετη όραση. Καί τό πρώτ' της 23ης Οκτωβρίου 1415, έμεινε μέ τό στόμα άνοιχτό από την κατάπληξη, μόλις αντίκρυσε τόν κύριό της. Ο μάργουλα-Σαπολάρ γελούσε και φαινόταν καταχαρούμενος. Αίτια της χαράς του αυτής ήταν ή ξαφνική άφίξεις των δύο πλουσίων νέων, τού Άνδρέα και τού Ιουλίου, γιανών τού κόμητος ντε Ποντάριμπο, πού είχαν έρθει από την Άρσάβανα. Η έλπίδα λοιπόν ενός μεγάλου κέρδους μεταμόρφωσε τόν μάργουλα-Σαπολάρ και τόν έκανε χαρούμενο και γελαστό...

Οι νεαροί ευπατρίδα, κορυμμένοι από τό ταξίδι, ξύπνησαν κοντά τό μεσημέρι. Ο Σαπολάρ έτρεξε άμέσως νά τους χαιρετήσει και νά τους ρωτήσει μήπως ήθε- λαν τίποτα.

— Συνηθίζουμε νά ξυριζόμα- στε κάθε πρωί, τού άποκρίθηκε ό Άνδρέας, ό μεγαλύτερος από τούς δύο αδελφούς. Θά μπορού- σες νά μάς συστήσεις κανένα κα- λό κουρέα έδώ κοντά;

— Δίπλα στό μαγαζί μου ά- κριβώς, είπε ό μάργουλα-Σα- πολάρ, μένει ό καλύτερος περρι- κέρος των Παρισίων, ό κ. Καμ- πάρ. Θά μείνετε πολύ ευχαριστη- μένοι μαζί του.

Τό κουρείο τού Βαρνάβα Καμπάρ έθεωρείτο πράγματι ως ένα από τά άριστοτεκτονικότερα τού Παρισιού. Όλοι οι πλούσιοι και οι εύγενείς εκεί ξυριζόνταν, εκεί παράγγελναν τίς περριέρες των. Η κακώς γλωσσος έλεγαν σφικτά πώς οι νέοι πήγαιναν εκεί μάλλον γιά νά κουνεντάσουν μέ την Ιωάννα, την όμορφη κόρη τού περρικέρος, παρά γιά νά τούς ξυρίση ό έπατήδειος Καμπάρ... Καί ή αλήθεια ήταν πώς ό Καμπάρ είχε μία κόρη όμοιάτη.

Δίπλα στό κουρείο ήταν τό ζαχαροπλαστέιο τού Πιέρ Μικελόν, γνωστότατο έπίσης γιά τά νοστιμώτατα λουκάνικά του. Κανείς από τούς συναδέλφους τού Μικελόν δέν μπόρεσε νά μάθη πώς έφτιαχνε τά περίφημα αυτά λουκάνικα...

Οι δύο εύθυμοί νέοι γείτονες, ό κουρέας και ό ζαχαροπλάστης, ή- σαν πολύ φίλοι. Κάθε μέρα έπισκέπτοντο ό ένας τό κατάστημα τού άλλου και συχνά έμεναν μαζί ως άργά τή νύχτα, άφού έκλειναν τά μαγαζιά τους.

Όταν ό Ιούλιος ντε Ποντάριμπο μπήκε γιά πρώτη φορά στό κου- ρείο τού Καμπάρ, ή Ιωάννα καθόταν στό ταμείο. Μόλις είδε τόν νέο, τού έρριξε ένα γλυκύτατο βλέμμα. Ο νεαρός εύγενής έννοιωσε την καρδιά του νά χτυπά γοργότερα στό στήθος του... Καί ενώ ό Καμ- πάρ τόν ξύριζε—μέ μεγάλη έπιδειξίτητα, όμιολογούμενος—ό Ιούλιος έστρεψε κάθε τόσο τό κεφάλι του πρós τό ταμείο, γιά νά κοιτάξη ά- νόμα μία φορά την όμοια κόρη...

Μέρα μέ την ημέρα, ή συμπάθεια τού Ιουλίου γιά την Ιωάννα με- γάλωνε. Καί δέν άργησε νά μεταβληθή σε φλογερό έρωτα και νά έπα- κολοφήση και ή σχετική έξιολόγησής, την όποια ή νέα δέχτηκε, χω- ρίς νά θυμώσει...

Ο αδελφός όμως τού Ιουλίου, μόλις έμαθε από τά ειρωνικά σχό- λια των γειτόνων τί συνέβαινε, ζήτησε πληροφορίες από τόν μάργουλα- Σαπολάρ γιά τή διαγωγή της νέας.

Ένας κακός κουρέας. Πώς προσήλκυε τούς πελάτες του. Η γοητευτική Ιωάννα. Τό ύ- πογειο των πτωμάτων. Η εξαφάνισις ενός νεαρού εύγενούς. Η ύπερφία της γειτονιάς. Η έ- ρευνα της άστυνομίας. Οι σφαγμένοι πελάτες. Από τί κρέας γίνονταν τού περίφημου λου- κάνικα τού Μικελόν. Ο κουρέας στά βασανιστήρια. Τί άπεκάλυψε, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο μάργουλα-Σαπολάρ, ό ι- διοκτήτης τού πανδοχείου «Τών τριών βασιλέων», ήταν ένας άνθρωπος μέ έλλεινó και άπαισιο χαρακτήρα. Από τό πρώτ' πού ή άνοιγε τά μάτια του ως τό βράδυ πού θά έπε- ρε νά κοιμηθή, δέν έκανε άλλη δουλειά παρά νά γκρι- νιάζε. Όστόσο, ή γκρινιά του αυτή δέν πείραζε καθόλου την ύπνρέτριά του, τή Μαρ- γαρίτα. Γιατί ή Μαργαρίτα

— Τί νά σου πώ, άρχοντά μου! άπάντησε ό ταβερνιέρης. Η όμορ- φιά της νέας κατέστρεψε πολλούς νέους. Είπε μαγεμένη, καταραμένη όμορφία. Πολλά παλληκάρια, πού έρωτεύθηκαν αυτή τή μάγισσα, χάθηκαν ξαφνικά και κανείς δέν έμαθε από τότε τί άπέγιναν... Τό καλό, λοιπόν, πού σάς θέλω, νά πής στόν αδελφό σου νά φυλάγεται από την Ιωάννα.

Τό άπόγευμα της ίδιας μέρας, ό Άνδρέας τά έίπε αυτά στόν ά- δελφό του. Μα ό Ιούλιος, τρελλός από έρωτά γιά την Ιωάννα, δέν ήθελε ν' άκούση τίποτα. Καί, κατά τις 6 τό βράδυ, ξαναπήγε στό κοι- νείο νά ξυριστή, γιά δεύτερη φορά μέσα σέ μία μέρα!

Τό βράδυ όμως ό νεαρός Ιούλιος δέν γύρισε στό πανδοχείο. Τού κάκων τόν περιέμενε ό αδελφός του ως τά μεσάνυχτα. Καί τό πρωί, ά- γήσχος περί τρομερά, πολλά ύποπτευόμενος και πολλά φοβούμενος, έξέφρασε τούς φόβους του στό Σαπολάρ. Ο Σαπολάρ κάλεσε άμέσως τόν άνωκρυνό κλειδοποδό Γκομάρ, ό όποιος τούς έληγοφόρησε ότι είδε τό βράδυ της προηγούμενης ημέρας τόν Ιούλιο νά μπαίνει στό κουρείο Καμπάρ.

Τί είχε συμβεί λοιπόν; Βγήκε πάλι από τό κουρείο ό Ιούλιος ή τόν είχαν δολοφονήσει εκεί μέσα;

Τότε ό Γκομάρ διηγήθηκε στόν Άνδρέα ότι πολλοί πλούσιοι νέοι πού μαθήκανε στό μαγαζί τού περρικέρος δέν ξαναβγήκαν πιά έξω. Η πολιτειακή γοηδία της συνουσίας λέγανε πιά τά παλληκάρια αυτά τά άρπαξαν οι Διαβόλοι. Μα ό κλειδοποδός, ό όποιος δέν ήταν διόλου προληπτικός, δέν τά πίστευε αυτά. Είχε άκούσει πολλές φορές άνθρωπα βογγητά στό κουρείο τού Καμπάρ. Καί ή γνώμη του ήταν ότι κάτι τρομερό συνέβαινε εκεί μέσα...

Κατόπιν αυτού, ό Άνδρέας πή- ρε τόν πανδοχέα και τόν κλειδοπό- κά' έτρεξαν άμέσως νά είδοποιή- σουν την άστυνομία.

Υστερα από λίγο, ό άστυνομι- κός έπάτησε της περιφέρειας χτυ- πούσε την πόρτα τού κουρείου μαζί μέ τόν Άνδρέα, τόν Σαπολάρ, τόν Γκομάρ και άρκετά όργανα της τά- ξεως.

Ο περρικέρος άνοιξε ό ίδιος την πόρτα.

— Πού είνε ό εύγενής νέος πού ήρθε στό μαγαζί σου χθές τό άπό- γευμα; τόν ρώτησε άμέσως ό άστυ- νόμος. Τί έγινε ή κόρη σου; — Η κόρη μου είνε στην έξο- χή! άποκρίθηκε ό Καμπάρ. Όσο γιά τόν εύγενή, δέν τόν είδα κα- θόλου χθές τό άπόγευμα.

— Ψέμματα λές! φώναξε τότε ό Γκομάρ. Τόν είδα μέ τά μάτια μου νά μπαίνει στό μαγαζί σου

χθές, στις 6 τό βράδυ.

— Μά, άφού σάς λέω ότι..., διεμαρτυρήθη ό περρικέρος, πού άρχισε νά χάνη τό χρώμα του.

— Καλά, καλά, είπε τότε ό άστυνόμος. Θά κάνουμε έρευνα στό μαγαζί σου και θά δοθώ άν λές αλήθεια.

Οι άστυνομικοί μπήκαν άμέσως στό κουρείο και άρχισαν νά έ- ρεινούν...

Ξαφνικά άνακάλυψαν μία καταπακτή πού οδηγούσε σ' ένα ύπό- γειο. Κατέβηκαν άμέσως κάτω και τότε ένα τρομακτικό θέαμα παρου- σάστηκε μπροστά τους. Δέκα άνθρωπα πτώματα ήσαν κειμεμένα στους τοίχους από τοιχελμία!

Τό πτώμα τού Ιουλίου ντε Ποντάριμπο ήταν ξαπλωμένο, στό μέσα τού ύπογειου, μέσα σέ μία λίμνη παγωμένου μαύρου αίματος! Μπορούσε τώρα νά έξηγηθή τό μυστήριο της εξαφάνισις τού νέου. Κάθε φορά πού ένας πελάτης έμπαινε μένος στό κουρείο, ό Βαρνάβας τόν έβάλε νά καθήση σέ μία πολυθρόνα πού βρισκόταν πά- νω άκριβώς από την καταπακτή. Τρόχιζε έπειτα τό ξυράφι του και άρχιζε τό ξύρισμα.

Τά ύπολοιπα τά καταλαβαίνετε.

Ο Βαρνάβας έκοβε ξαφνικά τό λαμρό τού πελάτου του και, πα- τώντας ένα έλατήριο πού βρισκόταν στό πάτωμα, άνοιγε την καταπα- κτή, βάθους 15 μέτρων, ή όποια δεχόταν τό αμόκρυτο σώμα τού θύ- ματος!...

Όταν οι άστυνομικοί έξήτασαν καλύτερα τά πτώματα πού ήσαν

ΡΩΣΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Η ΜΗΤΕΡΑ

(Από τίς παιδικές άναμνήσεις μου)

Θυμάμαι καλά πώς όμα κουραζόμουν από τό παίξιμο κα' από τό τρέξιμο, παιδί καθώς ήμουν τότε, πήγαινα νά καθήσω στη μικρή παι- διακή μου πολυθρόνα, μπρός στό τραπέζι, όπου έπιαινα τό τσάι μου.

Ήταν άργά πιά... Μόλις άπότομα ένα φλυτζάνι τσάι μέ γάλα, τά μάτια μου έκλειναν από τή νύστα. Δέν έσάλευα όμως. Έμεινα ά- κίνητος κα' άκούγα.

Η μητέρα μου κουνέντιαζε μέ κάποιον κα' ό ήχος της φωνής της πού ήταν τόσο γλυκός, τόσο αγαπητός!... Πόσο χτυπά ή καρδιά μου σάν τή θυμάμαι!... Την κοιτάζα μέ μάτια σκοτεινιασμένα από τή νύ- στα και ξαφνικά γινότανε τόσο μικρή, τόσο μικρή, πού μόλις την έβλεπα. Πιστεύω τότε κατάντης και πήγαινα σιγά-σιγά νά ξαπλωθώ σέ μία μεγάλη πολυθρόνα.

— Κοιμάσαι, Δέων; πού έλεγε ή μητέρα μου. Δέν πιά καλύτερα νά αμάρτης στό κρεβάτι σου;...

— Όχι, μητέρα. Δέν έχω διάθεση νά κοιμηθώ...

Όνειρα άόριστα, άλλα γλυκά, πλημμυρούσαν τή φαντασία μου.

Ο άπαλός παιδάτικος ύπνος μούκλεινε τά βλέ- ματα καί σέ λίγο ήμουν άποκοιμισμένος. Έξαινα, μέσα στόν ύπνο μου, αισθανόμουν άποπώς μου ένα λεπτό, άδρό χέρι.

Μόλις μ' άγγιζε, τ' άνεγνώριζα άμέσως, κα' έ- ρα, κοιμισμένος όπως ήμουν, τό άρπαζα και τό- ρεφα στό χέλι μου μέ λαχτάρα.

Οι κλεισμένοι μας είχαν φύγει πιά. Μονάχα ένα φώς έκαγε στην αίθουσα. Η μητέρα μου μού- λεγε πώς ήταν όρα πιά νά ξυπνήσω.

Έρχόταν κοντά στην πολυθρόνα πού κοιμόμουν, περνούσε τό λεπτό της όμοιο χέρι στό μαλλιά μου, έκαθε σ' αττί μου και μού μιλούσε μέ τή γλυ- κιά της φωνή πού γνώριζα τόσο καλά:

— Σήρα, ψυχούλα μου νά πλαγιάσεις...

Κανένα ένο βλέμμα δέν την παρακολουθούσε τή στιγμή αυτή κα' έτσι δέν έδυσκολευότανε νά κλείση μέσα στό λόγιο της όλη της την αγάπη και την τρυφερότητα γιά μένα.

Έγώ δέν έσάλευα άπ' τή θέσι μου, άλλα έξα- κούνοθουσα νά φιλή τό χέρι της πού δυνατά.

— Σήρα, άγγελούδι μου! μού ξανάλεγε.

Έδώσε τότε τό μπράτσό της κάτω άπ' τό λαμρό μου και μέ γαργάλιζε μέ τά μικρά της δάχτυλα.

Τό σιωπηρό αλόνι μόλις φουζίζονταν...

Τότε κα' ένα πλήγμα πετούμουν όλόρθος, περνού- σα τά χέρια μου γύρω άπ' τό λαμρό της κα' ενώ μ' έφαιγε στην άγκαλιά της, ψιθυριζα:

— Ω, αγαπημένη μου μαμά, πόσο σ' αγαπώ!...

ΛΕΩΝ ΤΟΛΣΤΟΙΗ

Κειμενάμενα στους τοίχους, παρετήρησαν ότι από τά σώματα αυτά είχαν κοπεί μεγάλα κομμάτια κρέα- τος, ιδίως άπ' τό στήθος και τούς μηρούς.

Γιατί ό κουρέας κομμάτια τά πτώματα στό ίδιο άκριβώς μέρος; Πώς χρησιμοποιούσε αυτά τά κοι- μάτια τού κρέατος;

Δέν υπήρχε καμιά άμφιβολία, ότι γιά νά τό κάνει αυτό, θά είχε τό λόγο του. Τόν έρώτησαν σχε- τικώς, μά αυτός δέν ήθελε νά μαρτυρήσει τίποτε.

Η δικαστική άρχή άναγκάστηκαν τότε νά καταφύγουν σ' ένα αλάνηστο μέσον—πολύ δέν χρήσεται την έποχή εκείνη— γιά νά λύσουν τόν γλυσοκέτη τού Βαρνάβα.

Τού άνοιξαν κα' ένα μαχαίρι αλλάνια στό σώμα κα' έχυσαν μέσα ζε- ματιστό λάδι! Τού έσπασαν κα' ένα σφυρί τά δάχτυλα τού δεξιού χεριού!

Κα' ό έθλιος όμιολόγησε τέλος τά πάντα γιά ν' άπαλλαγί άπ' τά μαρτύρια.

Όμιολόγησε, ότι τά κομμάτια πού έλειπαν από τά πτώματα, τά πούλυνε στο γείτονά του, τόν ζαχαροπλάστη Πιέρ Μικελόν. Καί κα' αυτό τό άνθρώπινο κρέας ό Μικελόν έφτιανε τά περίφημα λουκάνικα του, τά όποια διέθετε γιά τ' άριστοκρατικότερα σπίτια της πρωτεύου- ρης!...

Η δίκη των δύο αυτών άνθρωπομόρφων τεράτων δέν βάσταζε πιά. Ο Πιέρ Μικελόν και ό Βαρνάβας Καμπάρ κατεδικάστησαν σέ θάνατο.

Η άνάγκη διεπίστω- σεν έπίσης, ότι μέσα σέ πέντε χρόνια, έκατόν σα- ρόντα τρεις νέοι έσφα- γησαν από τόν Καμπάρ και πούληθηκαν... ως εύ- γενιστα λουκάνικα.

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΣΗΜΕΡΑ ΕΚΛΕΙΣΑ ΤΑ 36 ΜΟΥ ΧΡΟΝΙΑ

(Τού τελευταίου αυτού τραγουδιού τού Βύρνος, πού έγράφη στις 22 Ια- νουαρίου 1824 στό Μεσολόγγι, έχωμε δημοσιεύσει ως τώρα όλες τίς άριστο- τεχνικές μεταφράσεις του στό έλληνικό, καιαμενες από τό Σπ. Τρικούπη, τό Δ. Στάη, τό Δ. Καυκοκέραλο κ.λ.π. Σήμερα δημοσιεύουμε μία ακόμη άγνω- στη και σπανία μετάφρασί του, άνώδυμη δυστυχώς. Την παίρνουμε άπ' τό «Ζακύνθιο Άνθών» τού Ι. Τσακσιάνου (1874).

Καιρός είν' ή καρδιά μου άπ' έρωτες νά πάμνη τώρα πού πλέον δέν ήμπορεί σ' άλλες καρδιές ν' άνάμνη έρωτική φωτιά.

Άλλ' όχι! άν είν' άδύνατο νά μ' αγαπήσουν άλλοι, όμως έγώ θέ ν' αγαπώ της όμορφιάς τά κάλλη, τά κάλλη τά γλυκά.

Η μέρες μου έτελειώσανε και φεύγουνε ή άχτίδες, τού έρωτος τ' άνθη κα' οι καρποί, της νεότητός μου ή έλπίδες, και μένει ή σκυφορά.

Μαύρη φωτιά και μοναχή τά σπλάχνα μου φθείρει, σάν τού κρατήρος τή φωτιά, σάν τή φωτιά πού (φθείρει

τού Χάρου τά κορμιά.

Άλλ' όχι άπ' έρμους στοχασμούς ό νοῦς μου νά δο- (λώνη,

έδώ πού ή δόξα όλόλαμπρη μονάχη περιζώνει τού άντρείου την κεφαλή!

Σημαίες, δάφνες και καπνοί κα' άρματα τιμημένα της ποθητής Έλλάδος μου, γλυκά θυαίρετε έμένα, έμε πού σάς ποθεί.

Η Έλλάδα τώρα έλευθερή, έλευθερή ή καρδιά μου, ως τρέξει έδώ νά τιμηθή σ' έμένα ή γενεά μου πού σ' έμένα ξη.

Όχι, δέν θέλω δάκρυα γι' αγάπη πλέον νά χύσω, στην πίκρα τώρα, στη χαρά άδιάφορος θά ζήσω όσόντου έχω πνοή.

Αντί τή νεότητ' νά ποθής, λάπη στό νοῦ σου νάχης, κάλλιο σάν ήρωας νά χυθής ες τό πεδίο της μάχης, όποινα εμπρός σου έδώ.

Τού πολεμάρχου τή θανή έξηγήσε ή ψυχή σου, εύρε τό μνημα όπού ποθείς, και τότε άποκοιμήσου τόν ύπνο τό στενό.

ΔΕΥΚΗ ΝΥΧΤΑ

(Τού ALBERT SAMAIN)

Αυτή τή νύχτα φρόντισε, γλυκειά μου, δια τά βάβα νά τά στολίσω μέ λευκά λουλούδια δροσερά.

Κανένα φώς στην κάμαρα, πού σύνεπα' από γάλα σάν όνειρο θά δείχνουνε, τά κάλλη σου τ' άγνά.

Κι' όταν στό πιάνο, άπαλά, τά κρινόδαχτυλά σου μία τρυφερή άγγελική, θά παίζουν μελωδία και δάκρυα θά λάμπουνε στό μαποτισινό σου πού δυνατή θά νοιώσουμε την τόση εύτυχία.

Έτσι, βουβά, πνευματικά, θ' αγαπηθής, καλή μου. Μόνο έν' απαλό φίλ στο χέρι σου έπάνω κα' θα σου πη, ζωγραφιστή στό μάτια, ή ψυχή μου.

Και στής άγνής αγάπης μας τόν αίθριο ουρανό ό πόθος ό παρθενικός τόν σιαπληδή έρωτον θ' άνέβη άργά, ώ! αδελφή, σάν άστρο φωτεινό...

Μετ. Δ' υίδος ΜΑΡΙΑΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

ΚΡΥΦΗ ΕΥΤΥΧΙΑ

(Τού MEISSNER)

Άφηρε νάρχομαι κρυφά νά σ' άγκαλιάζω, φώς μου, γιατί άν μάς μάδουν εντρίχεις, θά μάς φωνήσουν παρθενίς οι φθονεροι τού κόσμου.

Όση τά στήθη έχουν φωτιά, τόση σιωπή τό σώμα. Καί τό δικό μας τό νησί από μία θάλασσα θά βγή πού δέν εύρεθή άκμή.

Μεταφ. Α. ΜΑΡΤΥΚΗ

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Τόν έμαθα νά κολιμ- πώ, σπώδη νά με πνίξη. Ακαμάτης και φαργός, νάλτης, διάνας και πα- λός.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

..... ΜΥΣ... ΧΩΡΟΦΥΛΑΚΗ

(Συνέχεια και τέλος)
'Αφού φώναξε και ξελαρυγγίστηκε η επιτροπή των Καλλιτεστών κι' αφού ζήτησε καθ' ένας να βγάλει τη δική του «Μίς», έπειτα άρχισαν να βοΐζουν ο ένας την μίς του άλλου:

'Ο γυιός του κύρ-Αντρέα

—'Εχει δίκιο, ίσως, σ' αυτά που λέει, πεταγόναν ένα τρίτο μέλος, αλλά πούδς εδω γυνήν και δέν έθαίμασε τη μέση της δεσποινίδος Καναδάτσουλου; Μέση χυτή, μέση δαχτυλίδι, μέση φειδί, μέση που την βλέπεις και σου έρχεται να τραγουδήσης τό :

Ω λυγερόν και καπερόν σπαθί μου,
έσεις τόν κόσμο σφάζετε,
έσεις κι' έμ'ε σπαράζετε...

—Κ' οι γοφοί της Νίνας Τσοκαρίδου, τί σου λένε; Νομίζει κανείς ότι εκεί έθμελειώθηκε ο Έκταγλος του κορμιού της Παρθενών!

—Χι... 'Ωραία κι' αυτή, μά την αλήθεια!... Νομίζει κανείς, όμα την βλέπει, ότι έχει άπάνω της ένα μουλαρίσιο φάσμα!

—Και πού την είδες έσύ, ούτιανέ, γυνήν διά να την κρίνης;

—Εγώ δέν την είδα ή έσύ;

—Είπε δνέιρο!

—Είπε ζυαρόσηπτα! Είπε φρένη! Τη βλέπεις και σούχεται άναγούλα!

—Είσαι άνάξιος να κρίνης! Είσαι άκαλάσθητος! Βουδίσσα λοιπόν!

—Εσύ είσαι χοντροάνθρωπος και με γούστα καρροστέρη! Σκάσε!

—Είσαι παληάνθρωπος και άσος της επιτροπής.

—Είσαι ή κηλς των Καλλιτεστών!

—'Ετσι ήσανε στά χέρια όλοι, μέσα στην επιτροπή. 'Ε-σπασαν καρδέλες, τράμα, κατράφτες, κεφάλια! Δέν έμεινε γυαλί άσπαστο στο Δημαρχείο, ως πού ο ένομοτάχης Κοκαρόπουλος, θυμωμένος γιατί δέν συμπεριελήφθη στην επιτροπή, μάς συνέλαβε όλους και μάς όδηγησε άμέσως στο τμήμα... Παραμονή, κύριοι, άποκρήας και να διανικτερεύ-σουμε στο κρατητήριο! Και ποιοί; 'Ο Έπιθεωρητής της 'Εκ-παίδευσως και αί λοιπά άρχαί του Κράτους! Οι πρόκριτοι της πόλεως και οι διανοούμενοι της περιφερείας, μεταξυ πον-τιών, λοιποδωτών, κακοποιών τε και χωροφυλάκων! Φοίκη!

Αύτα και άλλα έλεγε, μόνος του σαν να μονολογούσε ο κ. Πολιτυρόπουλος, ως πού σκεπάστηκαν και διορθώθηκαν τά πράγματα. Γιατί ο Διοικητής της Χωροφυλακής κ. Τουλου-μοτύρης άνηε επιβολής και δράσεως, μάλις πληροφορήθηκε τά συμβάντα, έτρεξε άμέσως στο τμήμα και ξεέφρασε τη βαθεία λίστη του προς όλους τούς συλλη-φθέντας, για τήν, εκ της μη προσήλψεως στην έπιτροπή, ύπερβασι του ένομοτάχ-χη. Διέδωσε δε στο λαό, ότι ή επιτροπή δέν συνελήφθη, αλλά... είναι δυνατή να εργασθή μετά μεγαλειτέρας μυστικότη-τος, και εκτός πάσης παρεξηγήσεως, προτίμησης, αντί του Δημαρχείου, τό 'Α-στινوميό Γραφείο κ.λ. κ.τ.λ.

Έξ άλλων, ο έπι τάπον εύρισκόμενος άνταποκρι-τής της 'Εθνικής 'Ανταρσίας, όργάνου οδοι-ποδ, έσπεισε άμέσως να ξάσση τό έργο και τά μέ-τρα της επιτροπής, πεζώς και έμμέτρως, στην έφη-μερίδα του, τηλεγραφώντας ότι :

«Αξίζει πάσης εκτίμησεως και ύποδεικνύε-ται ως γενικών παραδείγμα ή άμεροληψία της 'Επιτροπής, κατελθούσης μέχρι των μυχιαιτά-των των άστυνομικών κρατητηρίων, ίνα εργα-σθή μετά πάσης μυστικότητος και μη επηρεασθή από κοινωνικάς προτιμήσεις ή πολιτικάς επε-βάσεις ή και σκανδαλώδεις Κυβερνητικούς εκ-είασμούς, ίνα εξεύρη την τελειωτέραν και άρ-τιωτέραν 'Μίς», ή όποία θα άποδείξη εις τόν κό-

σμον ότι τό άρχαίον κάλλος δέν άπέθανεν και ότι ή γή αυτή ή γεννήσασα ήρωας και θεούς της καλλονής, δέν έστέρηνεν, άλλ' εξακολουθεί ως άεικρινος πηγή παρέχουσα εις την ύψηλόν τά έκπαγλα έργα της και θαύματά της, κ.τ.λ., κ.τ.λ....»

Αλλά και ο άνταποκριτής της «Δαϊκής Κραυγής», όστις εθρίσκετο επίσης στην πάλι μας, έσπειρε ν' ά-ποθανάτιση με στίχους τό μέγα γεγο-νός της συσκήψεως των Καλλι-τεστών :

Στό τμήμα τ' 'Αστυνομικό, τί μυρωδιά και τί κακό, ο θάλαμος έγέμισε λογις-λογής κυρίες, με τό άμάλ ή Κική, ήρθε μαζί με την Κοκό, κι' ο 'νομοτάχης τάχασε, άπο τις πασαρίες.

Κι' ο άστυνόμος έδωσε, στους καλεσμένους τσάι, και τραναχτό άπρε-μιντί, ως τ' άλλο μεσημέρι, και ο καθείς, ως εύγενής, τό τσάι του ρουφάει, και έβνει και τη μύτη του, με τό λεπτό του χέρι.

Και ήσαν όλοι αί άρχαί και όλοι οί 'έν τέλει», 'Ο Γάσος, τ' 'Ανάκατος, ο Γάσος της Βαγγέλης, ο Κόσος, ο Σαλειπτεζής, ο γυιός του Δημητράκη, πού παίζει με ούρα Ραμί και πόκερ με μεράκι.

'Ο Παύλος ο Ντελή-νιαχής, ο γυιός του κύρ-Αντρέα, με τόν 'Αλάνη, τόν καλδά και τη λοιπή παρέα.

Και ήσαν... πούν να πρωτοπά και να πρωταφέρω, τόν Τρακατοράκη τόν γνωστό και την Κυρά-Λορέρα, τόν Νικολά τόν ψηλό,

Όταν τό πρωί της Κυριακής οί συλληφθέντες άτελέ-θησαν, μετά... εδώνικιο σύσκεψη, όπως έλεγε ο κ. Τυ-λομωτύρης, ο λαός πού περιήνε με άγνοία τά αποτελέ-σματα των Καλλιτεστών άπ' έξω από τό τμήμα, πλησίασε τόν Πρόε-δρο της 'Επιτροπής και τόν ρωτούσε με μεγάλο ενδιαφέρον :

—Αί! 'Υπάρχουν, λοιπόν, μίς πολλαί εδω, κύριε 'Επιθεωρητά;

—Άλλο τίποτε!

—Θά διασκεδάσετε πολύ και μέσα μ' αυτές;

—Μην τά ρωτάς!

—Και έχόρεψαν αί Μίς;

—'Εκεί μέσα μοναχά αυτές χορεύουν!...

—Και θά έχόρεγετε την γνώμη σας διά την πό παρο-

σάσιμον, βεβαίως;

—Αναγκασθόλω.

—Απειράνθητε κατά πλειοψηφίαν;

—Παμπληρεί. Γιατί δέν έχει αντίρρηση κανένας.

—Και ποιά Μίς, παρακαλούμε, σάς έκαμεν έντίστολον μεγαλειτέραν;

—Έντίστολον μεγαλειτέραν, άνεξάλειπτον, να λές, μάς έκαμεν...

—Όλοι χρεμόντουσαν από τό ατόμα του κ. Πρόεδρου με καρδιοχτυπί.

—Έντίστολον, πού λέτε, συνέχισε ο κ. Πρόεδρος, ως έ-καμε ή...

—'Η... Ποιά;

—'Η μ' ε... Χωροφυλακή!...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Κάποιος Γασκάνος εύγενής έκαυχάτο ότι δέν είχε μάθει χορό. Κι' όταν τόν ρώτησαν για την αίτία, άπάντησε :

—Αμα άρχισε να με μαθαίν ή χοροδιδά-σκαλος, θέλησε να με διδάξη τά βήματα προς τό πίσω, αλλά εγώ σταμάτησα άμέσως. Γιατί δέν θά άνεχόμουν να μου πούν ότι... ύποχώρησα στη ζωή μου, έστο και κατά ένα βήμα!

'Ο δονς ντε Βιβών, ο ναύαρχος της Γαλλίας, κάπε φορά πού περνούσε έξω από κανέναν ποτα-μό έλεγε σ' 'αλλού του :

—Δέν πιστεύω να άνεχθής να πινής ένας ναύαρχος μέσα στα γλινά νερά!...

Κι' ή κόρη της Μαμής

Μύς... Χωροφυλακή.

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Κάποιος Γασκάνος εύγενής έκαυχάτο ότι δέν είχε μάθει χορό. Κι' όταν τόν ρώτησαν για την αίτία, άπάντησε :

—Αμα άρχισε να με μαθαίν ή χοροδιδά-σκαλος, θέλησε να με διδάξη τά βήματα προς τό πίσω, αλλά εγώ σταμάτησα άμέσως. Γιατί δέν θά άνεχόμουν να μου πούν ότι... ύποχώρησα στη ζωή μου, έστο και κατά ένα βήμα!

'Ο δονς ντε Βιβών, ο ναύαρχος της Γαλλίας, κάπε φορά πού περνούσε έξω από κανέναν ποτα-μό έλεγε σ' 'αλλού του :

—Δέν πιστεύω να άνεχθής να πινής ένας ναύαρχος μέσα στα γλινά νερά!...

Κι' ή κόρη της Μαμής

Μύς... Χωροφυλακή.

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Κάποιος Γασκάνος εύγενής έκαυχάτο ότι δέν είχε μάθει χορό. Κι' όταν τόν ρώτησαν για την αίτία, άπάντησε :

—Αμα άρχισε να με μαθαίν ή χοροδιδά-σκαλος, θέλησε να με διδάξη τά βήματα προς τό πίσω, αλλά εγώ σταμάτησα άμέσως. Γιατί δέν θά άνεχόμουν να μου πούν ότι... ύποχώρησα στη ζωή μου, έστο και κατά ένα βήμα!

'Ο δονς ντε Βιβών, ο ναύαρχος της Γαλλίας, κάπε φορά πού περνούσε έξω από κανέναν ποτα-μό έλεγε σ' 'αλλού του :

—Δέν πιστεύω να άνεχθής να πινής ένας ναύαρχος μέσα στα γλινά νερά!...

Κι' ή κόρη της Μαμής

Μύς... Χωροφυλακή.

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Κάποιος Γασκάνος εύγενής έκαυχάτο ότι δέν είχε μάθει χορό. Κι' όταν τόν ρώτησαν για την αίτία, άπάντησε :

—Αμα άρχισε να με μαθαίν ή χοροδιδά-σκαλος, θέλησε να με διδάξη τά βήματα προς τό πίσω, αλλά εγώ σταμάτησα άμέσως. Γιατί δέν θά άνεχόμουν να μου πούν ότι... ύποχώρησα στη ζωή μου, έστο και κατά ένα βήμα!

'Ο δονς ντε Βιβών, ο ναύαρχος της Γαλλίας, κάπε φορά πού περνούσε έξω από κανέναν ποτα-μό έλεγε σ' 'αλλού του :

—Δέν πιστεύω να άνεχθής να πινής ένας ναύαρχος μέσα στα γλινά νερά!...

Κι' ή κόρη της Μαμής

Μύς... Χωροφυλακή.

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΜΑΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΟΙ ΕΞΕΧΟΝΤΕΣ ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ, ΛΟΓΙΟΙ, ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ Κ.Λ.Π. Κ.Λ.Π. ΣΤΑ ΠΑΙΔΙΚΑ ΤΟΥΣ ΧΡΟΝΙΑ

(Ένας από τούς θριάμβους του «Μπουκέτου»)

Το «Μπουκέτο» συνεχίζει σήμερα τόν μεγάλο, πρωτότυπο και δια-σκεδαστικό διαγωνισμό του. 'Απεινυθνέν στους πλέον διακεκριμέ-νους Έλληνες πολιτικούς, λογίους, επιστήμονας, καλλιτέχνας και στρατιωτικούς, καθώς και στις εξέχουσες Έλληνίδες, τούς έζητήσε φωτογραφίες της παιδικής των ηλικίας, τάς όποιās όλοι προθύμως έσπευσαν να δώσουν.

Τις φωτογραφίες αυτές άρχισαμε δημοσιεύον-τες από τόν Χριστογεννηάτικον φύλλον, θα συνεχι-σάμε δε και εις τά επόμενα.

Οι άναγνώσταί μας πρέπει να βρούν ποιάς εινε έκαστος τόν εικονιζόμενον εις τάς φωτογραφίας αυτές.

Πρός τούτο θα τούς ύποβοηθήσουμε και ήμεις με σχετικάς επεξηγήσεις, όστις ώστε να μη δυσ-καλεισθών και πούλ εις τό να μαντεύσουν τά πρό-σωπα.

Όσα άνακλήθουν τούς περισσότερους των ει-κασιζόμενων εις παιδικήν ηλικίαν έξεχόντων Έλλη-νων, θα πάρουν άνάλογα βραβεία, εκ των άναφε-ρομένων κατωτέρω.

Στό διαγωνισμό αυτό δηλαδή δέν θα παίζη ρόλο ή τύχη, αλλά ή έξυπνάδα, ή ικανότης, ή αντίληψις και ή κρίσις των άναγνωστών μας.

Και άρχίζουμε :

Η άπ' αριθμόν 26 φωτογραφία παριστάνει γνω-στότατο κομμά ήθοποιό με κοντά παντελονάκι, όν και εις πούλ τρυφεράν ηλικίαν.

Η άπ' αριθμόν 27 φωτογραφία παριστάνει γνωστόν Έπαινον πολυτετήν, τέως ύπουργόν.

Η άπ' αριθμόν 28 φωτογραφία, τέλος, εικονι-ζει γνωστότατον κομμά ήθοποιόν του μουσικού θεάτρου και θεατρικόν έαχειρηματίαν.

Αυτές εινε ή φωτογραφίες του διαγωνισμού μας, ή όποιες σημειώσατε—δέν θα δημοσιευθών και εκ-δεύτερον, διότι στά προσεχή φύλλα θα δημοσιευ-θών άλλες.

Αί άπαντήσεις θα γίνονται δεκτές μέχρι τέ-λους Φεβρουαρίου. Πρέπει όμως να εινε γραμμέ-νες πάνω στα δελτία του διαγωνισμού, τά δημοσι-ευόμενα κατωτέρω. Έκαστος λύτης δύναται να στείλ η χωριστά ή όλες μαζί τας άπαντήσεις του, περιμένοντας να δημοσιευθών όλες ή φωτογραφίες.

Ός βραβεία θα δοθούν τά έξής δώρα :

Σ' εκείνον πού θα σημειώση τις περισσότε-ρες έπιτυχίες, σ' εκείνον δηλαδή πού θα βρή όλους ή τούς περισσότερους των εικονιζόμενων, θα δοθή ΕΝΑ ΧΡΥΣΟ ΡΟΛΟΓΙ άνδρικό ή γυ-ναϊκειο, αναλόγως του φύλου του λύτου.

Σ' εκείνον πού θα βρή στις έπιτυχίες δ ε ύ - τ ε ρ ο σ, θα δοθή ένα ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΟ, εκ του Οίκου «Στάφ».

Στον τ ο ι τ ο θα δοθή ως δώρο ΕΝΑ ΣΕΡ-ΒΙΤΣΙΟ ΤΟΥ ΤΣΑΓΙΟΥ.

Στον τ ο ι τ ο θα δοθή ως δώρο ΕΝΑ ΣΕΡ-ΒΙΤΣΙΟ ΤΟΥ ΤΣΑΓΙΟΥ.

Στον τ ο ι τ ο θα δοθή ως δώρο ΕΝΑ ΣΕΡ-ΒΙΤΣΙΟ ΤΟΥ ΤΣΑΓΙΟΥ.

Στον τ ο ι τ ο θα δοθή ως δώρο ΕΝΑ ΣΕΡ-ΒΙΤΣΙΟ ΤΟΥ ΤΣΑΓΙΟΥ.

Στον τ ο ι τ ο θα δοθή ως δώρο ΕΝΑ ΣΕΡ-ΒΙΤΣΙΟ ΤΟΥ ΤΣΑΓΙΟΥ.

Στον τ ο ι τ ο θα δοθή ως δώρο ΕΝΑ ΣΕΡ-ΒΙΤΣΙΟ ΤΟΥ ΤΣΑΓΙΟΥ.

Στον τ ο ι τ ο θα δοθή ως δώρο ΕΝΑ ΣΕΡ-ΒΙΤΣΙΟ ΤΟΥ ΤΣΑΓΙΟΥ.

Στον τ ο ι τ ο θα δοθή ως δώρο ΕΝΑ ΣΕΡ-ΒΙΤΣΙΟ ΤΟΥ ΤΣΑΓΙΟΥ.

Στον τ ο ι τ ο θα δοθή ως δώρο ΕΝΑ ΣΕΡ-ΒΙΤΣΙΟ ΤΟΥ ΤΣΑΓΙΟΥ.

Στον τ ο ι τ ο θα δοθή ως δώρο ΕΝΑ ΣΕΡ-ΒΙΤΣΙΟ ΤΟΥ ΤΣΑΓΙΟΥ.

Στον τ ο ι τ ο θα δοθή ως δώρο ΕΝΑ ΣΕΡ-ΒΙΤΣΙΟ ΤΟΥ ΤΣΑΓΙΟΥ.

Στον τ ο ι τ ο θα δοθή ως δώρο ΕΝΑ ΣΕΡ-ΒΙΤΣΙΟ ΤΟΥ ΤΣΑΓΙΟΥ.

Στον τ ο ι τ ο θα δοθή ως δώρο ΕΝΑ ΣΕΡ-ΒΙΤΣΙΟ ΤΟΥ ΤΣΑΓΙΟΥ.

Στον τ ο ι τ ο θα δοθή ως δώρο ΕΝΑ ΣΕΡ-ΒΙΤΣΙΟ ΤΟΥ ΤΣΑΓΙΟΥ.

Φωτογραφία αριθμ. 26.

Φωτογραφία αριθμ. 26.

Φωτογραφία αριθμ. 26.

Φωτογραφία αριθμ. 26.

Φωτογραφία αριθμ. 26.

Φωτογραφία αριθμ. 26.

Φωτογραφία αριθμ. 26.

Φωτογραφία αριθμ. 26.

Φωτογραφία αριθμ. 26.

Φωτογραφία αριθμ. 26.

Φωτογραφία αριθμ. 26.

Φωτογραφία αριθμ. 26.

Φωτογραφία αριθμ. 26.

Φωτογραφία αριθμ. 26.

Φωτογραφία αριθμ. 26.

Φωτογραφία αριθμ. 26.

Φωτογραφία αριθμ. 26.

Φωτογραφία αριθμ. 26.

Φωτογραφία αριθμ. 26.

Φωτογραφία αριθμ. 26.

Φωτογραφία αριθμ. 26.

Φωτογραφία αριθμ. 26.

Φωτογραφία αριθμ. 26.

Φωτογραφία αριθμ. 26.

Φωτογραφία αριθμ. 26.

Φωτογραφία αριθμ. 26.

Φωτογραφία αριθμ. 26.

Φωτογραφία αριθμ. 26.

Φωτογραφία αριθμ. 26.

Φωτογραφία αριθμ. 26.

Φωτογραφία αριθμ. 26.

Φωτογραφία αριθμ. 26.

Φωτογραφία αριθμ. 26.

Φωτογραφία αριθμ. 26.

Φωτογραφία αριθμ. 26.

Φωτογραφία αριθμ. 26.

Φωτογραφία αριθμ. 26.

Φωτογραφία αριθμ. 26.

Φωτογραφία αριθμ. 27

Φωτογραφία αριθμ. 27

Φωτογραφία αριθμ. 27

Φωτογραφία αριθμ. 27

Φωτογραφία αριθμ. 27

Φωτογραφία αριθμ. 27

Φωτογραφία αριθμ. 27

Φωτογραφία αριθμ. 27

Φωτογραφία αριθμ. 27

Φωτογραφία αριθμ. 27

Φωτογραφία αριθμ. 27

Φωτογραφία αριθμ. 27

Φωτογραφία αριθμ. 27

Φωτογραφία αριθμ. 27

Φωτογραφία αριθμ. 28.

Φωτογραφία αριθμ. 28.

Φωτογραφία αριθμ. 28.

Φωτογραφία αριθμ. 28.

Φωτογραφία αριθμ. 28.

Φωτογραφία αριθμ. 28.

Φωτογραφία αριθμ. 28.

Φωτογραφία αριθμ. 28.

Φωτογραφία αριθμ. 28.

Φωτογραφία αριθμ. 28.

Φωτογραφία αριθμ. 28.

Φωτογραφία αριθμ. 28.

Φωτογραφία αριθμ. 28.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΓΚΟΥΪΝΤΟ ΝΤΑ ΒΕΡΩΝΑ

Ο αγαπημένος συγγραφέας των γυναικών. Η έρωτικές κατακτήσεις του ντά Βερώνα. Η μητέρα του και η γιγιά του. Τέ πρώτο του μυθιστόρημα. Πώς το παρουσίασε στον εκδότη του. Η καταπληκτική επιτυχία του. Ένας τρομερός έρως. Η όραία και μυστηριώδης Πολωνίδα. Μία τρομακτική αποκάλυψη. Η δηλητηρίαστρια που αγαπούσε και μισούσε τον ντά Βερώνα. Η φυγή του, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

τυχία του. Κατάφερε έτσι να γίνει και ο προστατευόμενος συγγραφέας του όραίου φίλου!

Η αλήθεια είναι πως ο Γκουίντο ντά Βερώνα γνώρισε πολύ καλά τις γυναίκες. Όμορφες, με κάπως άθλητικό παράστημα, πάντοτε ζωηρές, θεωρείται η μάλλον εθεωρείτο ως ένας διάσημος κατακτητής των γυναικών. Έχει κάνει και εξακολουθεί να κάνει πολλά ταξείδια σ' όλο τον κόσμο και παντού είχε έρωτικές περιπέτειες, που συνετέλεσαν στο να γνωρίσει βαθιά τη γυναικεία ψυχή.

Εκτός αυτού όμως, και η πρώτες γυναίκες που γνώρισε ο ντά Βερώνα, η μητέρα του και η γιγιά του, έτυχε να είναι εξαιρετικά όμορφες. Ο ίδιος το αναφέρει αυτό και του άποδίδει εντελώς ιδιαίτερη σημασία.

Η γιγιά του ιδίως ήταν μία γυναίκα υπέροχης όραιας, ύψηλης, άγροχης, μία μεγάλη κυρία, με δη τη σημασία της λέξεως. Τη νεανική της ηλικία είχε πολλές έρωτικές κατακτήσεις. Ήταν όμως ισορροπημένη και κάπως σκληρή για όλους, εκτός από τον πολυαγαπημένο της Γκουίντο.

Αυτή εφρόντισε για την ανατροφή του και του άφησε ανεξέλεγκτη την επιδρασή της. Στα πρώτα του χρόνια του διάβαζε την Βίβλο και τ' άριστο γράμμα των μεγάλων ποιητών. Όταν όμως ο έρωτας της μεγάλωσε, επεθύμησε να τον ιδή δικηγόρο. Μά ο νεαρός Γκουίντο, ο οποίος είχε αρχίσει να γράφει ήδη, δεν αισθανότανε καμιά κλίση για το δικηγορικό στάδιο και, νεώτερος ακόμα, έβλεπε τα πρώτα του έργα.

Το μυθιστόρημά του, το οποίο τον ανέδειξε σε πρώτης τάξεως συγγραφέα, φέρει τον τίτλο «Ο έρωτας που ξαναγυρίζει» και έβλεπε στα 1908, κατά τρόπο άρκετα παράδοξο.

Ο ντά Βερώνα, μάλιστα τελειώνει το έργο του αυτό, πήρε μία μέρα τα χειρόγραφα του και τα πήρε σ' έναν εκδοτικό οίκο.

Κύριε, είπε στο διευθυντή του, σάς φέρνω ένα μυθιστόρημα. Το πούς το έγραψε, δεν έχει καμιά σημασία. Σας το συνιστώ ιδιαιτέρως. Είναι πολύ καλό και θα έχω μεγάλη επιτυχία. Άπαρτίστε μου αν θα το εκδώσετε, με ένα να ή με ένα όχι!

Μά, κύριε, πρέπει να το ιδούμε πρώτα..., έτραυλισε παραξενεμένος ο εκδότης.

Περισσότερο, κύριε, περικό! τον διέκοψε ο νέος. Θα το βγάλετε σε δέκα χιλιάδες αντίτυπα...

Σε δέκα χιλιάδες αντίτυπα! φώναξε κατάληκτος ο εκδότης. Μά, ξέρετε..., ένα βιβλίο άγνωστου συγγραφέως, ποτέ δεν το βγάινουμε σε περισσότερες από δυο χιλιάδες αντίτυπα... Τέλος, αφήστε τα χειρόγραφα και θα σάς απαντήσουμε αύριο...

Ο Γκουίντο δέχτηκε. Την επομένη, ή έκδοσι αποφασίστηκε κα' ο νεαρός συγγραφέας ανέλαβε μονάχος του τη διαφήμιση του βιβλίου. Άρχισε λοιπόν να διατρέχει την πόλη, να περιέρχεται όλα τα κοσμικά κέντρα και να συνιστά σ' όλους ν' αγοράσουν το βιβλίο του.

Ο ντά Βερώνα μπορεί την εποχή εκείνη να μην ήταν ακόμα γνωστός ως συγγραφέας. Μά ήταν πάρα πολύ γνωστός και συμπαθής νέος, πλούσιος, κομψός, αληθινός λείων των σαλονιών. Γλεντούσε και διασκεδάζε συγχρόνως, είχε έρωτικές κατακτήσεις που είχαν κάνει πάταγο και γι' αυτό το λόγο η εμφάνισή του ήταν η καλύτερη διαφήμιση που μπορούσε να γίνει για το βιβλίο του. Έτσι ή δέκα χιλιάδες των αντιτύπων, στις οποίες κυκλοφόρησε το βιβλίο του, ξεδούτεχναν μέσα σε μία εβδομάδα μονάχα!

Την εποχή εκείνη, έβλεπαν παντού, στα καλύτερα κέντρα, τον Γκουίντο ντά Βερώνα μαζί με μία όμορφη γυναίκα άπαρσιλλων όμορφας. Ο σκύλος της γυναίκας αυτής, ένας πελώριος σκύλος, ικανός να καταπαράξει και μία άρκουδα ακόμα, ο οποίος την συνόδευε πάντοτε, έκανε ακόμα πιο χτυπητή και πιο ενδιαφέρουσα την εμφάνισή τους. Με τη γυναίκα αυτή σχετίζεται η καταπληκτικότερη περιπέτεια της ζωής του Γκαλου συγγραφέως, την οποία θα διηγηθούμε παρακάτω.

Η όραία φίλη του ντά Βερώνα ήταν μία Πολωνίδα και έφερε μεγάλο αριστοκρατικό όνομα. Δεν είχε πολλή καιρό που βρισκόταν στην Ιταλία, μία μέρα σ' ένα μνηστή, είχε μάλιστα τελειώσει τα Ιταλικά. Ήταν όραση και είχε καταπληκτική και πρωτοφανή ευρεία. Μά ήταν όραση και είχε καταπληκτική και πρωτοφανή ευρεία. Μά ήταν όραση και είχε καταπληκτική και πρωτοφανή ευρεία. Μά ήταν όραση και είχε καταπληκτική και πρωτοφανή ευρεία.

Ο Γκουίντο ντά Βερώνα τη γνώρισε ένα βράδυ στην Όπερα. Μά με τις πρώτες τυπικές λέξεις που αντήλλαξαν, τα μάτια του ενός καρφώθηκαν γοητευμένα επάνω στα μάτια του άλλου. Ήταν ένα αληθινό κεραυνόβολο αίσθημα, το οποίο γεννήθηκε ξαφνικά ανάμεσά τους!

Σε λίγο, όταν η αούλεια ύψωθηκε και άρχισε η δεύτερη πράξη του έργου, οι δυο νέοι έβρισκαν μόνον τους στο θέατρο και άποτραβήχτηκαν στο βάθος. Δεν έννοιωθαν καμία κανένα ενδιαφέρον για την παράσταση. Έξακολουθούσαν να κοιτάζονται μέσα στα μάτια και μία ήρωική γοητεία τους είχε κυριεύσει και τους δυο. Συνμιμωδούν μυστηριακά και τα λόγια τους δεν άφηναν να μετατραπούν σε μία φλογερή έρωτική εξομολόγηση, σε λόγια λατρείας και πάθους.

Η παράστασις εξακολουθούσε. Μά στο βάθος του θεατρικού, ένα άλλο δράμα άρχιζε. Σε μία στιγμή, τα χείλη του ενός ζήτησαν τα χείλη του άλλου. Τα σώματά τους άγγιξαν και ένα φλογερό, ήδονικό, παρατεταμένο φιλί ένωσε τα στόματά τους!

Δεν θέλω να ξέρω ποιά είσαι, κηθύρισε συνεπαρμένος ο συγγραφέας. Δεν θέλω να ξέρω ούτε ποιά είσαι, απαντούσε η γυναίκα. Σ' αγαπώ!

Με ένα δεύτερο φιλί, εκείνη του έκλεισε το στόμα. Σηκώθηκαν κα' έφυγαν από το θέατρο. Από την ώρα αυτή δεν ξαναχωρίστηκαν ποτέ!

Ήταν ένας μοιραίος δεσμός, ο οποίος τους είχε άλυσοδέσει τον ένα με τον άλλο. Μέρες και βδομάδες, μήνες όλοκληροι πέρασαν σάν σ' ένα. Τό πάθος της γυναίκας εκείνης ήταν άρχιζε έναν κοινό και μέτρο άνθρωπο. Μά τον ντά Βερώνα τον έπνεε, τον ενεθάρρυνε. Κάτω απ' την επιδρασή της είχε γράψει το πρώτο βιβλίο του, που τον έκανε διάσημο.

Μά ήταν συγχρόνως ένας τρομακτικός έρωτικός δεσμός ο δυνά τους. Μερικές φορές, τα μάτια της γυναίκας εκείνης έφαιναν μία άγρια λάμψη, σάν τα μάτια της τίγρεως... Άλλοτε, ενώ ο Γκουίντο την κρατούσε στην αγκαλιά του, εκείνη ξεπούσε σε λυγμούς άσυμφορητους και την έπιαναν νευρικές και ύστερικές κρίσεις. Η σιωπή της εξιστορίας τους ήταν τρομακτικές...

Σιγά-σιγά, ένα μεγάλο ερώτημα πρόβαλε στη σκέψη του ντά Βερώνα: Ποιά ήταν εκείνη η γυναίκα; Τον αγαπούσε πρόσημα ή τον μισούσε, ή τον αγαπούσε και τον μισούσε συγχρόνως; Ποιά τρομερή μυστική έκρυβε η καρδιά της, ή σκέψη της; Γιατί η γυναίκα αυτή, λίγους μήνες αφού τη γνώρισε, του παρουσιαζόταν ξαφνικά περιβέβητη μόνι από το πιο άλλοκοτο μυστήριο!...

Η γυναίκα αυτή κάτι του έκρυβε. Τα συρτάκια των επίλων της ήταν πάντοτε κλειδωμένα.

Μά μέρα, ο ντά Βερώνα, μπαίνοντας στο δωμάτιό της, την είδε να γράφει. Μά μάλιστα τον ανέληφθη, έσπευσε να κλείσει τα χαρτά της μέσα σ' ένα από τα μυστηριώδη εκείνα συρτάκια.

Με άπιατα!... Αυτή ήταν η πρώτη σκέψη του Γκουίντο. Μά η αλήθεια ήταν πολύ τραγικότερη από ό,τι φαινότανε.

Μία μέρα, κατά σύμπτωση, ο Γκουίντο βρήκε ένα συρτάκι της ανοιχτό. Εκείνη έλειπε, είχε βγει περίπατο. Ο συγγραφέας κινήθηκε από περιέργεια και άνοιξε το συρτάκι. Βρήκε εκεί μέσα ένα πλήθος από σημειώματα. Όλα περιείχαν συνταγές και οδηγίες χρήσεως τρομακτικών δηλητηρίων. Ά-

ΑΠΟ ΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΤΟΥ ΤΟΡΚΟΥΑΤΟΥ ΤΑΣΣΟΥ

ΒΑΣΑΝΑ ΚΑΙ ΘΡΗΝΟΙ

(Γραμμένα μέσα στο Φρενοκομείο)

Ο περίφημος ποιητής Τορκουάτος Τάσος, έρωτευμένος με την αδελφή του 'Ιταλου πρίγκηπος 'Αλφόνσου, την περιώνυμη 'Ελεονώρα, κλεισθήκε εξ αιτίας αυτού του φλογερού του πάθους, μυστηριώδους, στο φρενοκομείο. Εκεί μέσα, έξαλλος απ' το αίσθημά του, που δεν μπορούσε να έχη άνατατόση, έγραψε τα παρακάτω τραγούδια:

Α'.

Πόσα δάκρυα έχυσα, τον καιρό που ήμουν μέσ' στη φυλακή!... Έλπινα, ναι, άλλ' όχι μπρος στους δεσμοφύλακες μου... Τά δάκρυά μου κυλούσανε κρυφά, μέσα στα βάθη της νύχτας... Δεν ήθελα να τους δώσω την ειλικρίνιά να χαρύνει, βλέποντας την άδυσία μου και τη σκληρή μου άελπισία...

Την ημέρα έκανα διωοδόλου τον άτάραχο, αλλά η γαλήνη μου καίε άλλο ήταν, παρ' ευνυχία...

Ανέβαινα πάνω σ' ένα σκαμνί και κύτταζα τον πύργο, όπου ήταν κλεισμένη η αγαπημένη μου 'Ελεονώρα...

'Ελεονώρα! Είσαι πιο άξιολύπητη από μένα, γιατί, ενώ γνωρίζεις τη δυστυχία μου, δεν μπορείς να κάμεις τίποτε για χάρι μου...

Αλλά ήσυχασε, λατρευτέ μου άγγελε! Ο Θεός θα με λυπηθή τέλος...

Είμαι άπελπισμένος! Η άρβια, το ψυχικό αυτό σαράκι, μπήκε μέσα μου κρυφά κα' άπλάχνει με καταρρέει...

Άχ, αν εκείνη γνώριζε τί βάσανα τραβά... Όπως όχι, όχι! Άς μη το μάθω ποτέ... Θα θλιβόταν ίσως ύπερβολικά...

'Αλλοίμονο! Θα περάσουν λοιπόν ή θλιβερές μου μέρες δίχως να σε ξαναδώ, 'Ελεονώρα; Ποτέ! Ό, φοιτητή λέει!...

Δυστυχισμένε Τορκουάτε! Πρέπει να βοηθς το πάθος να πεθάνει, αφού σου εινε γαρσάτο να μην ξαναζήσεις πια τη θεά που βασίλευε στην καρδιά σου...

Σε τί δυστυχία που βρίσκομαι! Τά γεννα μου και τα μαλλιά μου εν' άχτέ-νστα, τα ρούχα μου τριττήριαν, ή άναπαύρα με τρεντίζει...

Μά όλα αυτά δεν εινε παρ' το ελάχιστο μέρος της δυστυχίας μου...

Η μοναξιά, αυτή ή μεγάλη μου έχθρά, ή μοναξιά που τόσο την μισώ, βαρύνει επάνω στη ζωή μου συμφορών μου και κάνει τη ζωή μου άνυπόφορη...

Πρέπει να πεθάνω μία φορά και να πεθάνω χιλες φορές σε κάθε δευτερόλεπτο...

Άχ, αγαπημένη μου! Άν μ' έβλεπες, θα κουνιόσουν απ' τη φρέση...

Μπορεί ακόμα, πούς ξέρεις, και να μ' άγαπούσες πια, αν μ' άντικρίζες έστω...

'Αλλά πώς μπορείς να βγάλω από το στόμα μου αυτή τη βλαστήμια; Έσ' να πάμης να μ' άγαπάς!...

Συχώρησε με, άκριδή μου 'Ελεονώρα... Συχώρησε έναν δυστυχισμένο που θλιβεται για τον άποχωρισμό σου, που στενοχωρείται γιατί δεν εινε λεύτερος και που στενάζει γιατί έ'ι στη φυλακή...

Οι σκληροί! Μου πήρανε ως και το δώρο που μου χάρισαν εκείνη! Ό θεάπου σημάδι, μόνι παρηγοριά της δυστυχίας μου!

Ό θεός δεσπ' που ένωσε για πάντα την ψυχή και το νού μας! Οι βάρβαροι, τίποτε δεν μ' άφησαν δικό μου, τίποτε, τίποτε...

'Αλλά τί λέω; Μού άφησαν την άδελφότητα και την άελπισία!...

Μα ή φλόγα τούτη δεν μοιάζει μ' εκείνη που έρχεται να μου έμπνευση τις άδές μου...

Η φλόγα αυτή εινε μεγάλη. Μέσα διως σ' αυτή την άβυσσο φλόγα, Τορκουάτε, κούβεται μια ήδονή, που δεν θα την αντάλαζες μ' όλο το κόσμο τις χάρες!

Άχ, εινε ή ήδονή της άγάπης!

Άλλοιμονο, φλογίζομαι! Μά ή φλόγα τούτη δεν μοιάζει μ' εκείνη που έρχεται να μου έμπνευση τις άδές μου...

Η φλόγα αυτή εινε μεγάλη. Μέσα διως σ' αυτή την άβυσσο φλόγα, Τορκουάτε, κούβεται μια ήδονή, που δεν θα την αντάλαζες μ' όλο το κόσμο τις χάρες!

Άχ, εινε ή ήδονή της άγάπης!

Άλλοιμονο, φλογίζομαι! Μά ή φλόγα τούτη δεν μοιάζει μ' εκείνη που έρχεται να μου έμπνευση τις άδές μου...

Η φλόγα αυτή εινε μεγάλη. Μέσα διως σ' αυτή την άβυσσο φλόγα, Τορκουάτε, κούβεται μια ήδονή, που δεν θα την αντάλαζες μ' όλο το κόσμο τις χάρες!

Άχ, εινε ή ήδονή της άγάπης!

Άλλοιμονο, φλογίζομαι! Μά ή φλόγα τούτη δεν μοιάζει μ' εκείνη που έρχεται να μου έμπνευση τις άδές μου...

Η φλόγα αυτή εινε μεγάλη. Μέσα διως σ' αυτή την άβυσσο φλόγα, Τορκουάτε, κούβεται μια ήδονή, που δεν θα την αντάλαζες μ' όλο το κόσμο τις χάρες!

Άχ, εινε ή ήδονή της άγάπης!

Άλλοιμονο, φλογίζομαι! Μά ή φλόγα τούτη δεν μοιάζει μ' εκείνη που έρχεται να μου έμπνευση τις άδές μου...

Η φλόγα αυτή εινε μεγάλη. Μέσα διως σ' αυτή την άβυσσο φλόγα, Τορκουάτε, κούβεται μια ήδονή, που δεν θα την αντάλαζες μ' όλο το κόσμο τις χάρες!

Άχ, εινε ή ήδονή της άγάπης!

Άλλοιμονο, φλογίζομαι! Μά ή φλόγα τούτη δεν μοιάζει μ' εκείνη που έρχεται να μου έμπνευση τις άδές μου...

Η φλόγα αυτή εινε μεγάλη. Μέσα διως σ' αυτή την άβυσσο φλόγα, Τορκουάτε, κούβεται μια ήδονή, που δεν θα την αντάλαζες μ' όλο το κόσμο τις χάρες!

Άχ, εινε ή ήδονή της άγάπης!

Άλλοιμονο, φλογίζομαι! Μά ή φλόγα τούτη δεν μοιάζει μ' εκείνη που έρχεται να μου έμπνευση τις άδές μου...

Η φλόγα αυτή εινε μεγάλη. Μέσα διως σ' αυτή την άβυσσο φλόγα, Τορκουάτε, κούβεται μια ήδονή, που δεν θα την αντάλαζες μ' όλο το κόσμο τις χάρες!

Άχ, εινε ή ήδονή της άγάπης!

Σε πρόσβαλα, ο 'Αλφόνσος... Πρόσβαλα την αδελφική κα' την πριγκηπική σου άξιοπρέπεια...

Μπορούσα όμως να μείνω άναίσθητος στους ήχους της μελίσσης της φωνής που μου έλεγε:

— Σ' αγαπώ, Τορκουάτε!;

Έσπερε τότε να μου ξεριζώσουν απ' τα στήθη την καρδιά και να μου βγάλουν τα μάτια που μεθούσανε κοιτάζοντας το όρανο πρόσωπο της 'Ελεονώρας...

Άχ, πόσο μου εινε θλιβερό ν' ανατολώ στιγμές της περασμένης ετυχίας μου!...

Καμιά, καμιά είδωσ δεν έχω απ' την αγαπημένη μου!... Δίχως άλλο, θα μ' έχη λημονήσει!

Κι' όμως πεθαίνω, λιώνω μέσα στην άπαισία αυτή φυλακή, τραβάω τόσα βάσανα γι' αυτή!

Ό άγαριστία των γυναικών! Φύγε, έρωτα, φύγε μακριά από μένα!

Σβύσου, πάθος, που μου διώχνεις την άγάπαι και γύρισε πίσω, ο περσφάνεια και δόξα, γενήτε έσείς οι φίλοι της καρδιάς μου!

Άλλά τί είνε; Ό, έλα, άγάπη μου, έλα, χαρά μου, έλα, μόνι μου ετυχία...

'Αλλοίμονο, τί θα γενόμεν, αν δεν αγαπούσα πια; Μπορώ ποτέ να λημονήσω το ειδωλό μου το λατρευτό;

Μπορώ ποτέ να λημονήσω την εγενναία μ' άξιαγάπητη 'Ελεονώρα μου;

'Ελεονώρα!... Άχ, όνομα θείο, που χίνεις βάλσαμο ζωής μέσα στις βαθιές πληγές μου!

'Ελεονώρα, 'Ελεονώρα! Ποτέ, μά ποτέ δεν θα πάψω να σε λατρεύω!...

Αυτή τη νύχτα είδα ένα όνειρο... Μακαρισμένη νύχτα, πόσο γοηγορά πέρασε!

Μου φάνηκε πως την ξανάβλεπα, πως την έσφιγγα στην αγκαλιά μου, πως την έχάιδευα σάν τις ετυχισμένες εκείνες μέρες!

Με αγαπούσες, το έβλεπα! Έπαυσε κα' αυτή μέρος στα νεανικά μου παιχνίδια...

Άχ, Θεέ μου! Μία μονάχα όρα ήθελα να ζούσα στην πραγματικότητα αυτό το όνειρο, κα' έπειτα άς έρχότανε ο θάνατος!...

Τό όνειρο αυτό μου άναστάτωσε όλες τις αισθήσεις...

Δεν μπορώ πια να είμαι έτσι...

'Ελεονώρα, 'Ελεονώρα! Τά όρατα σου μάτια δεν ό' αργήσουν να κλάψουν επάνω στον τάφο μου!

Καί πούς τό ξέρει αν ή ψυχή σου δεν άφήση άμέσως το πρόσωπό της σήνημα γιά να πετάξη κοντά σ' εκείνον που πεθαίνει τώρα για σένα!...

Παντού διαλαλούνε πως είμαι τρελλός... Έγώ τρελλός; Έγώ που ή ζωή μου φαντασία ποτέ δεν θα χάση τη θεά της έμπνευσης;

Εγώ που θέλω αδιάκοπα να είω μακριά μου την άρβια που ζητά να με καταδικάση; Άλλοιμονο! Καί τόσα για ποιόν να γοάω;

Διαλαλούνε πως είμαι τρελλός και οι σηματοπώτες μου θα λένε: — Ό άτιμος ο Τορκουάτος, που ή άδές του και τα τραγούδια του τόσο μάς έμάγειν, βρίσκεται τώρα στο φρενοκομείο!

Άχ, Θεέ μου! Σκληροί άνθρωποι, γιατί καταδικάζετε έτσι τους όμοιους σας;

Άλλοιμονο, φλογίζομαι! Μά ή φλόγα τούτη δεν μοιάζει μ' εκείνη που έρχεται να μου έμπνευση τις άδές μου...

Η φλόγα αυτή εινε μεγάλη. Μέσα διως σ' αυτή την άβυσσο φλόγα, Τορκουάτε, κούβεται μια ήδονή, που δεν θα την αντάλαζες μ' όλο το κόσμο τις χάρες!

Άχ, εινε ή ήδονή της άγάπης!

Άλλοιμονο, φλογίζομαι! Μά ή φλόγα τούτη δεν μοιάζει μ' εκείνη που έρχεται να μου έμπνευση τις άδές μου...

Η φλόγα αυτή εινε μεγάλη. Μέσα διως σ' αυτή την άβυσσο φλόγα, Τορκουάτε, κούβεται μια ήδονή, που δεν θα την αντάλαζες μ' όλο το κόσμο τις χάρες!

Άχ, εινε ή ήδονή της άγάπης!

Άλλοιμονο, φλογίζομαι! Μά ή φλόγα τούτη δεν μοιάζει μ' εκείνη που έρχεται να μου έμπνευση τις άδές μου...

Η φλόγα αυτή εινε μεγάλη. Μέσα διως σ' αυτή την άβυσσο φλόγα, Τορκουάτε, κούβεται μια ήδονή, που δεν θα την αντάλαζες μ' όλο το κόσμο τις χάρες!

Άχ, εινε ή ήδονή της άγάπης!

Άλλοιμονο, φλογίζομαι! Μά ή φλόγα τούτη δεν μοιάζει μ' εκείνη που έρχεται να μου έμπνευση τις άδές μου...

Η φλόγα αυτή εινε μεγάλη. Μέσα διως σ' αυτή την άβυσσο φλόγα, Τορκουάτε, κούβεται μια ήδονή, που δεν θα την αντάλαζες μ' όλο το κόσμο τις χάρες!

Άχ, εινε ή ήδονή της άγάπης!

Άλλοιμονο, φλογίζομαι! Μά ή φλόγα τούτη δεν μοιάζει μ' εκείνη που έρχεται να μου έμπνευση τις άδές μου...

Η φλόγα αυτή εινε μεγάλη. Μέσα διως σ' αυτή την άβυσσο φλόγα, Τορκουάτε, κούβεται μια ήδονή, που δεν θα την αντάλαζες μ' όλο το κόσμο τις χάρες!

Άχ, εινε ή ήδονή της άγάπης!

Άλλοιμονο, φλογίζομαι! Μά ή φλόγα τούτη δεν μοιάζει μ' εκείνη που έρχεται να μου έμπνευση τις άδές μου...

Η φλόγα αυτή εινε μεγάλη. Μέσα διως σ' αυτή την άβυσσο φλόγα, Τορκουάτε, κούβεται μια ήδονή, που δεν θα την αντάλαζες μ' όλο το κόσμο τις χάρες!

Άχ, εινε ή ήδονή της άγάπης!

Άλλοιμονο, φλογίζομαι! Μά ή φλόγα τούτη δεν μοιάζει μ' εκείνη που έρχεται να μου έμπνευση τις άδές μου...

Η φλόγα αυτή εινε μεγάλη. Μέσα διως σ' αυτή την άβυσσο φλόγα, Τορκουάτε, κούβεται μια ήδονή, που δεν θα την αντάλαζες μ' όλο το κόσμο τις χάρες!

ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΘΝΙΚΕΣ ΜΑΣ ΔΟΚΙΜΑΣΙΕΣ

ΤΟ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ ΤΟΥ ΛΥΚΑΒΗΤΟΥ

Ο πρέσβευτής της 'Αγγλίας λόρδος Νικολάων και ο χωροφύλαξ Λουκάς Καλπούζος. "Ένας περίπατος του ζεύγους Νικολάων στα Πευκάκια. Ο χωροφύλαξ που δέρνει και ο διπλωμάτης που εκδικείται με την ταπεινότητα ενός λαού. Η ιστορική αγόρευση του Χαρίλαου Τρικούπη στη Βουλή. Η θλιβερή τελετή στην πλατεία του Συντάγματος. Ο Σουρής σκηνίζον τα γεγονότα. Ο Καλπούζος καφετζής! Ο λόρδος Νικολάων και ο γυιός του, κ.τ.λ.

Τις 2.30' μ.μ. της 4ης τρέχοντος έδωκεν ο πρέσβης να τον συνοδεύσει ο Λουκάς Καλπούζος. Ο πρέσβης, ο οποίος ήτο συνοδευόμενος από τον Λουκά, έβλεπε με ενδιαφέρον τον Λουκά, ο οποίος ήτο συνοδευόμενος από τον Λουκά.

Κατά τις 2.30' μ.μ. της 4ης τρέχοντος έδωκεν ο πρέσβης να τον συνοδεύσει ο Λουκάς Καλπούζος. Ο πρέσβης, ο οποίος ήτο συνοδευόμενος από τον Λουκά, έβλεπε με ενδιαφέρον τον Λουκά, ο οποίος ήτο συνοδευόμενος από τον Λουκά.

Ενώ ο πρέσβης έβλεπε με ενδιαφέρον τον Λουκά, ο οποίος ήτο συνοδευόμενος από τον Λουκά, έβλεπε με ενδιαφέρον τον Λουκά, ο οποίος ήτο συνοδευόμενος από τον Λουκά.

Ενώ ο πρέσβης έβλεπε με ενδιαφέρον τον Λουκά, ο οποίος ήτο συνοδευόμενος από τον Λουκά, έβλεπε με ενδιαφέρον τον Λουκά, ο οποίος ήτο συνοδευόμενος από τον Λουκά.

Ενώ ο πρέσβης έβλεπε με ενδιαφέρον τον Λουκά, ο οποίος ήτο συνοδευόμενος από τον Λουκά, έβλεπε με ενδιαφέρον τον Λουκά, ο οποίος ήτο συνοδευόμενος από τον Λουκά.

Ενώ ο πρέσβης έβλεπε με ενδιαφέρον τον Λουκά, ο οποίος ήτο συνοδευόμενος από τον Λουκά, έβλεπε με ενδιαφέρον τον Λουκά, ο οποίος ήτο συνοδευόμενος από τον Λουκά.

Ενώ ο πρέσβης έβλεπε με ενδιαφέρον τον Λουκά, ο οποίος ήτο συνοδευόμενος από τον Λουκά, έβλεπε με ενδιαφέρον τον Λουκά, ο οποίος ήτο συνοδευόμενος από τον Λουκά.

Ενώ ο πρέσβης έβλεπε με ενδιαφέρον τον Λουκά, ο οποίος ήτο συνοδευόμενος από τον Λουκά, έβλεπε με ενδιαφέρον τον Λουκά, ο οποίος ήτο συνοδευόμενος από τον Λουκά.

Το πρωτοπαλλήκαρο του Δηληγιαννικού κόμματος, ο Γ. Ζηρόπουλος, βουλευτής Εδρυτανίας, άγροισεν σφοδρότατα έναντι της Κυβερνήσεως, και ο άειμνηστος Τρικούπης, στενοχωρημένος, άναγκάστηκε να απολογηθή, διότι επέβαλε την Ελλάδα εις εξευτελισμόν—όπως τον κατηγορούσαν. Από την ιστορική και μακρά εκείνη άγροισιν του Χ. Τρικούπη, μεταφέρουμε την ακόλουθη περιγραφή, που συμπληρώνει την ιστορία του έπεισδίου και συνάμα μάς δείχνει τη φρασολογία του Μεγάλου Πολιτικού. "Αντιγράφουμε από τα «Πρακτικά της Βουλής» :

«Χ. ΤΡΙΚΟΥΠΗΣ (π ρ ω θ υ π ο υ ρ γ ο ς). Δόναται ν' άπαντήσω εις τας ερωτήσεις του άξιότιμου έξ Εδρυτανίας βουλευτού. Πρώ έβδομάδων τινών, δέν ένθιμουται άκριβώς την ήμεραν, διατρίχοντες χωροφύλακες υπό του Υπουργείου των Οικονομικών να έφροναν εις το μέρος του Λυκαβητού, επί του οποίου, κατόπιν διαταγής προγενεστέρως, έγένετο έμφυτευσις πευκών. Τρεις χωροφύλακες άφροναν εκεί, έχοντες ρητήν διαταγήν ν' απαγορεύουν την είσοδον εις πάντας. Η τοποθέτησις των χωροφυλάκων τούτων και η συνοδείοντα την τοποθέτησιν διαταγή έγένετο, διότι μετά την άφρονεμένη έμφυτευσιν παρατηρήθη ότι μετέβαινον εκεί άνθρωποι, ατινες άνει πως κοκοβουλίας κατέστρεφον τά φυτά. Τό μέτρον δέν τό ληφθέν άρρώστα εις την απαγόρευσιν της είσοδου και εις τούς άνθρώπους και εις τά ποίμνια, χάριν της μη καταστροφής των φυτών.

«Ο κ. Έπιτετραμμένος της 'Αγγλίας ήλθε τεταραγμένος και με διηγήθη τό γεγονός. Εδώς έξέφρασα την βεβαιότητα ότι ήτο έπ' αυτών, ήνα ικανοποίησιν την 'Αγγλικήν Κυβέρνησιν, επί τη εις τόν άντιπρόσωπον αυτής γενομένη προσβολή, ή δέ Έπιτετραμμένος μοι είπεν ότι δέν έπεθύμει ή έπίθεσις αυτή να λάβη διαστάσεις, δέν έπείθει να γίνη πάταγος περί αυτής, άλλ' ήρκετο εις την παραδειγματικήν τιμωρίαν του ένόμου.

Συνεχίζοντας ο Χαρ. Τρικούπης άνέφερε ότι ο ήρωας του έπεισδίου Λουκάς Καλπούζος, όπως λεγότανε, απέβληθη από τις τάξεις του Στρατού και έτιμωρήθη και με φυλάκιση δύο μηνών, την οποίαν θα κινή στις φυλάκες 'Ακροναντίας. Η διαταγή αυτή έκοινοποιήθη με προσκλητήριο σε όλα τά στρατιωτικά σώματα, και ο Καλπούζος μετεφέρθη άμέσως στο Ναύτιον.

Έπειτα άπ' όλα αυτά ή Έλλην. Κυβέρνησις έπιστενεν ότι ο Έπιτετραμμένος της 'Αγγλίας θα ήκανε εύχαριστήμενος. Αλλ' ο λόρδος Νικολάων έπέδωσε ξαφνικά τελεσίγραφο, κανονίζοντας αυτός τον τρόπο της ικανοποίησεως. Με πολύ τον στενοχωρία ο άειμνηστος Τρικούπης και με μεγάλη του πίκρα, άναγκάστηκε ν' άποδεχθή τας άπαιτήσεις του άντιπροσώπου της κρατίας 'Αγγλίας. Στο μεταξύ, ή 'Αγγλική Κυβέρνησις άνέκαλεσε τόν Έπιτετραμμένο της και περιέφερε, έτοιμη να ένεργήσιν άποκλεισμό!

Και τό πρωί, στις 7 Ιανουαρίου 1885, στην πλατεία του Συντάγματος, ένώπιον του Προξένου της 'Αγγλίας, έγινε ή θλιβερή τελετή της Βρετανικής ικανοποιήσεως. Στην πλατεία παρατάχθη ένα τμήμα χωροφυλάκων (τό ίδιο στο όποιον άνηκε ο άνόητος έκείνος Καλπούζος) με τό διοικητή του και όλους τούς άνωτέρους άξιωματικούς της Φρουράς 'Αθηνών. Έπί κεφαλής ήσαν ή 'Ελληνική Σημαία. Όλοι αυτοί παρήλασαν μπροστά στον 'Αγγλο Προξένον, τόν όποιον έχαιρετίσαν με έδαφιαία κλίση της Σημαίας.

Μετά τό έπεισδίο, ο Νικολάων μετετέθη στην Τεχεράνη, την πρωτεύουσα της Περσίας, ως Πρεσβευτής.

Και ο Σουρής, διερχομένης την αγανάκτησιν της Κοινής Γνώμης, έγραφε :

«Δίγοι στίχοι με μανία
στη Μεγάλη Βρετανία.
Νέα πάλι καταφρόνια στη φτωχή μας την Πατρίδα
νέα προσβολή ακόμα κι' έντροπή καινούργια πάλι,
γιατί βρισαν έναν 'Αγγλο εύγενή με μίαν 'Αγγλίδα
ή γενναία Βρετανία, ή 'Αγγλία ή μεγάλη,
τη μικρή μας την πατρίδα ζήτησε να ταπεινώση
κι' άλλο μάθημα καινούργιο ήλθε πάλι να μάς δώση».

Και άφού έκφράζει ο ποιητής τόν πατριωτικό του πόνο, προσπαθεί να παρηγορήσιν τούς 'Ελληνες με εύθυμους στίχους. Κοινοβι-

Εν οι δύο ξύλινοι ήρωες του «Ρωμίου», ο Περικλός και ο Φασουλής :

Π.—Ποιός είν' αυτός ο Νικολάων, βρέ Φασουλή, τόν ξέρεις;
Φ.—Είς τόν Θεό σου, Περικλή, μη μου τόν άναφέρεις.
«Ακούς εκεί! πώς γύριζε τάχα με μίαν 'Αγγλίδα...

Π.—Και πού την ήγρε, βρέ, αυτή την άσπλαχνη;
Φ.—... Ούκ οίδα.

Και ή θ υ π ο υ ρ γ ο ς έπείγειν περιπατο κ' οι δύο, και ήλθεν ότι έκανε πολύ σπουδαίο κρύο και ήλθεν ότι βρέθηκαν κ' οι δύο στα Πευκάκια, και ο Καλπούζος, φίλε μου, δίχως θυμό και καμία

«Τις εί; τούς λέει, κύριοι;»—«Βεργουέλ», τού λένε, κ' έπειτα σκαβίζουν, Περικλή, οι 'Ελληνες πώς φταίνε.

«Τις εί; τούς λέει, κύριοι;»—«Σπικ 'γγλεις», τού φωνάζουν,

και δίχως λόγο κι' άφορητή τόν άγριοκυντάζουν.

«Τις εί; τούς λέει, κύριοι; Και τέτοια δέν τά ρωτάω».

«Γκντέμ!» αυτός τού άπαντά και τούδειξε τόν ρόβθο.»

«Κατά τόν περί φυτειών και πευκαίων νόμον, τούς άπαντά μ' εύγενειαν, αλλάζετε τόν δρόμον».

Αυτοί άμην προχωρούν, ο χωροφύλαξ στέκει, και άπως πέφτει, Περικλή, φρεχτό ά-

«Το δίνει μά, τού δίνει δύο, τούς δίνει (τρείς και δέκα σκούζει ο 'Αγγλος δυνατά, σκούζει και ή γυναίκα).

Ο 'Αγγλος λέγει: Νί κ ο λ ω ν και 'Αγγλικά (γλικά) Πρεσβεία, και άντιπασει, Περικλή, τή βία εις τή (βία)!

Αρπάζει τού μπαστούνι του άμείσως ή 'Αγγλικά (γλικά)...

Π.—Μά πού την ήγρε, Φασουλή, την άσπλαχνη;

Φ.—... Ούκ οίδα.

Και μά μπαστούνια καλή τού φέρνει (στο κεφάλι).

Τότε ο Καρπούζος γίνεται φωτιά κι' άνε- (μοιάζει).

Και άπως λυκος άγριος όρμα κατά προού- (των)

και κείνα φεύγουν έντρομα να σώσουν την (προβιά των,

τσιουτεστάως, Περικλή, και ο Καρπούζος (τρέχει)

και μετά γενναίως τού Νικολάων τις (δέρχει).

«Ε! τώρα τά χρειάστηκε κ' ή εύγενής ('Αγγλίδα).

Π.—Μά πού την ήγρε, Φασουλή, την άσπλαχνη;

Φ.—... Ούκ οίδα.

Έν τούτοις εις την φοβεράν έκείνην τρι- (κυμνία)

τρέχει και ή Νικόλαϊνα πρὸς τήν 'Αστν- (νομία).

«Τι θές, κυρά Νικόλαϊνα;» τής λέει ο (κλητήρας)

κι' αυτή τού δείχνει, Περικλή, αίματομέ- (νας χείρας).

Αυτός άμέσως έννοει πώς κάτι θα συμ- (βαίνει).

Και ταύτα τά περί πευκών, Καρπούζη και 'Αγγλίδος άλλ' ήδη περιπλέκεται ή θέσις της Πατρίδος.»

Ο Λουκάς Καλπούζος—τόν όποιον ο λαός έλεγε Καρπούζη—μετά την άποφυλάκιση, ξαναγύρισε στας 'Αθήνας και... άνοιξε καρενάκι στην πλατεία των Πευκαίων, δηλαδή στον τόπο... τού έγκλήματος! Όλοι δέ ένδομητώς έπεδομάζαν την πράξη του, γιατί την έπαιζαν ή ένθνη φιλοτιμία είχε βαθεία πληγωθή. Κόσμος πολὺς έπήλανε στα Πευκάκια να πη καρέ «στού Καρπούζη», πού όλοι τόν έθαυρούσαν ήμνη τον Βρετανικού ένωισμού. Και ο Καλπούζος έκαμάνε και δηγόντανε προθύμως «πὸς τού τις έβρεξε τού 'γγλέζου!». Ως τά βαθεία του δέ γεράματα δέχονταν τις έπισκέψεις εκείνον πού ήλθαν να μάθουν από τό στόμα του την άρήγησιν του ιστορικού έπεισδίου.

Ο λόρδος 'Αρθούρος Νικολάων, άφού ύπηρέτησε πρεσβευτής της 'Αγγλίας σε διάφορα κράτη, στα 1910 διορίστηκε μόνιμος άρτυονόγος τών 'Εξωτερικών. Πέθανε πού διετίας στα 1928.

Ο γιός του Χάρολδ Νικολάων, ζή ακόμα και ένε συγγαφούς μεγάλης άξιας. Ο σέο Χάρολδ Νικολάων διακρίνεται για τά φιλελευθέρων άποστάσεων, τό δέ 'Εθνικό μας Παγκράτιον τον άνεχόμζε έπίτιμο διδάκτορα.

ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΛΕΞΙΚΕΡΑΥΝΟΥ

Οι έπιχρυσεί έδελίσκει τού ναού τού Σολομώντος. 'Απέλεια... άλεξικέραυν! Τι γράφει ο Πλίνιος. Βέλη κατά τού ουρανού. Τό άλεξικέραυν ένός Πάπα. Τά παλούκια τών χωρικών. Περίεργες προλήψεις και δοξασίες, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Οι άνθρωποι είχαν άνέκαθεν τό φόβο τού κεραυνού και για να τόν άπομακρύνουν, κατέφυγαν σε διάφορα μέσα, τά όποια φυσικά δέν ήσαν τόσο τελειοποιημένα, όπω; τό σημερινό άλεξικέραυν.

Κάποιος ξένος ιστορικός παρατηρεί, ότι ο περίφημος ναός τού Σολομώντος στα 'Ιεροσόλυμα, παρέμεινε άπρόσβλητος από τούς κεραυνούς επί μια χιλιετήριδα και πλέον. Τό άποδίδει δέ αυτό στο πληθος τών έπιχρυσών όδελίσκων, οι όποιοι σκεπάζανε τις στέγες του και οι όποιοι άποτελούσαν ένα πρώτης τάξεως προφυλακτικό σύστημα κατά τού κεραυνού, μαζί με τούς μεταλλικούς σωλήνες, διά τών όποιων συγκοινωνούσαν με τις δεξαμενές τού βουνού.

Ο Κολομήλλα πάλι άναφέρει σε κάποιο σύγγραμμά του, ότι ο ίδρυτής της Τυρηνικής θρησκείας Τάρχων, θέλοντας να προφυλάξη τό σπίτι του από τούς κεραυνούς, φύτεψε ύψος του κλήματα πού έκαναν άσπρα σταφύλια.

Έπίσης οι κάτοικοι τού 'Ινδοστάν, σε παλαιότερα χρόνια, φύτευαν γύρω από τά σπίτια τους κάκτους και πίστευαν ότι μ' αυτό τό μέσον δέν είχαν φόβο από τόν κεραυνό.

Κάτι άνάλογο άναφέρει ο Πλίνιος ότι έκαναν και οι τρείς ένός ναού τού 'Απόλλωνος, οι όποιοι φυτεύαν όλόγρια, δάφνες. 'Υπήρχε δέ πράγματι τότε ή δοξασία, ότι άπ' όλα τά φυτά μόνον ή δάφνη, ως ιερό φυτό τού 'Απόλλωνος, μένον άπρόσβλητες από τόν κεραυνό.

Ο ίδιος Πλίνιος άναφέρει, ότι ο κεραυνός δέν προχωρεί στο έδαφος σε βάθος μεγαλύτερο από πέντε ποδών, και ότι όσοι φοβόνταν τόν κεραυνό ήρπετι να σκεπάζουν τις κατοικίες των με... δένματα φώκιας!

Κάποιος Κτησίας, ο όποιος είχε λάβει μέρος στην ιστορική έκστρατεία της 'Ασίας μαζί με τόν Σεκοφάντα, διεβεβαίωσε τόν Κύρο, τόν βασιλέα, ότι άν έπαυε διδό ξίφη και τόμπτρες στη γή με τή μητή προς τά πάνω, δέν είχε φόβο ούτε από χαλάζι, ούτε από κεραυνό...

Τό πιο νόστιμο όμως—και πιο άπαιτητο—άπ' όλα είνε κείνο πού γράφει κάποιος ο 'Ηρόδοτος. Λέει δηλαδή, ότι οι αρχαίοι Θάκες, όταν ήθελαν να διαλύσουν τά άγροειμένα σύννεφα και να προλάβουν τούς κεραυνούς, έορκιζαν τούς τόν ουρανό βέλη!

Έπίσης οι Γαλάται, καθώς άναφέρει ένας άλλος συγγραφέας, όταν έσπασαν θύελλα, κάρφωναν τά έμφη των στη γή, άναβαν κοντά τούς δάδες και πλάγαναν οι ίδιοι κοντά, με την ιδέα ότι είνε άσφαλισμένοι.

Οι Γαλάται πίστευαν ακόμα, ότι ο κεραυνός χονδύτανε μέσα στη γή και άνοτε-ρα, κατά τά μεγάλα ψήφη, έστρεφόμενος.

Τό γεγονός μάλιστα αυτό έδωσε άφορμή σε κάποιον 'Αβραάμ από τό Γόττη, να θέληση κατά τό μεσαίωνα να φάγη να βρή χονδύρα στα μέρη όπου έπεφτε κεραυνός!

Ο 'Αβραάμ αυτός κατέδικασθη άργότερα σε θάνατο, κατηγορούμενος ως μάγος.

Ο Σιλβέστρος Β', ο όποιος από άλλος καλόγερος ήταν Πάπας, είχε έφευδή κατά τά τελευταία χρόνια της ζωής του ένα είδος άλεξικέραυνου, με τό όποιό πίστευε ότι έξοφλούσαν έντελώς τόν κεραυνό τού κεραυνού.

Κάφωνα δηλαδή στη γή μικρά ραβδιά, τά όποια άπέλγαν σε μίτηρη κορυφή και τά όποια έσοφλούσαν σε μικρές αποστάσεις άναμεταξύ τους, σχηματίζοντας έτσι μια ζώνη άπρόσβλητη από τόν κεραυνό.

Έπί της βασιλείας τού Καρόλου τού Μεγάλου, οι χωρικοί όταν ήθελαν ν' άπομακρύνουν τό χαλάζι και τόν κεραυνό, βόηταν μεγάλα καλόγια, τόν όποιον τό άπάνω μέρος φρόντιζαν να σκεπάζουν με χαλί.

Ο Κάρολος όπω; ο Μέγας κατηγορήσε αυτή τή συνήθεια, μ' ένα διάταγμα τού στα 789, άποκαλώντας τη «άποκρήμια νοσηράς δεισιδαιμονίας».

Ο 'Ερως (Τού Φρατζέσκο Μπαλζάκι)

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΦΡΙΚΗΣ

Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

Η όμορφη Έλένη πετιέται από τον ύπνο της τρομαγμένη απ' το φοβερό όνειρο που είδε και καρφώνει το βλέμμα της στο φως της ή μέρας που ανατέλλει.

— Άλλοιμονο! κρῖσαι. Άσγεις πολύ, άγαπημένε μου! Πάτησες τόν δοχο σου τάχα ή μιν είσαι σκοτωμένος;...

Ο λατρευτός της Γουλιέλμος είχε ακολουθήσει τόν άδρειο βασιληά του, Φρειδερίκο, στην τολμηρή του έκστρατεία, μαζί με τούς άλλους σταυροφόρους. Άπ' τόν καιρό που έφτασαν στην Παλαιστίνη κ' άρχισαν τις μάχες, καμιά είδησι δέν είχε φτάσει στην Έλένη, γιά νά την πληροφορήσει γιά τήν τύχη τού άγαπημένου της.

Στό τέλος οι πολεμιστάδες έκαμαν άναχωρή με τούς Σαρακηνούς και καθένας τους γύρισε στην πατρίδα του, γιά νά σφουγγίσει τά δάκρυα της άγάπης του. Ο στρατός γυρνάει στόν τόπο του και πάνω απ' τις άσφαρτερές περιφερειακές του κιατίες ή πράσινη σημαία, τό σύμβολο της νίκης.

Γέροι και νέοι, πατέρες και γιοι, άνταμώνονταν στό δρόμο, στό δρόμο που άντηρούσε απ' τη χαρούμενη βοή και τ' άρμονικά τραγούδια. Η παρθένος ξανάβρισαν τούς πιστούς των φίλους και τούς άγκάλιαζαν με άναφορντά, με δάκρυα χαράς και με χαμόγελα...

Η δύστυχη Έλένη όμως, ούτε χαράτανε, ούτε χαμογελούσε. Τού κόκκοι καρτερούσε και ρωτούσε τούς πολεμιστάδες που γυρνάει, Άπό κανένα δέν μπόρεσε νά μάθει αν ο Γουλιέλμος είχε πατήσει τόν δοχο του ή αν ήταν σκοτωμένος...

Ο στρατός περνούσε κ' άπομακρυνόταν. Η Έλένη ξεροζύγισε τά μαλλιά της, κυριεμένη από την πικρή παραφορά της, έβλαψε μ' άγρια απελπισία και δερνόντανε...

— Ω, σήκω, παιδί μου! της είπε τέλος ή μάνα της. Μην λυπάσαι και μην πικραίνεσαι τού κόκκου... Ποτε τά δάκρυα δέν μάλα κώνουν τη σκληρή καρδιά τού έπίσκοπου έρωστη...

— Ω, μητέρα μου! "Οτι έγινε, έγινε παιά... Μά έγω δέν μπορώ νά ζήσω... Ο θάνατος μονάχα ο θάνατος δά με παρηγορήσει... "Ας άμποτε νά μην έρχόμουνά στόν κόκο... "Ας συντριφτή ή καρδιά μου, άς χυθή τό αίμα μου, άς φύγη ή ζωή μου... Γιά μένα δέν υπάρχει πια ούτε στη ζωή χαρά, ούτε στόν ούρανό προσδοκία...

— Θεέ μου, μη δώσης προσοχή στά λόγια τού άδινάτου πλάσματός σου και μην τό καταδικάζεις γιά τό βλαστήμα τού... φώναζε ή άτυχη μητέρα. Προσευχέσου, κόρη μου, κ' ίσως ο Θεός, στην άμέριτη γεννωσότητα του, νά μεταβάλι τη δυστυχία σου σ' εύτυχία...

— Τι σημαίνει εύτυχία, μητέρα, και τι σημαίνει δυστυχία; Η άγάπη τού Γουλιέλμου ήταν γιά μένα ο παράδεισος της γης. Χωρίς αυτόν ή γη μου είνε κόλαση... Γιατί νά παρακαλέσω τό Θεό, αφού ο άγαπημένος μου Γουλιέλμος είνε νεκρός; Μονάχα γ' αυτόν έδεδομην ως τώρα, κ' ή δειήσει μου πήγαν χαμένες...

Έτσι, μέσα στην τρελή της απελπισία, ή Έλένη κατηγορούσε τό Θεό και βλαστημούσε τόν ούρανό, όσπου, ταπεινόμενη από τη θλίψη της, άποσυνόταν στη σιωπηλή κάμαρα τού μοναχικού της πύργου.

Όσο φώταζε ο ήλιος κ' έλαμπε ή μέρα, έτρεχε στό παράθυρο και κύτταζε μακριά. Μά ο καλός της δέν φραίνονταν... Χτυπούσε τότε τό στήθος της και τραβούσε τά μαλλιά της με φριχτές κατάρες και σαρκαστικές κραυγές...

Έξωφρα, μία νύχτα, ή γέφυρα τού πύργου, πούταν άπάνω απ' τό χαντάκι, κατεβάστηκαν κ' άκούστηκε τό ποδοβολήτο ενός άλλου...

Σέ λίγο, ένας καβαλλάρης ξεκαβαλλήκε μαρς στην πόρτα κ' άντηχσαν βαρεία τά βήματά του έπάνω στά σκαλοπάτια της γυροστής σάλας.

Κατόπιν μία ύπόκοψη κλαγγή όπλων άκούστηκε, ο σύρτης κ' ή κλειδαμιά τραχάτηκαν και τέλος μιά φωνή φηύρισε τά λόγια αυτά:

— Σύντα, σήκω απ' τό κρεβάτι, άγαπημένη μου! Τι έκανες, Έλένη μου; Άγριανόσες ή κοιμόσου; "Ήσουν χαρούμενη ή θλιμμένη; Με συλλογίζόσουν καθόλου, ώραία μου;

— Άγαπημένε, άγαπημένε μου!... Γιατί έρχεσαι τόσο άργά, μέσ' στά μεσάνυχτα;... Με ρώτησες τί έκανα... Άγρυπνούσα, έβλαψα, πονούσα γιά σένα όλη την ήμέρα... Πού ήσουν λοιπόν, Γουλιέλμε μου;

Κύτταζε μακριά, μά ο καλός της δέν φραίνονταν...

— Κίνησα απ' την Ούγγαρία και μόλις έφτασα εδώ... Μόλις τό σκοτάδι απλώθηκε στη γη, άνέβηκα πάνω στό άλογό μου κ' ήλθα... Πρέπει όμως νά γυρίσουμε μαζί στά σίνουρα, προτού σημάνη ή πρωινή καμπάνα...

— Ω, μείνε άπόψε μέσ' στην άγκαλιά μου, γιά νά σέ ζεστάνω με τά φιλά μου... Ο άνεμος φουάει παγωμένους άνάμεις' απ' τά δέντρα... "Ω, άγαπημένε μου, είσαι ψυχρός σάν τό θάνατο...

— Άσε τόν άνεμο νά φουάει άνάμεις' απ' τά δέντρα... Άπόψε είν' άνάγκη νά φύγουμε... Τό άλογο περιμένει... Μού είνε άδύνατο νά κάσω εδώ ως την αύγή... Έμπρός, έτοιμάσου, και γρήγορα... Θ' άνεβής πίσω απ' τό μαύρο άράπικο άλογό μου και δά τρέξουμε ή κατό μίλια μονομιάς γιά νά βρούμε τό νορικό μας κρεβάτι...

— Τέτοια ώρα! Και τόσο γρήγορα! "Ω, μείνε, άγαπημένε Γουλιέλμε! Η καμπάνα σημαίνει μεσονύχτι, την πιο σκοτεινή και άπαισία ώρα... "Ω, άγαπημένε μου, μείνε όσπου νά ξεμυρλώση...

— Κύτταζε έξω!... Δες πόσο ή σελήνη είνε ώραία... Θαρρώ πως δά φτάσουμε γρήγορα... Άνέβα κ' άς κινήσουμε... Γιατί προτού φύξη, πρέπει νάμιαστε στό νυμφικό κρεβάτι μας... Τό μαύρο άράπικο άλογό μου κλινντρίζει, τό χαλινάρι σφυρίζει, ή καμπάνα είνε σπομένη, προσκαλεσμένοι έχουν μαζευτεί και καρτερούν, ή τελετή μίς περμένει...

Η άγάπη παρασέρνει την Έλένη και της βγάει κάθε φόδο απ' την ψυχή. Πετιέται όλόκληρη, άνεβαίνει στήκα, πούλα τού άλάου κ' ένώνει τά χέρια της τά ώραία γύρω από τού άγαπημένου της τί μέση.

Κά τρέχουν, τρέχουν σάν την άστραπή και τά λιθάριά βγάζουν σπίνες κάτω από τά πέταλα τού άλάου.

Δεξιά κ' άριστερά περνούν κάθε τόσο και χάνονται, βουνά, καλλάδες, λαβιάδια, λιθάκια και πύργοι, αλλά τό βλέμμα τους πονθενά δέν σταματά...

— Πιάσου γερά... της λέει ο καβαλλάρης. Τί, φοβάσαι;... Δες τι, σελήνη πως λάμπει! Τό άλογό μου είνε γοργό!... Μά φοβάσαι;

— Όχι, άποκρίνεται ή Έλένη δειλά. Άλλά γιατί είσαι τόσο σκανθρωπός και τόσο κρύος; Τι σημαίνουν αυτά τά τραγούδια κ' οι πένθιμοι ήχοι που άκούγονται; Γιατί σκώζει ή κοινοβήγνια;...

— Είν' ο ήχος της καμπάνας που σημαίνει γιά τούς νεκρούς... Είνε ένα τραγούδι πένθιμο γιά κάποιον πτόμα που θάβουν... Τούς θάβει αύριο στά χαράματα τούς νεκρούς σας... Άπόψε οδηγώ καβάλλα την άγαπημένη μου στό νυμφικό κρεβάτι... Έλάτε μαζί μας!

Τά μοιρολόγια κ' ή καμπάνες σταματούν, ή κάσα πέφτει καταγής, ο πεθαμένος σηκώνεται άπάνω κ' όλη ή συνοδεία ακολουθεί τόν καβαλλάρη που πάει σάν άστραπή πάνω στό μαύρο τού άλογο...

Και τρέχουν, τρέχουν πάντα μπρός... Τό άλογο κλινντρίζει δυνατά, ή άνάσα τού καβαλλάρη πιάνεται κ' ή κόρη φωνάζει:

— Ω Γουλιέλμε, γιατί βιάζεσαι τόσο πολύ; Πού είνε λοιπόν τό νυμφικό κρεβάτι!... Είνε μακριά, πολύ μακριά... Η κάμαρά μας είνε χαμηλή, όγρη στενώχωρη και παγερή, ο κόρη δύσπιστη...

— Θάξη θέσι γιά μένα;

— Θάξη και γιά τούς δυό μας... Γρήγορα όμως, άλογο, κάνε γρήγορα τό δρόμο σου...

Δεξιά κ' άριστερά τους διαβαίνουν χαμόκλαδα, δέντρα και δάση σάν νά πετούν, διαβαίνουν χώρες, πολιτείες και χωριά...

— Φοβάσαι λοιπόν; τη ρωτά. Μά δες τη σελήνη πόσο είνε λαμπρή... Φοβάσαι που πās μαζί μου καβάλλα;... Οι πεθαμένοι όμως είνε γρήγοροι...

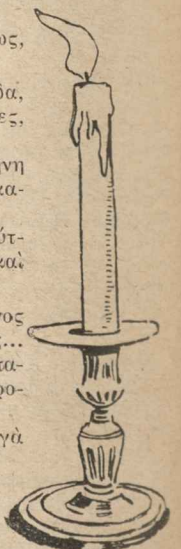
— Ω, άσε τούς πεθαμένους, Γουλιέλμε! Μα κύταζε, κύτταζε κεί... Τι είν' αυτό που κοιμείται και τρίζει μέσ' στη θύελλα;

— Είνε τό μαχαίρι τού δημίον κ' ο καταραμένος τροχός, όπου κάποιος προσδότης βιάζεται άμενός...

— Έλα δώ μαζί μου, προσότη... Πάμε στη νυχική παστάδα, Έλα με τις άλυσσάδες γιά νά χορήγης μπροστά σ' έμέ και στην άγαπημένη μου...

Τό καταβεχρισμένο κομμάτι τού προσότη ογκύ-ογκύ σφραίνεται από τόν τροχό και πάει κ' αυτό μαζί με την ύπόκλητη συνοδεία πίσω από τόν καβαλλάρη τόν τρελλό...

Η γης έφηνε κάτω απ' τά πόδια τους κ' ο

ΠΟΡΤΟΓΑΛΛΙΚΑ ΠΕΖΟΤΡΑΓΟΥΔΑ

ΤΟΥ ΚΑΜΟΕΝΣ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΙΝΕΣ

Ή έρωτα, έδν που βασανίζεις σκληρά τούς ανθρώπους και που φλογίζει άλήθεια τά στήθη των πιστών σου, έδν προσέφησες και τό θάνατο της Ίνες, που γιά νά σοφ φανή ύπάκουη τιμοσήθηκε σκληρά. Λοιπόν άληθινά, ο άσπλαχνε θεέ, δέν σοφ άρχει νά σβύνεις τη δύα σου με τά δάκρυα των έραστών, αλλά θέλεις νά ραντίσθι ο βομός σου με αίμα και νά πέση μαρς τού νεκρού τό σώμα μίς παρθένας τρυφερός;

Έξοσες ήσαν και μοναχικά, ο πανέμορφη Ίνες, κ' ή άφρόντιστη, τρελή, παράφορη ζωή σου φορούσε τό στεφάνι της χειρής νεύτης και χαρότανε την εύτυχία που περνάει διαβατική. Πλανούσιν στην άκροσταμιά τού γαλανού Μοντέγο, έβρεχες τά κήματα του με δάκρυα έρωτικά και μάθανες στά βουνά και στά λουλούδια τ' ένομα που ήταν γραμμένο στην καρδιά σου.

Τό βασιλόπουλο σ' άγαπούσε με θερμότατη λατρεία. Έξείνεν άναπολούς έσύ, κ' έσένα έβλεπε έκεινος σ' όνειρό του. Κί όταν έλειπε μακριά, σέ καμιά χώρα άλαργινή, έδν πάντα πρόβαινε μπροστά στά μάτια του. Τη νύχτα σέ ξανάβρισκε σ' όνειρό του και την ήμέρα σέ καλούσε κοντά του με τούς ρεμβασμούς του. Καθετί που έβλεπαν τά μάτια του ή άκούγαν τ' αυτιά του, τού θύμιζαν την περασμένη του εύτυχία, τις στιγμές της άγάπης στά πράσινα λιβάδια... Τί εύτυχημένες στιγμές, τί γλυκόλογα και τί φιλά!... Καμιά άλλη γυναίκα δέν άρεσε στό βασιλόπουλο κ' έλεγε άρνηθή πολλές κόρες άρχόντων που τού πρότειναν γιά γάμο. Άλλά από τις επανειλημμένες του άρνήσεις, ο πατέρας του άρχισε νά μονομιούσει. Κί αφού ο γέρο-βασιλιάς είδε πως έχανε δάκρυα τούς κόπους του, άποφάσισε νά καταφύγει σέ μία πράξι φοβερή.

Άποφάσισε νά θρσάσει την όμορφη Ίνες, που κρατούσε τό γυνό του σκλάβο με τά κήλη της, και νά χύση τό άδσο της αίμα, γιά νά μωρέσει νά σβύνει μέσα σ' αυτό την έρωτική φλόγα τού γυνό του. Άλλά πού και μιάγισσα παρακίνησε τό δαξασμένο βασιληά νά τραβήξει τό σπαθί του τό τιμημένο από τούς πολέμους και νά χτυπήσει μ' αυτό την άγαπημένη τού γυνό του;

Μόλις την έφεραν οι άγριοι φρουροί μπροστά στό βασιληά, ο Άλφόνσος σιγνήθηκε κ' ήταν έτοιμος νά τη συγχωρέσει. Άλλά ο όγλος άρχισε νά κραυγάζει και νά ζητά νά έπισηνί τό θάνατό της. Η διατυχημένη Ίνες θρηνηούσε πικρά, γιατί θάβανε τό βασιλόπουλο που τ' άγαπούσε με λατρεία, γιατί θ' άποχωριζόταν απ' τά παιδιά της, τά παιδιά τού άγαπημένου της...

Υψωσε πός τόν ούρανό τά δακρυρόντα μάτια της — αφού τά χέρια της ήσαν άλωσώστα — και γυρίζοντας τό βλέμμα πός τά παιδιά της που περιμεναν εκεί κάτω, συλλογίστηκε με φρίκη πως τά φτωχά της δοφάνα δά περνούσαν απ' τη μπόρα της ζωής, χωρίς τη σκέπη της μητέρας, κ' είπε στό σκληρόκαρδο πάπο τούς:

— Ω έσύ που έχεις μορφή και καρδιά ανθρώπου, αν δέν λυπάσαι νά στείλεις στόν τάφο μία γυναίκα, που τό μόνο της φταίξιμο ήταν πως άγάπησε πολύ, λυπήσου τού άγιοστο αυτό τ' άδινάτο πλάσμα. "Αν θέλεις νά με τιμωρήσεις, στείλε με νά κατοικήσω στην άγία έρημο, έχει όποι τον ή τίγρεις και τά λιοντάρια, κ' ίσως βοή σ' αυτά τη σιμάνια που δέν ύπάρχει σία σκληρά στήθη των ανθρώπων.

Τά λόγια αυτά συγκίνησαν υπερβολικά τόν βασιληά και τού γαταπράναν την καρδιά, αλλά οι αλλικοί του επέμεναν νά ρωτώση την Ίνες. Τότε ή Ίνες έπροχώρησε και πρότενε στούς σκληρούς της φονιάδες τ' αλαβάστρινο στήθος της, με ήρωαίνο περήφανα τό ξανά τό κεφάλι, που τούτρεπε βασιλικό στέμμα. Κ' έκεινοι οι σκληρόκαρδοί βύθισαν τά χείη τους στό στήθος της νέας κ' έδαφαν μ' αίμα τά κρήνα τού τά πάλικα. Τη σκνύσαν άλλοιμονο, την ώραία Ίνες!...

Κί άπες τό άσπρο λουλούδι που κοιβεται πόωρα, στολίζει γιά λίγες στιγμές τά μαλλιά της καφέλις και μαρμαρινά βρεττα και χάνει τό χρώμα του, και τό άρώμα του, έτσι γλιώσας κ' ή Ίνες, έπεσε κάτω, κ' έφηνε απ' τη ζωή μαζί με κάθε όμορφιά που την έδούλιζε.

Γιά πολύν καιρό θρήνησαν τόν θάνατό της ή κόρες τού Μοντέγο και τά παρτά τούς δάκρυα μεταβλήθηκαν σε βούδι που σάζε-ται άσπρη γιά νά φανερώνη αιώνα τό πένθος τους. Κί ή βού-σι αυτή, που πήρε τ' όνομα της Ίνες, βράζει άκόμα τά λου-λούδια των άγρών και κυλάει τά γάργαρα νερά της στά χο-τάρια...

Τί εύτυχημένες στιγμές, τί γλυκόλογα και τί φιλά!...

ούρανος έάνω απ' τό κεφάλι του. Δέν πρόφταναν νά ίδούν ούτε τούς ίσκιους των...

— Φοβάσαι; Γιατί φοβάσαι; Η σελήνη είνε λαμπρή κ' οι νεκροί είνε γρήγοροι... Γιατί φοβάσαι τούς νεκρούς, πιστή μου Έλένη;

— Ω, άσε τούς νεκρούς στην ήσυχία τους!...

— Ω, άλόγο μου, ο μαύρο άράπικο άλογό μου!... Μού φαίνεται πως άκούω τό λάλημα τού πετινού... "Ω, άλόγο μου, νουήθω στό πρό-σώπό μου τη δροσιά της χαράς!... Η πορεία μας κοντεύει νά τελειώσει... Χόη, χόη!... Οι νεκροί είνε γρήγοροι... Φτάσαμε στην κάμαρά μας, Έλένη... Νά ή κατοικία σου...

Μιά πόρτα άνοιχτηκε, τρίζοντας στούς σκουριασμένους στρόφιγγές της, και κάτω απ' τις όχρες άχτίδες της σελήνης φάνηκε ένας πύργος και μία έκκλησία.

Τά νυχτοπούλα τρομάξαν και πετάζανε, βγάζοντας πένθιμες κρα-ξίες, κ' ή ψυχές των καταραμένων άρχισαν νά σαλεύουν όμοια με φηλατορικά φύλλα που πέφτουν...

Τό ξαναμμένο άλογο πέρασε ληθόντας πάνω από μνήματα και πιάες και τέλος έκρινε τό παράφορο τρέξιμό του μπροστά σ' έναν άνοιχτό τάφο.

Ο καβαλλάρης άφίνει τά χαλινάρια απ' τά χέρια του, ή χαλύβδινη περιφράζα του πέφτει, ο θώρακας άφίνει γυνά τά ξέσασα στήθη του κ' οι περισσότερες κλινόν κάτω από τις ματωμένες του φτέρνες.

Τά μάτια φεύγουν απ' τις κόρες των, ή σάρα άφίνει έξωκετα τά κόκαλα και τά χέρια της Έλένης δέν άγκαλιάζουν πια παρά ένα σκελεθο.

Τό άλογο βγάει φωτιά και καπνό απ' τά ρουθούνια του, κά-νει ένα πελώριο πύδημα κ' άφανίζεται σόν άέρα, άφίνοντας την Έλένη καταγής.

Τότε την περικυλινδώνουν τά όγρη φαντάσματα των πεθαμέ-νων, στήνουν γύρω της χορό κ' άρχίζουν τό μακάβριο, άπαί-σο τραγούδι τους, παρασέρνον-τάς την μέσα στόν άνοιχτό τάφο!...

ΒΑΛΤΕΡ ΣΚΩΤΤ

Η ΑΝΗΛΩΣΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΟΙΡΟΛΟΓΙΑ

Η γης πρέπει νά χρίζεται, προέ- (ται νά καμαρώνη, πρέπει νά ήνε σπέρνουνε κλει- (νά μαγοσιτάρι, πρέπει νά τί σκαλίζουν με (χαρούς σκαλιστήρια, που τρώει όποις και σταυρα- (τους και νεές με τά στολίδια, τρώει τόν μανάδον τά παιδιά, (τόν άδερμών τ' ιδέσφρα, που τρώει και τ' άντρούγνα τά (πολυγαμημένα.

Εγώ γιά τό χατήρι σου τρέις (βαρδιές είχα βάλει, είχα τόν ήλιο στά βουνά και τόν (ήπό σπούς κάμπους.

Μά τό βοριά τό δροσερό τόν είχα στά καράβια. Μά ο ήλιος έθασέλεγε κ' ο άπτός άποκοιμήθη. Μά τό βοριά τό δροσερό τόν πήραν τά καράβια. Κί έτσι τού δόθηκε καρός τού Χάρου και σέ πήρε.

— Παράγγειλέ μου, μάτια μου, τό πότε θέλεις νάρθης, νά σπρώσω ρόδα στά βουνά, τριαντάφυλλα στούς κάμπους. — Κί αν σπρώξω ρόδα μαζί τα, τριαντάφυλλα έπαρέ τα, κ' έγώ πίσω δέν έρχομαι και πίσω δέν γυρίζω.

Πήγα στής "Αρνης τά βουνά, στής "Αρνης τά λαγνάδια, π' άφνεται ή μάνα τό παιδί και τό παιδί τη μάνα, π' άφνεται και τ' άντρούγνα και πια δέν άνταμώνουν.

Πού πās, περισσότερά μου, νά φτιάσης τη φοιλή σου; "Αν την φτιάσης στό βουνό, σού τη χάλαιε τό χιόνι, αν την φτιάσης στό γαλό, σού τη χάλαιε τό κήμα, π' αν την φτιάσης καταγής, σού τη χάλαιε τά φειδία.

Πού πās, περισσότερά μου, νά φτιάσης τη φοιλή σου, κ' έμάρνας τά χείλη μου κ' έκρινες την καρδιά μου;

— Προτιμώ νά νά κατοικής μέσα στην έρημο παρά με γαμινάρα γυναίκα.

— Στό δρόμο που πās ούτε μπροστά από τούς φίλους σου νά πηγαίνεις, ούτε πίσω τους νά μένεις.

Η ΠΑΛΗΣ ΑΘΗΝΑ ΓΙ' ΕΚΣ ΑΠΟΚΡΗΣ

"Ο ΠΟΙΗΤΗΣ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ,"

Βίος και πολιτεία του Π. Θεοδοσίου. Ο Αθηναίος επιγραφοποιός που διασκεδάζει το λαό με τ' αστεία του. Θεοδοσίου, Άραπης και Σία. Τά από κάρρου. Τό Κομιτάτο της Αποκρής και ο πειστής του κάρρου. Ο συντάκτης του «Μικρού Ρωμικού» και τα γεγονότα του Ψωρρή. Οι έρωτες των κοριτσιών, τα σκανδαλικά, κλπ. Ο Νικολάκης ο Κουτσός και η Άγγελο. Τό λυπηρό τέλος του Θεοδοσίου, κλπ. κλπ.

Ο άνθρωπος που θα βιογραφήσουμε σήμερα έχει γράψει μυριάδες στίχους κι έχει προφορικά αυτοσχεδιάσει άλλους τόσους. Η ποιήσις του δεν ήταν καθόλου χειρότερη από τα στιχογράμματα των σημερινών άσπιτων του Ακαδημαϊκού βραβείου και πολλών από κείνους που φηγοῦνται στις νεοελληνικές Ακαδημίες. Ήταν ένας λαϊκός άνθρωπος, εύτυχης και «εμεριναμερινός» — όπως τον χαρακτήριζε ο Βλάσης Γαβριηλίδης —, ένας σωστός κινικός φιλόσοφος, που ζούσε για να διασκεδάσει τη φτωχολογιά με τους στίχους του και τις κομικές του εμφανίσεις. Και ο αγαθός αυτός Ισραηλίτης ονομάζετο Παναγιώτης Θεοδοσίου.

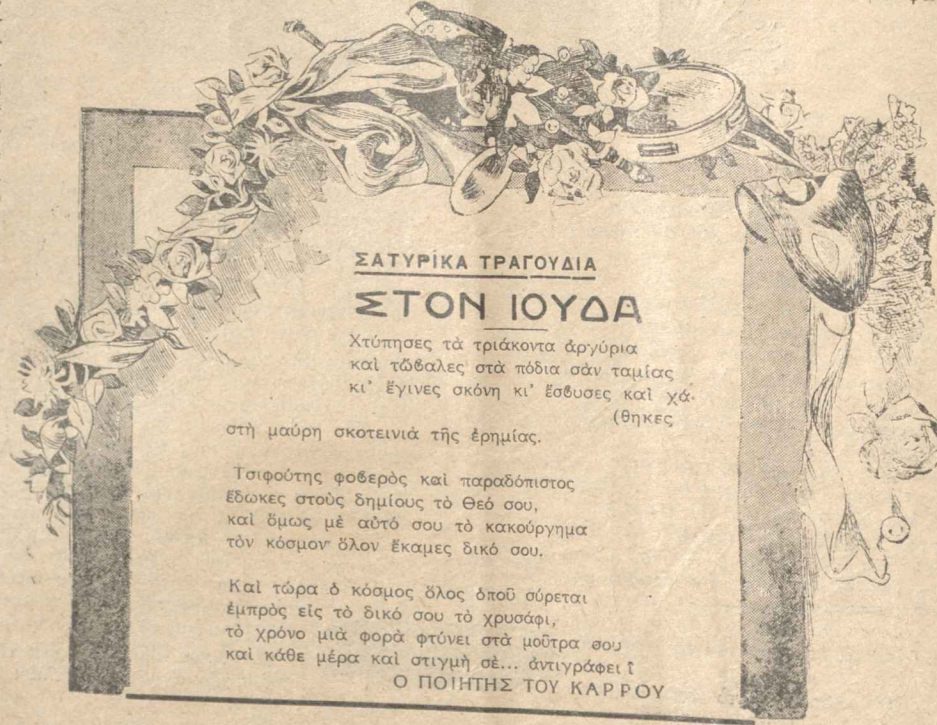
Γέννημα-θρέμμα της Αθήνας ο Θεοδοσίου, με τα λίγα γραμματάκια του και την πολλή του τσακωνιά, γρήγορα γίγνετο δημοφιλέστερος Αθηναϊκός τύπος. Κατ' επάγγελμα ήταν κοσμηματογράφος. Η ύπογραφη του φηγοῦνται ακόμα σε πάμπολλες επιγραφές Αθηναίων καταστημάτων, ιδιόρρυθμες και κατά την ονομασία άνωμα. Γιατί ο Π. Θεοδοσίου είχαμε πολλές φορές ο ίδιος τους τίτλους. Π. γ. «Οινοπώλειον το Μερικόν», «Οινομαγειρείον σημερον βερέσθι δεν έχει, αύριο έχει», «Ψυχής Ταρσίον». «Τά πέσσερα Φ.», και άλλους, τους οποίους απεθησαύριζε ο Θέμος Άννης στο σατιρικό «Άστι» του, ο «Ραμπαγάς» και το «Μή Χάνεσαι».

Ο Θεοδοσίου είχε γίνετο περίφημος και περιζήτητος μεταξύ των κοσμηματογράφων, γιατί στην τέχνη του ήταν ο πρώτος. Τό στέκι του ήταν σ' ένα καφενείο του Ψωρρή, όπου τον εύρισκαν εκείνοι που ήθελαν «μιά επιγραφή μεραλιδική» — ήγουν ρομαντική και καλλιτεχνική. Ο Θεοδοσίου ήταν πρόθυμος, εύκολος, καλόκαρδος. Γρήγορα αυτοσχεδίαζε σ' ένα χαρτί την επιγραφή κι εκλάλωνε να την εκτελέσει στον τοίχο της προσήκειας, βοηθούμενος συνήθως από ένα γυναικόδαμο και μαγιστάλο βοηθό. Την ημέρα εκείνη οι γείτονες του μαγαζιού διεσκέδαζαν. Ο άνθρωπος αυτός σπάνιος, ανεβασμένος στη σκαλωσιά, τραγουδούσε, εξεσφενδόνιζε δίστιχα κατά της καφάλης των διαβατών και συγχρόνως εμαστόρευε την επιγραφή, «μεραλιδική», όπως έλεγε.

Όταν όμως έληγαίαν η Αποκρής, ο Θεοδοσίου κατελαϊδάνετο από αληθινό στιχογραφικό δόξασι. Προετοιμάζετο τη διονυσιακή του παρόδου, μαζί με τον άχωριστο σύντροφό του Άράπη — έναν αληθινό μάστορα, που άγνωστον πως έξεπεσε στην Έλληνική πρωτεύουσα. Έν πάση περιπτώσει, ήταν ένας ήλιθος και γελοιοδότητος. Άράπης, που έχρησιμεύε ως είδος αντίκελλο για να δέχεται από τον πρώτον ήσαν της μασκάριας, τον Θεοδοσίου.

Ανεβασμένοι και οι δύο σ' ένα τετράτορο κάρρο, στολισμένο με κλάδους δέντρων και πολύχρωμα χαρτιά, μ' ένα τραπέζι καφενείου και δυο καρέκλες επάνω, συνδεδεμένοι από μια αυτοσχεδιαστική μάστιγα (χαλινέτο, κλαπαδόρα, γκραν-κάσσα), έγυρίζαν έτσι όλη την Αθήνα, δίνοντας παρωτίσεις προχείρων κομωδιών. Μαζί με την παρωτίστικη γκαμήλα, τα ρούτα και το γαϊτανάκι, ο «Ποιητής του Κάρρου» ήταν τό προσφιλέστερο Αποκρητικό θέαμα των Αθηναίων.

Ο Θεοδοσίου άλλαζε καθεύερα μεταμφιεσι. Σήμερα έσπινε τον πλανόδο δονοτατό, αύριο τον ύποψον Βλαδουμήνο και ούτω καθεξής. Ορθός και μεγαλοπρεπής επί του κάρρου του, έκείταζε τό άκροατήριό του, άνεκαλύπτει γνωστές ή παρόμοιες φησιονομίες και αυτοσχεδίαζε εις βάρος τους ένα ή περισσότερα δίστιχα, χειροκροτούμενα από το κοινόν. Στο τέλος χεχειροτονούσε γενναία με κατακεφαλιές τον Άράπη, ο οποίος έξεφώνιζε Έλληνοαραβιστί, ή

ΣΑΤΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΣΤΟΝ ΙΟΥΔΑ

Χτύπησε τα τριάκοντα άργύρια και τώθαλες στα πόδια σαν ταμίας κι' έγινες σκύνι κι' εδουσε και χέ. (θηκες)

στη μαύρη σκοτεινιά της έρημιας.

Τσιφούτης φοβερός και παραδόσιτος έβωκε στους δημίους τό θεό σου, και όμως με αυτό σου τό κακούρηγμα τον κόσμον όλον έκαμες δικό σου.

Και τώρα ο κόσμος όλος όπου ούρεται έμπρός εις τό δικό σου τό χρυσάσι, τό χρόνο μία φορά φτύνει στα μούτρα σου και κάθε μέρα και στιγμή σε... αντίγραφε! Ο ΠΟΙΗΤΗΣ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ

Δέστε με πώς κατήχησα! Θα (σβόσω σ' ένα μίνα Και πεία δεν θα με ξανάβεις (στούς δρόμους σου, Αθήνα!

Η θλιβερή προφητεία αλήθεψε. Ο στιχογράφος του Αθηναϊκού λαού, στο μίνα επάνω, πέθανε. Η σιναικία τον εκήδευσε με πρωματικό πένθος, και η Αθηναϊκή δημοσιογραφία έγραψε συμπληθητικές νεκρολογίες.

Ο Παναγιώτης Θεοδοσίου ήταν μάλλον ηλιθός, ανόητος, λιγνός, με απληροδορία μπίνα, εϊκίνοτος. Στις σκαλωσιές εκλάλωνε σαν γάτος. Άγαπούσε τις γιουβετοάδες και τό καλό ρετινάτο.

Τό σπύτι του βρισκάνταν πύ κάτω απ' τα Πετρώλωνα, επί της οδού Θεσσαλονίκης, κοκκινοβαμμένον. Ύληχε δε στην πόσση του ή χτυπητή επιγραφή: «Γιόκερη γεραία του Μικρού Ρωμικού».

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΜΙΑΣ ΜΙΚΡΗΣ ΧΟΡΕΥΤΡΙΑΣ

ΤΗΣ ΑΒΕΝΑ

Η Μαγδαληνή ήταν μια όμορφη νεαρή χορεύτρια σ' ένα καμπαρέ της Μασσαλίας. Από μικρούα είχε μείνει όρφανή και ή μόνη της συγγενής και προστάτις ήταν μια γριά θεία της, ή όποια την είχε πάρει κοντά της, όχι γιατί την αγαπούσε, αλλά γιατί ήθελε να εκμεταλλευθή την όμορφιά και τη χάρη της.

Η Μαγδαληνή είχε μια έντελώς κινητή κλίση για τό χορό, και ή θεία της σκέφτηκε ότι μια μέρα ή νέα κόρη θα γινόταν μια πρώτης τάξεως χορεύτρια, και θα κερδίσε πολλά, πάρα πολλά χρήματα. Πρώτην δέ τώρα ή Μαγδαληνή της πήγαινε κάθε βράδυ όλα τα βράδια ή δουλειά της! Άγαπούσε, βέβαια, πολύ τό χορό, μά δεν ήθελε να χορεύει προστά σε μεθυσμένους και χυδαίους ανθρώπους, ό όποιοι δεν ενδιαφερόντουσαν καθόλου για την τέχνη της, αλλά μόνο λατράζονταν τό λιγερό και μεστό της κορμί. Η φτωχή Μαγδαληνή προσπαθούσε, όσο μπορούσε, να ξεφύγει από τις κτηνώδεις επιθυμίες των θαμώνων του καφωδείου. Μία βραδυά όμως, έπειδή τάμισε να χτυπήσει ένα από τους πιο τακτικούς πελάτες, ό όποιος της έφίλησε πολύ βράδυα, ο διευθυντής της την μάλλωσε και της έλεγε ότι, αν τό ξανάκανε αυτό, θα την έδιωχνε. Η Μαγδαληνή, κλαίνοντας πικρά, τή διηγήθηκε όλα στη θεία της.

Αλλά κ' εκείνη την μάλλωσε ακόμα πιο πολύ και από τον διευθυντή του καφωδείου, και της έλεγε ότι ήταν πεία καιρός να πάει να είνε τόσο καυτή, γιατί άλλωστε θα την έδιωχνε από τό σπίτι της! Τότε ή δυστυχισμένη Μαγδαληνή πήρε μια μεγάλη απόφασι: Να φύγει μακριά από την άγαπημένη της πατρίδα, να πάει σε άλλες χώρες, όπου ίσως θα εύρισκε καλύτερους ανθρώπους. Άλλά πώς θα μπορούσε να φύγει; Πού και πώς θα ταξίδευε χωρίς χρήματα;

Α, με πόση νοσταλγία κίτταζε τώρα ή Μαγδαληνή τα πλοία τ' αραγμένα στην προκυμαία, τα μεγάλα όρτια πλοία, που διέσχον θάλασσες και όκεανούς και μεταφέραν τους ανθρώπους μακριά, πολύ μακριά από τις πατρίδες τους! Έν' από αυτά τα πλοία θα μπορούσε να τη σώσει κι' αυτήν, να την πάει μακριά σε άλλα μέρη, εκεί που δεν θα μπορούσαν να τη βρουν ούτε ο διευθυντής του καφωδείου, ούτε ή θεία της. ***

Πώς τό κατόρθωσε ή Μαγδαληνή να βρεθή μέσα στο μεγάλο πλοίο και να μείνει τόσο καλά κρυμμένη σε μια γωνιά της καταστρώματος, πίσω από διάφορες άποσκευές, ώστε κανείς να μή την αντιληφθή, επί τρεις δύσκολες μέρες; Κι' αυτή δεν ήξερε, πώς τό κατόρθωσε! Σ' αυτό τό διάστημα τρεφόταν μόνο με μερικά παξιμάδια, που είχε πάρει μαζί της, και κοιμότανε σχεδόν όλην. Πού πήγαινε τό πλοίο; Πού θα πήγαινε κι' αυτή; Τι θάκανε εκεί που θα πήγαινε; Δεν ήξερε... Άλλά είχε εμπιστοσύνη στο θεό και πίστευε πως τό ταξίδι αυτό θα της έδινε σε καλό.

Επί τρεις μέρες κανείς μέσα στο πλοίο δεν είχε αντιληφθή την παρουσία της. Μά την τέταρτη μέρα, ό ναύτης, καθώς θέλησαν να μετακινήσουν μερικά κιβώτια, την άναγκάστηκαν πάλι απ' αυτά. Αμέσως την ώδηγησαν στον πλοίαρχο, ό όποιος στην άρχη την ήρπαισε και τήν αποβίβαζε στο πρώτο λιμάνι που θα άραζε σε λίγο τό πλοίο, για να την ξαναστείλουν απ' εκεί στην πατρίδα της. Τότε ή Μαγδαληνή έβλεπε στα πόδια του και τή διηγήθηκε την ιστορία της, παρακαλώντας τον να την προστατήσει και να μή την στείλει πάλι στη Μασσαλία, όπου την περιμένα ή καταστροφή.

Πρώτον, έλε, να μ' ορίσετε στη θάλασσα, να πνιγώ, παρά να γυρίσω πάλι στη Μασσαλία και ν' αρχίσω την πρώτη μου ζωή. —Και πού θέλεις να πάς; τη ρώτησε ο πλοίαρχος, ό όποιος ήταν κατά βάθος αγαθός άνθρωπος. Έμεις τραβοῦμε για τις Ίνδιες. —Θέλω να πάω κι' εγώ στις Ίνδιες, απάντησε άποφασιστικά ή Μαγδαληνή. Ξέρω ότι εκεί οι άνθρωποι αγαποῦν πολύ τον χορό. Είμαι χορεύτρια κι' εγώ, και με προστατεύουν...

Μόλις άκουσε τα λόγια της νέας ένας γηραιός Ίνδος πρίγκιπας, που ταξίδευε με τό πλοίο αυτό, της πρότεινε να την πάει μαζί του στις Ίνδιες.

Η Μαγδαληνή χαμογέλασε και έλεγε στον Ίνδο πρίγκιπα, που ή φησιονομία του της ένέπνεε εμπιστοσύνη: —Δέχομαι... Θάγω μαζί σας. ***

Όταν ή Μαγδαληνή βρέθηκε στο παλάτι του Ίνδου πρίγκιπος της φάνηκε πως όνειρεύεται. Τι πλούτος ήταν εκείνος, τί πολυτέλεια, τί μεγαλοπρέπεια άφθαστη! Και με πόση καλωσύνη την δέχτηκαν ή κόρες του πρίγκιπος! Την έντυσαν άμέσως με φορέματα μεταξωτά και της στολίσαν τα χέρια και τα πόδια με χρυσοδουλεμένα χρυσά βραχιόλια...

Τώρα ή ζωή της Μαγδαληνής περνούσε σαν όνειρο, ήρεμη κι' εύτυχισμένη. Άλλά δεν βίαζε πολλόν καιρό ή εύτυχία της αυτή.

Μία μέρα, την ώρα που χόρευε, σε μια μαρμαρένια σάλα του παλατιού, είδε ανάμεσα στις πριγκιποπούλες κι' ένα όμορφο μελαφό παλληκάρι, που την παρακολούθουσε με μάτια γεμάτα φλόγα. Η Μαγδαληνή έννοιωσε εκείνη τη στιγμή την καρδιά της να χτυπά πολύ δυνατά και δεν μπόρεσε να ξεκαλοῦσθαι τό χορό της.

—Κοιτάστες, όρτια μου; της έλεε μια πριγκίπισσα. Δεν πειράζει... Χορεύεις αύριο.

Τότε τ' όρτια παλληκάρι την κίτταζε άκόμα μια φορά με τα πυρίνα μάτια του κι' έφυγε σιωπηλό. Από κείνη όμως τη στιγμή, ή Μαγδαληνή δεν σιλογιζότανε τίποτα άλλο παρά μόνο τό μελαφό παλληκάρι με τό φλογερό βλέμμα.

Άλλοίμονο! Αυτός που αγαπούσε ή Μαγδαληνή ήταν ο γιός του πρίγκιπος, και ο διάδοχος του θρόνου του... Πώς μπορούσε να έλπιση πως θα την άγαθήση ποτέ αυτός που ήταν σχεδόν ένας βασιλιάς; Μία φτωχή χορεύτρια, που από έλεος σχεδόν την είχαν πάρει στο παλάτι. Και ή δυστυχισμένη κόρη, βαρειά πληγωμένη από άγάπη, έλωινε μέρα με την ημέρα και δεν είχε πεία δύναμι να χορεύει.

—Μαγδαληνή, όμορφη μας μικρή χορεύτρια, της έλεγαν ή πριγκίπισσες, τί έχεις; Γιατί δεν μιλάς και δεν τραγουδάς πεία; Μήπως νοστάλγησες την πατρίδα σου;

—Δέν έχω τίποτε, τίποτε, τους άπαντούσε ή Μαγδαληνή. Θέλω μόνο να μη μιλάω και να μη μου μιλάνε για κόμματα καιρό...

Μία μέρα, τέλος, τό μελαφό παλληκάρι πήγε να ιδή κι' αυτό την άρρωστη χορεύτρια. Όταν ή Μαγδαληνή άνοιξε τα μάτια της και τον είδε μπροστά της, νόμισε πως όνειρεύεται.

—Τι έχεις, όμορφη ξανθοῦλα; τη ρώτησε. Γιατί είσαι λυπημένη;

Τότε ή Μαγδαληνή, νοκώντας πάντα πως όνειρεύεται, έλεε σιγά:

—Τι όμορφο όνειρο!... Άς μ' ξυπνήσω, Όσε μου, ποτέ!... Αλλά πού είδονα τό άγαπημένο μου, μ' ή σόηση από τα μάτια μου...

Εύχως ο νεός πρίγκιπς κατάλαβε τι γινόταν στην καρδιά της, και σκεδόντας σιμά της, πολύ σιμά της, της έλεγε:

—Μην περνάσεις, όμορφη ξανθοῦλα, γιατί κι' εγώ σ' αγαπώ...

Η Μαγδαληνή άνοιξε τα μεγάλα της μάτια και άπάντησε:

—Αλήθεια; Είνε αλήθεια; Δεν όνειρεύομαι;

—Είνε αλήθεια, της άπάντησε ο πρίγκιπς, και κόλλησε τα χείλη του στα δικά της.

Σάν να πήρε ζωή και δύναμι μαγική από τα χείλη του άγαπημένου της, ή Μαγδαληνή συνήλθε άμέσως. Ο πρίγκιπς την άγκάλιασε τρυφερά και της έλεγε γλυκά λόγια. Έξάφνα άνοιξε ή πόρτα και μπήκε μέσα στο δωμάτιο μια από τις πριγκίπισσες, ή όποια, βλέποντας τη Μαγδαληνή τόσο χαρούμενη και έστρεψε, άρρασε να φωνάξει:

—Η μικρή χορεύτρια άναστήθηκε! Η όμορφη μας Μαγδαληνή ξαναγύρισε στη ζωή! ***

Ο επίλογος αυτής της ιστορίας, που δεν είνε φανταστική αλλά αληθινή, είνε ο έξης:

Η Μαγδαληνή έγινε γυναίκα του φηαιόν πρίγκιπος. Οι νομείς του δεν έφεραν χαμνών αντίδοτο στο γάμο τους, γιατί ή Μαγδαληνή δέχτηκε να γίνη Ίνδη για χάρι του καλού της.

—Η θρησκεία σου, θρησκεία μου, του έλεε, και ο θεός σου, θεός μου!... Μά, —μ' ή μου πώς πως βλαστήμι, άγαπημένο μου, — για μένα δεν ήσυχαι άλλος άνθρωπος και θεός στον κόσμο εκτός από σενα!...

Και τώρα ή Μαγδαληνή είνε μια εύτυχισμένη Ίνδη πριγκίπισσα, και δεν χορεύει παρά μόνο για να εκφράσει τη χαρά της και τον έρωτά της για τον άγαπημένο της, που κι' αυτός τη λατρεύει τρελλό.

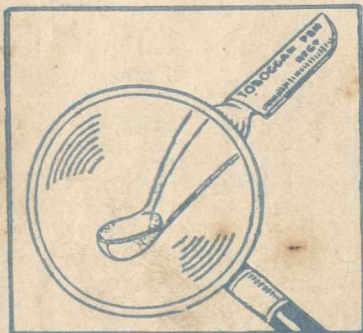

Τώρα ή Μαγδαληνή χορεύει μόνο για να εκφράσει τη χαρά και τον έρωτά της...

Πετὰ αὐτὴ ἡ πέννα στὸ χαρτί.

Εἶναι ἓνα εἶδος μὲ γυριστό "κουμπάκι", στὴ μύτη καὶ ἡ γλυστερὴ κίνησις τῆς διευκολύνει πολὺ τὸ γράψιμο. Ἐλαστικὴ ὡσαύτως παρέχει ὠραῖες σκιές - ἐδῶ κατάμαυρες, ἐκεῖ λεπτότατες - ὅπως διατάσσει ἡ θέλησίς σας.

Ἰδοὺ ὡς εἶναι σχεδιασμένη ἡ μύτη τοῦ τύπου
«Toboggan Pen»
τοῦ Γεω. Β. Χιοῦς
(Ἀγγρικὸν δίλωμα
εὐρεσιτεχνίας)

Γιὰ κάθε χέρι καὶ γιὰ κάθε λογῆς γράψιμο, ὑπάρχει μὰ κατάλληλη πέννα τοῦ ἐργοστασίου

Γεω. Β. Χιοῦς

Τὰς πωλοῦν οἱ καλλίτεροι χαρτοπώλαι, οἱ ἄλλοι θὰ σὰς προσφέρουν ἀπομνήσεις. Κάθε γνησίᾳ πέννα φέρει χαραγμένον τὸ ὄνομα:

GEO. W. HUGHES

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ
ΤΟ ΝΕΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ", 1931
ΘΑΥΜΑ ΕΜΦΑΝΙΣΕΩΣ, ΘΑΥΜΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑΣ, ΘΑΥΜΑ ΚΑΛΑΙΣΘΗΣΙΑΣ,
ΘΑΥΜΑ ΓΟΥΣΤΟΥ
ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ ΟΙ ΚΑΛΥΤΕΡΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΛΟΓΙΟΙ, ΑΡΙΣΤΟΤΕΧΝΙΚΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ,
ΕΙΚΟΝΕΣ ΜΕΓΑΛΩΝ ΖΩΓΡΑΦΩΝ
ΤΙΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΔΡ. 25, ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΔΡ. 40.

DENTO

ΑΝΤΙΣΗΠΤΙΚΟΝ ΠΑΡΑ-
ΛΕΜΑ ΔΙΑ ΤΗΝ ΔΙΑΤΗ-
ΤΩΝ ΟΔΟΝΤΩΝ.

ΕΛΙΞΗΡΙΟΝ—ΠΑΣΤΑ, ΟΔΟ-
ΝΤΙΣ—ΣΑΠΟΝ.

ΔΩΡΟΝ:

ἑκατὸν ἐξόδων ἐν δαίμῳ δώρον
Dentol ἀρκεῖ νὰ ἀποστείλῃ
κ. Φ. Ι. Κόρην, 8 Πλατεῖα
ρῆας, Ἀθῆναι, τὴν παρούσαν
τοῦ περιοδικοῦ «Μπουκέτο» μὲ
τὴν καὶ εὐαγάνωστον διεύθυνσιν

ΔΙΑΤΗ

Κάθε Κα καὶ Δις μετα-
πλέον τὴν κρέμαν μας.

ΔΙΟΤΙ

Ἀφαιρῇ τὰς οὐτίδας τοῦ
τον καὶ δίδει εἰς τὸ πρόσωπον
τερότητα καὶ εὐμορφίαν.

Συνιστᾶται ἀπὸ ὅλους τοὺς
τέλους δερματολόγους λατρῶν.
Ζητήσατέ τὴν εἰς ὅλα τὰ
Φαρμακεία καὶ Καταστήματα.

Κεντρικὴ Ἀποθήκη:
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ ΚΑΤΣ
ΚΑΙ ΠΕΡΑ

Γονία Πατησίων 17 καὶ Βεροῦ
Ἐγνατὶ 30 δσχ. ἀποστέλλεται
εἰς ἐπαρχίας 2 βαζάνια ἐκαστὴν
εὐδρομικῶν.

ΖΟΝΑΙ ΕΛΑΣΤΙΚΑΙ
ΚΗΛΕΠΙΔΕΣΜΟΙ
ΚΟΡΣΕΔΕΣ

ΕΜ. ΜΠΕ
ΑΡ. Π
ΠΡΟΗΝ ΠΡΟΑΣΤ